

Tân Hoan

Contents

Tân Hoan	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	25
9. Chương 9	32
10. Chương 10	36
11. Chương 11	42
12. Chương 12	48
13. Chương 13	52
14. Chương 14	58
15. Chương 15	63
16. Chương 16	68
17. Chương 17	71
18. Chương 18	75
19. Chương 19	79
20. Chương 20	83
21. Chương 21	85

Tân Hoan

Giới thiệu

“Sao đều là người? Trên trời cũng có, dưới đất cũng có. ”Hắn biểu tình nghiêm túc, vẫn là túy ngôn túy ngữ. “Ta vẫn l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tan-hoan>

1. Chương 1

CHƯƠNG THỨ NHẤT

Trăng sáng treo cao, bóng đêm tĩnh lặng. Các nhà đều đã đóng chặt môn hộ bình yên đi vào giấc ngủ. Giờ phút này cũng đúng lúc là thời điểm náo nhiệt của sông bãi, kỹ viện mở cửa đón khách.

Đền đồ treo cao, sa mạn mơ hồ. Trên lầu cao ca cơ ôm ấp tỳ bà mị thanh kiều xương; sông bạc, bài cửu đẩy đến nhẹ nhàng vui vẻ, xúc xắc trong ống trúc cao thấp cuốn quanh, tiếng vang thanh thúy. Kinh đô phồn

hoa, không phải xem ban ngày người ngựa như nước trên phố mà phải chờ đến khi mặt trời khuất bóng một mảnh sắc sỡ, phồn hoa không có đêm.

Ký ức của Ôn Nhã Thần dừng lại tại tiếng cười chói tai của tú bà Ý Thúy lâu:

“Ai nha Ôn thiếu thể nào lại đi a? Lại đây ngồi để các cô nương xướng thêm hai khúc. Ha ha ha ha, này chớ đi, mau ở lại a, Thúy Lung, Thiên Thiên nhà chúng ta ngày nào cũng ngóng trông ngài nha! Ôi, Chu gia! Ngài cũng muốn đi! Đi đâu a? Đây là muốn Trương ma ma ta đi uống gió Tây bắc phải không a! (không có thu nhập) Nhanh, mau tới đem Ôn thiếu lưu lại! Tổ tông của ta nha, lưu lại đi...”

Rõ ràng là cái giọng khàn khàn như bị người sắp cổ, tú bà cả người nồng nặc mùi son phấn khiến Ôn Nhã Thần trong ngực từng đợt nôn nao phiên giang hải đảo.

Gió đêm thanh lãnh thổi tán đi chút hương rượu, xuyên thấu qua khuôn mặt tinh xảo nùng trang điểm sức của hoa nương cùng ánh đèn tiểu lâu mờ lung, Ôn Nhã Thần vô ý ngẩng đầu, mơ hồ nhìn thấy một chấm nhỏ phía xa xa. Vì tinh tú cô linh nơi chân trời xanh sẫm, quang mang ảm đạm mà cô tịch, giống như một trận gió nhẹ cũng có thể thổi bay. Vì thế không kìm nổi lòng vươn tay, mê mê hoặc hoặc nhìn lại, lại chỉ nắm được góc áo của đồng bạn.

“Kia nếu phải đi, này tiền thưởng... a ha hã ha hã, Ôn thiếu chính là Ôn thiếu nha! Ha hã ha hã ha hã...” Nghe nói Trương ma ma năm đó cũng từng là hoa khôi danh chấn thiên hạ, tiếng tăm vang xa, một khúc thanh ca không ai sánh bằng. Khi ấy ân khách nhất định là không thiếu.

Nhóm công tử ca nhao nhao ồn ào đòi tìm nơi uống rượu: “Đi, đi Phi Thiên đồ phường tìm Ngân Nguyệt phu nhân...”

Tối nay Ôn Nhã Thần làm chủ sự, uống đến thần tình đầy tử khí, cả nhóm bại gia tử sôi nổi trầm trồ khen ngợi, kéo tay áo, nhắc cước bộ, thất tha thất thểu cũng đồng dạng uống say đến ngã trái ngã phải đồ Ôn thiếu gia ra ngoài.

Ngõ nhỏ quanh co, tường cao khuất bóng, băng lạnh, ẩm thấp. Phiến đá dưới chân như bị ai trải một tầng bông dày, mềm mại đến cơ hồ không nhắc nổi chân. Ôn Nhã Thần nghe được tiếng cười trong Ý Thúy lâu cách mình càng ngày càng xa, tiếng ca trong trẻo du dương của nhóm ca cơ trên lầu cao cũng dần trở nên không rõ.

Thiếu niên thính vũ lầu trên, nền đỏ ngập trường phòng.

Tráng niên thính vũ trên thuyền, sông dài mây thấp, cánh nhạn đón tây phong.

Mà nay thính vũ phòng không, tóc bạc lơ thơ buồn phơ phất.

Buồn vui li hợp vô tình, giọt giọt trước mái hiên, từng chút đến bình minh.

Đến lúc sau, Ôn Nhã Thần liền cái gì cũng đều không nhớ rõ...

Ca cơ ôm tỳ bà boong boong đàn hát, đêm dài dần trôi, nơi nào cho tịch mịch. Trên lầu cao, những con người chân chính cô đơn đang chìm trong ánh đèn mê ly rực rỡ. Hương rượu huân đỏ mắt, giai nhân mê say tâm, trắng đêm hoan ca, ăn chơi trác táng, tay sờ đến quân bài đều mang theo mùi lỗ mãng.

Diệp Thanh Vũ đứng ở đầu hẻm, trước mặt y hương tấn ảnh cùng phía sau màn đêm yên tĩnh giống như màu sắc rực rỡ cùng đen trắng đối lập, chỉ một bước nhỏ, lại thành hai thế giới.

“Đến, lại uống một chén... Rượu... rượu của ta... ọe...” Khách say nghiêng ngả lão đảo rời chốn hồng trần dơ bẩn, đi từng bước, từng bước phù phiếm biến mất trong hẻm tối.

“Một, hai, ba...” Y trong lòng nhắm đếm.

“Loảng xoảng...Choang...” Bình rượu rơi xuống đất vỡ nát, khách say dựa vào chân tường ngủ lịm. Sáng sớm ngày mai, toàn kinh thành đều sẽ biết, Lý viên ngoại thành Đông say rượu đầu đường, vì thế bị nương tử hung hãn nhà hắn đánh đến mặt mũi bầm dập không dám ra khỏi cửa.

Hảo tâm nhặt lên mảnh bình vỡ bên cạnh hắn, vị đại gia này xứng đáng thú một con sư tử cái Hà Đông a, vết thương hai ngày trước bị mảnh sứ vỡ rạch lên vẫn còn có thể thấy ở trên mặt. Thuận tay thay hắn lấy

nốt trong tay kia nửa bình rượu vỡ. Diệp Thanh Vũ đang muốn đứng dậy, ống tay áo lại bị một con ma men khác tại chân tường nắm lấy.

“Người... rơi xuống?” Miệng lưỡi nói không rõ chứng tỏ hần đã say nát bét, ánh mắt đỏ lừ chớp cũng không chớp, bên trong tràn ngập tò mò.

“...”

“Trên trời...” Thấy Diệp Thanh Vũ không hiểu, hần đưa tay chỉ chỉ lên trời. Đôi con ngươi ánh lên quang ảnh trong ngõ nhỏ, lóe ra như sóng, mang theo màu lam sắc của màn trời, từ từ nhìn lên khuôn mặt Diệp Thanh Vũ, “Tình tứ a... mới vừa rồi ta nhìn thấy, người ở đằng kia, cô linh linh...”

“Ôn thiếu, người say.” Diệp Thanh Vũ nhận được hần.

Phóng nhãn khắp kinh thành, có lẽ có người không biết danh hào của đương kim hoàng thượng. Ba chữ Ôn Nhã Thần lại không người không hay. Ôn Thái phi coi trọng có thừa cháu trai nhà mẹ đẻ, lại thêm hần là cháu yêu của Trường Bình quận chúa, cha của hần là Trần Đại tướng quân uy phong hiển hách, mẹ hần xuất thân từ Lô thị An Dương, danh gia vọng tộc, quyền thế lẫy lừng. Hần lại là con một trong tướng quân phủ, năm đời kế tục, bốn phòng thê thiếp chỉ sinh được một nhi tử, đích thực là danh môn kiêu tử sinh ra đã ném ngọc ngăm vàng, muốn không được sủng nịch đều là điều thiên lý khó dung.

Ôn gia công tử thông âm luật, tinh kì nghệ, cả ngày lưu luyến bụi hoa, vừa thiện giải nhân ý lại thiện giải nhân y (vừa hiểu lòng người lại giỏi cởi áo tháo thắt lưng =))~). Thế nhân người người đều ngợi khen như thế. Nói trắng ra, Ôn Nhã Thần? Công tử gia nhà Trần tướng quân là cái gối thêu hoa.

Trong kinh thịnh truyền hần có một dung mạo tinh xảo như nữ tử, lúc này khuôn mặt xinh đẹp ấy đang đối diện Diệp Thanh Vũ cười ngây ngô sung sướng, hai mắt nhắm lại, khoe miệng giương cao, tươi cười chân thành, dáng điệu ngây thơ khả ái: “Xuyt... Đừng nói nói, cẩn thận ánh trăng nghe thấy được, lại bắt người về.”

Thật sự là... tâm tính đơn thuần hiếm có a. Diệp Thanh Vũ dở khóc dở cười.

“Sao đều là người? Trên trời cũng có, dưới đất cũng có.”

Hần biểu tình nghiêm túc, vẫn là túy ngôn túy ngữ.

“Ta vẫn luôn là một người.”

“Kéo ta đứng lên.” Con ma men ngồi bệt dưới đất run run hướng y vươn tay, không đợi Diệp Thanh Vũ nói xong hần đã đơn giản túm lấy áo y giấy dựa bò lên.

Hai người đứng đối diện nhau, chỉ chừa một chút khoảng cách. Ánh trăng trên tường cao quanh co khúc khuỷu chiếu xuống, dung mạo tuấn tú được đồn đãi trong kinh sư gần trong gang tấc, đôi mắt như nước mùa xuân, môi hồng răng trắng, Diệp Thanh Vũ nhìn không được cảm khái, bình phẩm gì đó chỉ là nói hươu nói vượn, dung mạo trác tuyệt vẫn là không từ sánh nổi.

Chỉ là một phút thất thần, con ma men không an phận đã vươn móng vuốt lên mặt y, trong miệng cũng đồng thời than thở: “Thật sự là... Thật sự là...”

Thì thảo tự nói đến nửa ngày lại không xuất ra chữ thứ hai. Xem ra lời đồn đãi là thật, công danh của hần hần là Ôn gia bổ tiền mua.

“Ta đưa người về tướng quân phủ.” Không thấy quý tử, tướng quân phủ tối nay khẳng định không được an bình.

“Không, ta không quay về.” Hần quả quyết từ chối. Dường như thật sự sợ sẽ bị mang về, cầm lấy cổ tay Diệp Thanh Vũ, đảo ngược thân mình ép y vào góc tường.

“Ta không quay về, người cũng đừng đi.”

Khoảng cách lại gần thêm nửa tấc, công tử phong lưu kinh qua bao nhiêu hoa thơm cỏ lạ mang một thanh âm làm say lòng người, dán tại bên tai thấp giọng ní non, dù tìm làm bằng bằng cũng phải tan chảy. Ngón tay lạnh lẽo như vách tường phía sau lưu luyến trên mặt y không chịu ly khai, đã dựa vào đến không thể

gần hơn được nữa, thân thể dán tại thân thể, quần áo dính sát cùng một chỗ. Diệp Thanh Vũ bất đắc dĩ mà nhớ tới, vật áo Ôn Nhã Thần tựa hồ vẫn còn lưu lại vết nôn mửa.

“Người... Tới chỗ này làm gì?” Con ma men tiếp tục đặt câu hỏi.

“Ngủ không được.”

“Vì cái gì?”

“...” Đây thì phải đáp thế nào?

Con ma men tự đưa ra đáp án: “Người không cao hứng.”

Một lời trúng đích.

“Trong mắt của người đều không nhìn thấy ý cười.” Hoàn toàn không để ý sự phản bác trong mắt Diệp Thanh Vũ, hắn liên tục cảm thán: “Phía chân trời rộng lớn như thế, người lại bị bỏ quên một bên, thật đáng thương.”

“Ôn thiếu...”

“Lúc trước ta đã nghĩ như vậy... như vậy sờ sờ người...” Ngón tay chạm tới gương mặt như là tìm kiếm lại phẳng phất như là an ủi. Bại gia tử phóng túng thanh sắc rõ ràng đã uống đến bất tỉnh nhân sự, lúc này ánh mắt lại sắc bén, giống như phán quan thượng công đường nhìn rõ mọi việc.

“Người rất cô đơn.”

“Từ nhỏ chính là như thế.” Diệp Thanh Vũ rủ mắt.

Ôn Nhã Thần lặng im, rồi sau đó vòng tay ôm vai y. Hô hấp mang theo hỗn tạp tử khí từng đợt phát qua mặt Diệp Thanh Vũ, hắn nói: “Đừng sợ, có ta ở đây.”

Hắn “Ha ha” ngây ngô cười, đem khuôn mặt nóng bỏng dính sát vào mặt Diệp Thanh Vũ.

“Người cười lên nhất định càng xinh đẹp.”

Hắn vỗ vỗ bả vai Diệp Thanh Vũ, miệng lưỡi hàm hồ hứa hẹn: “Yên tâm đi, về sau người sẽ không cô đơn, ta ở bên người.”

Nói đông nói tây, liên miên cần nắn, chẳng cần ai đáp lại, ông nói gà bà nói vịt. Chỉ sợ bản thân hắn cũng không biết mình đang nói cái gì.

Diệp Thanh Vũ nghiêng mặt đi, thấy đôi mắt như nguyệt quang của hắn đang từ từ khép lại.

A, con ma men.

Ngõ tắt nhỏ quanh co, càng sâu càng thăm thẳm. Tiếng thở bên tai phập phồng, hơi thở con ma men phả bên má nóng cháy mà dài lâu.

Cuối cùng của cuối cùng, đình chỉ lải nhải lẩm bẩm túy ngôn túy ngữ, con ma men bám vào Diệp Thanh Vũ, bên tai nhẹ giọng nói: “Xem, ta tiếp được người.” Rồi sau đó ngủ thật say.

Trong phút chốc, cảm xúc thay nhau xuất hiện.

Hơi lạnh từ tường đá xuyên qua y phục truyền đến khiến lưng hơi hơi đau đớn. Vị đại thiếu treo trên người thực nặng, cánh tay như trước gắt gao ôm lấy bờ vai của y. Ôn Nhã Thần chôn đầu tại cần cổ Diệp Thanh Vũ, thường thường còn không quên cọ cọ hai cái, tìm một chỗ thoải mái.

Diệp Thanh Vũ vẫn đứng không nhúc nhích, khóe mắt dư quang thoáng nhìn ngọc quan bị nghiêng ngả. Vài sợi tóc tán loạn từ ngọc quan buông xuống, bị gió đêm thổi bay, nhẹ nhàng phất qua chóp mũi y.

Thở dài một hơi, Diệp Thanh Vũ lắc đầu, đỡ lấy vị thiếu gia phong lưu chốn kinh đô, chậm rãi hướng một đầu khác của ngõ nhỏ đi tới.

Có lẽ là bởi vì bị hắn nói trúng rồi đi. Diệp Thanh Vũ tự nói với mình...

2. Chương 2

CHƯƠNG THỨ HAI

Ôn Nhã Thần nằm mộng, mơ thấy chính mình đang đứng bên ngoài Ý Thúy lâu, tú bà cười nói lôi kéo Chu thiếu gia bên người. Bên cạnh người đến người đi, một trận gió nhẹ thổi qua. Hắn vô ý ngẩng đầu, phía chân trời một vì sao nhỏ cô linh (cô độc), giống như tùy thời đều có thể bị gió thổi bay. Vì thế không kìm nổi lòng vươn tay, trong tay trầm xuống, vì sao trên cao đang nằm trong bàn tay, quang mang ầm ầm.

Ôn Nhã Thần nắm lấy nó, trong lòng tràn đầy thỏa mãn trước nay chưa từng có.

“Ai, các người nhìn...” Hắn hưng phấn nói với mọi người.

Chấm nhỏ run rẩy, không đợi hắn nắm trong tay nhìn kỹ đột nhiên chợt lóe, không tiếng động tan thành bụi đất. Gió đêm lạnh lẽo thổi qua, chỉ một khoảnh khắc đã tan biến cùng thiên địa.

Trong lòng đại động, trong đầu “ong ong” loạn hưởng như có thiên quân vạn mã kéo qua. Đau đớn bèn nhón từ án đường lan tràn tứ phía, Ôn Nhã Thần không khỏi rên rỉ ra tiếng: “Ngô... Trà...”

Túy mộng tiêu tan.

Vươn tay sờ trà già rượu đầu giường. Một đêm say rượu, không biết có còn kịp tỉnh an tổ mẫu: “Giờ nào?”

“Vừa qua khỏi giờ Thìn.”

“Ân... Lão thái thái phái người đến sao? Đi nói một tiếng, ta tối hôm qua ngủ trễ, hôm nay không qua thỉnh an.”

Bàn tay khua bốn phía, chén trà già rượu như có chân di động, như thế nào cũng không với được. Ôn Nhã Thần nổi giận, kéo chăn muốn ngủ thêm chốc lát.

Âm thanh bên cạnh lại vang lên: “Ấm trà ở trên bàn, ta thay người đổi nước.”

“Ân.” Hai ngày trước vừa mới thay đệm chăn mới, sao vừa đảo mắt lại đổi rồi? Mơ mơ màng màng, Ôn Nhã Thần nghĩ, tám phần là nhị tỷ lại tới, ghét bỏ màu sắc rực rỡ. Trong mắt nàng, một tấm trải giường trắng tinh mới gọi là băng thanh ngọc khiết bất nhiễm tục trần.

Nhị tiểu thư phủ tướng quân soi mới thành tính, khó trách lại chậm chạp không gả được ra ngoài.

Gối ôm bên người xúc cảm thư hoạt ấm áp, khiến người nhịn không được càng muốn ôm chặt hơn. Cúi đầu hít sâu một hơi, quanh quẩn bên chóp mũi hương vị không giống như huân hương ngọt nị lại mang theo mùi được hương thảo nhiên tươi mát mê người: “Sao cả huân hương cũng đổi? Lại là chủ ý của Tam tiểu thư?” Nhị tỷ thay đệm chăn của hắn, tam tỷ nếu không đổi chút gì trong phòng hắn nhất định sẽ không bỏ qua.

“Ai... Thôi, tùy các nàng vậy. Chỉ cần không nháo đến chỗ lão thái thái là tốt rồi.” Hai vị tiểu thư tại khuê phòng Ôn phủ trời sinh là oan gia, cả ngày ở cùng một chỗ, không phải cãi nhau thì chính là giận dỗi. Chán chê liền đem cả đệ đệ liên lụy vào gây khó dễ một phen. Nhớ đến việc này, Ôn Nhã Thần càng cảm thấy đau đầu không chịu nổi, “Trà đâu? Sao vẫn còn chưa đưa tới?”

“Ta đi không được.”

Vẫn là thanh âm kia, ôn nhuận, nhu hòa, giống như hương vị trong phòng. Chẳng lẽ cả người trong phòng đều thay mới? Gối mềm trong ngực động động, hương khí dễ ngủ cũng di động theo.

Ôn Nhã Thần bắt đầu buồn bực, gã sai vặt sao lại vào phòng ngủ của hắn? Ở trong phòng hầu hạ luôn chỉ có đại nha hoàn Lục La cùng Tử Huyền.

“Người là ai?”

Đột nhiên mở mắt, hai mắt chưa xốt, không chịu nổi bạch quang chói mắt, đầu lại càng đau, Ôn Nhã Thần nhịn không được đưa tay đỡ trán, thấy dưới gầm giường quần áo hỗn độn. Ngọc quan tinh xảo bị vứt một bên, dải vải dài còn quần lầy tua rua đồ tươi của hà bao thêu hoa rực rỡ. Cảnh tượng như vậy hắn rất quen thuộc, một tháng thì tới bảy, tám lần sáng sớm hắn tỉnh dậy trong trường hợp chật vật như thế này.

“Tối hôm qua ta uống nhiều quá.” Ôn Nhã Thần thẳng thắn nói ra. Cái gì mà gỏi mềm? Đây rõ ràng là người a, ôm có thể không thoải mái sao?

Một đêm xuân tiêu hôm sau tỉnh lại liền đỏ mặt, cái loại sự tình này Ôn thiếu gia từ năm trước đã chẳng thêm để ý rồi. Thế nhưng người nằm bên cạnh mình chẳng những không phải giai nhân xinh đẹp lại còn có thân thể nam tử giống mình, xem ra hôm qua quả là uống say đến hồ đồ rồi.

Triều đại này dân phong cũng tính là nghiêm cẩn, thế nhưng sở thích nam phong cũng không phải cấm kỵ. Trong câu lan viện cũng có tiểu quan điểm phần tô son dựa cửa bán mình, mấy nhà giàu cũng nuôi dưỡng luyện đồng làm thú vui. Ôn Nhã Thần thích dáng người mềm mại của nữ tử, vì thế thường bị chúng bằng hữu trêu tức: “Tư vị trong này tuyệt không thể tả. Chắc chắn, Ôn thiếu không thử, thật đáng tiếc.”

Đại công tử Chu gia trang buôn tơ lụa Chu Hải Triều thậm chí còn tuyên bố, cuối cùng cũng sẽ có ngày cho hắn ném thử một phen. Xem ra, tối hôm qua nhất định bị bọn họ hãm hại. Sách... Đúng là lũ hồ bằng cầu hữu...

Nhìn quanh bốn phía, trong phòng giản đơn không hoa lệ, vừa không giống kỹ viện bình thường phô thiên cái địa tục diễm sa liêm, cũng không thấy thi họa làm ầu vụng về. Nghe nói, ngoài câu lan viện, thuyền hoa, không ít kỹ nữ danh xưng không muốn ở chỗ ngư long hỗn tạp đều ở cuối hẻm sâu thuê tiểu viện lặng lẽ hành nghề. Không ít người trong số đó phòng bố trí rất tinh xảo, lại thêm ở nơi thanh u phong nhã ít người qua lại quấy rầy, khách đông rầm rộ không kém gì Ý Thúc lâu.

Ôn Nhã Thần trầm nghĩ, xem ra nơi này chính là một trong số đó. Trong phòng bày biện đơn giản, bàn và giường đều là theo phong cách cổ xưa thanh nhã vi nghi, tạo hình cực giản lại có thâm ý. Nhà cao cửa rộng, lan can chạm trổ, bố trí gọn gàng sạch sẽ khiến người ta cảm thấy mới mẻ. Xuyên thấu qua khe cửa sổ còn có thể thấy được một mảnh xanh biếc lá non. Xem ra Chu đại công tử thật sự là tốn không ít tâm tư, nhà hắn có ba huynh đệ, chỉ cần một kẻ có thể quản lý việc buôn bán, Chu viên ngoại đã chẳng đến nỗi phải gấp gáp lấy thêm phòng thiếp thứ bảy, thừa dịp còn sống nhanh chóng sinh ra một đứa có tiền đồ.

“Y phục của người bị bắt. Ta nguyên bản chỉ muốn thay quần áo cho người...” Thấy hắn sững sờ, Diệp Thanh Vũ giải thích.

Nhìn Ôn Nhã Thần trừng mắt không phản ứng, Diệp Thanh Vũ dừng một chút rồi nói tiếp: “Trà trên bàn lạnh rồi, Ôn thiếu gia nếu muốn uống trà nóng, chỉ sợ phải đợi một khắc.”

Y đứng dậy muốn xuống giường, trên người bỗng nhiên trầm xuống, Ôn Nhã Thần đã tỉnh hồn lại đột nhiên nắm chặt cánh tay, giữ lấy thắt lưng y, xoay người liền áp y trở lại.

Diệp Thanh Vũ kinh ngạc: “Người?”

Dựng thẳng ngón trỏ để trên môi y, Ôn Nhã Thần cúi người đối y ôn nhu cười: “Không vội, ta đây tự làm.”

Người dưới thân khuôn mặt không tính là xinh đẹp, ngũ quan mặc dù không thô ráp nhưng cũng không thể coi là diễm lệ, ánh mắt có vẻ câu nệ, môi cũng không ónh nhuận, sắc mặt tái nhợt thậm chí thần sắc giống như có bệnh. So về dung mạo tiên diễm, thật sự không thể đánh đồng với hồng bài trong tiểu quan quán. Chính là khí chất nhu hòa lại khiến người vừa ý, giống như mùi hương nơi cần cổ y, không ngọt nị lại nhẹ nhàng từng đợt từng đợt mà thấm vào đáy lòng.

Ôn Nhã Thần lần thứ hai cảm khái, Chu gia đại thiếu tiến bộ, rốt cục phân rõ gà rừng cùng phượng hoàng. Khi về mua cho cửa hàng nhà hắn chút đồ đi, từ lão thái thái đến trù nường, mỗi người thêm một bộ xiêm y mới. Hai con sư tử đá trước cửa cũng không được bỏ qua, lau sạch sẽ, treo lên hai đóa hoa to bằng lụa đỏ, muốn có bao nhiêu vui mừng liền có bấy nhiêu hoan hỉ. Nghĩ như vậy, ý cười càng sâu, cúi đầu lại hôn lên má Diệp Thanh Vũ một cái mới vừa lòng đứng dậy mặc quần áo: “Đừng đứng lên. Người mệt, ngủ thêm một chút đi.”

Chả trách nữ nhân nào gặp qua hắn đều trăm miệng một lời khen hắn tốt. So với Cố thị lang ánh mắt như đao, Ôn thiếu gia đối với ai cũng đều sẵn sàng chu đáo. Cho dù tiếp theo hắn liền nhắc chân rời đi đến bên giường người khác, giờ khắc này hắn vẫn có thể lời ngon tiếng ngọt mà khen người xinh đẹp.

Diệp Thanh Vũ biết hắn hiểu lầm, vội vàng biện giải: “Ta không phải là...”

Ôn Nhã Thần có lệ mà hướng hấn phát phát tay, đầu óc mơ màng, nhìn qua thân mình một đồng hỗn độn. Quần áo lúc đầu không thể mặc tiếp rồi, vết bẩn loang lổ dính đầy vạt áo, quần thành một đùm vạt trên mặt đất, ngửi có mùi như dưa khú. Không đợi Diệp Thanh Vũ mở miệng, Ôn Nhã Thần mở tủ quần áo, từ bên trong chọn lấy một bộ ít nhiều cũng có chút màu sắc hoa văn: “Sao lại toàn màu trắng vậy? Thật giống Nhị tỷ của ta.”

Diệp Thanh Vũ kinh ngạc biểu hiện của hấn không coi ai ra gì, ấp úng đáp: “Ăn mặc bắt quá chỉ là hư hoa mà thôi.”

Đầu kia đại thiếu mất điếc tai ngơ. Hấn thích xa xỉ phồn hoa, bình sinh chưa bao giờ gặp hai chữ đơn giản: “A, cũng phải. Người nói thế thì là vậy.”

Thấy hấn cúi đầu nhìn khắp nơi, Diệp Thanh Vũ sáng tỏ hấn là đang tìm ngọc sức bên hông. Xuống giường lục trong đồng quần áo bắn dưới đất nhặt lên đưa cho hấn. Ôn Nhã Thần hào phóng mà đẩy tay từ chối: “Cho người. Coi như mua bộ quần áo này của người.” Ngọc sức ở trong quần áo cũng có mùi thoải làm sao còn mang ra đường?

Diệp Thanh Vũ giương mắt nhìn hấn, Ôn Nhã Thần trước mặt đuôi mắt mang theo ba phần tươi cười, đã không còn bộ dáng hỗn nhiên ngây thơ khi say rượu, phi mi nhập tấn, khoe miệng khe khẽ, hoàn toàn là bộ dáng thế gia đệ tử ngang ngược, kiêu ngạo.

“Cái này không đáng giá như vậy.” Không quen nhìn biểu hiện phô trương của hấn, Diệp Thanh Vũ nhún mày.

Ôn Nhã Thần sớm đã không kiên nhẫn: “Người xem rồi tính, ta không xen vào.”

Nghiêng đầu tiến bước hướng ra ngoài cửa, nhìn Diệp Thanh Vũ cước bộ đuổi theo, Ôn Nhã Thần xoay đầu, chợt quay trở lại tháo xuống nhẫn trên tay đặt lên bàn: “Chu đại thiếu chưa trả tiền? Cái kia trừ vào... Cái này cho người, đồ tiến cống, giá trị bao nhiêu ta cũng không rõ. Người đến cửa hàng Chu gia đổi lấy hai bộ quần áo mới chắc là đủ. Lấy cái có màu sắc chút, cứ màu trắng ít người ưa thích a.”

Diệp Thanh Vũ trên mặt đã có vẻ giận dữ: “Ôn công tử, đây là ý gì?”

Ôn Nhã Thần vẫn còn đang đau đầu, không nghĩ cùng y so đo: “Ta biết, tối hôm qua ta không bính người, người không cao hứng. Người yên tâm, các người dù sao cũng phải làm việc, dù chỉ ngủ lại cũng tính cho người thành một đêm, quý củ hai bên thỏa thuận ta hiểu được. Người tên gì? Bộ dáng cũng không tệ lắm, lần tới có rảnh ta trở lại thăm người.”

Diệp Thanh Vũ hoàn toàn thay đổi sắc mặt: “Ôn công tử, nói chuyện thỉnh tự trọng.”

“Tùy người, tùy người...” Dề xuống tức giận đem y đẩy trở lại ghế, Ôn Nhã Thần vươn tay nâng cằm Diệp Thanh Vũ. Bốn mắt nhìn nhau, gương mặt mê người lần thứ hai nổi lên mấy phần nhu tình, “Cái gì cũng đều tùy người. Ta phải đi, mấy thứ này coi như là ta tạm giữ ở chỗ người, được chưa? Không được tiếp tục lắc đầu, cũng không cho nói nữa. Ân?”

Diệp Thanh Vũ quả thực không cản lại, mở cửa phòng, Ôn Nhã Thần thu liễm biểu tình, nghênh ngang mà đi.

Sách, đơn giản thanh lịch đúng là có chút đặc sắc, đáng tiếc tính tình thật không thú vị.

Nhìn đạo thân ảnh tiêu sái thông dong càng ngày càng xa cho đến khi biến mất tại cửa viện, Diệp Thanh Vũ nhìn lướt qua ngọc sức trên bàn, tâm tình có chút thất vọng, chung quy, phong lưu chính là phong lưu, khi thanh tỉnh liền quay người vứt hứa hẹn ra sau đầu, hưởng chỉ chỉ là một lời nói đùa khi say rượu.

“Yên tâm đi, về sau người sẽ không cô đơn, ta ở bên người.” Lời nói còn văng vẳng bên tai, giờ người không phòng trống. A... Thật sự là...

3. Chương 3

CHƯƠNG THỨ BA

Ra khỏi sân một đường bước đi, ngõ nhỏ quanh co, hẻm nhỏ dài hẹp, đan xen, tiếp nối, chẳng chịt tựa mê cung. Hỏi thăm mấy người, Ôn Nhã Thần mới đến được nơi quen thuộc. Nhìn Ý Thúy lâu đèn treo phấp phới trước mắt, không khỏi bỗng nhiên muốn cười. Nguyên lai ngõ nhỏ vừa này hẳn đúng là đã từng đi qua.

Trong kinh có một nơi gọi là Chiêu Kính phường. Nơi này ở trong ngõ sâu yên lặng ít người, cho nên những kẻ hoang phế tổ nghiệp, bại gia khi tổ, con cháu bất tài, bên ngoài trộm cướp tiểu thiếp, nạp tân hoan lại sợ cha mẹ, thê tử chỉ trích liền mua sản nghiệp tại nơi này dàn xếp cho ngoại thất. Hoặc là gia môn bất hạnh, ngại làm xấu thể diện gia tộc, sợ bị người gièm pha, gây chuyện, liền dựng một dãy tiểu viện, đem nữ nhi bại đức cùng nhi tử tư sinh giấu tại nơi này. Bởi vậy nơi đây đều là tiểu viện đóng kín, đình viện thâm sâu, bốn bề tường cao, ban ngày cũng ít thấy tiếng người. Người ngoài tìm đến, chỉ thấy nhà cửa trước sau đều giồng nhau, không hề khác biệt, cho nên có tên là Chiêu Kính.

Từng có người đem một tòa viện tinh xảo nơi đây làm thọ lễ tặng Cổ Minh Cử. Từ ngày được đề tên bằng vàng trở thành thám hoa, có thể nói đường làm quan trôi chảy, hoạn lộ thênh thang. Khi mới được điều đến Lục bộ, Cổ Minh Cử đã là quan to niên kỷ nhỏ nhất trong kinh thành. Chẳng lâu sau, thánh chỉ ban hạ, lại thăng chức tứ phẩm Thị lang. Cái gọi là một bước lên trời, tuổi trẻ tài cao hay tiền đồ vô lượng, ngợi khen dùng trên người hẳn đều không tính là quá phận. Bao nhiêu người khóc hô muốn đem nữ nhi gả cho kẻ đã từng là thư sinh nghèo này. Mà ngay cả lão quận chúa mắt cao hơn đỉnh cũng động tâm tư, từng ám chỉ Ôn Nhã Thần mời hẳn đến nhà, biết đâu lại cùng nhị tiểu thư hữu duyên.

Sau này lão quận chúa lại cảm thán may mắn, bởi vì không bao lâu, Cổ thị lang liền một đêm xảy bước, hiện đã ở trong thiên lao được hai năm.

Lúc trước, Cổ Minh Cử từng mang theo Ôn Nhã Thần đến tịnh xá xem qua. Người ta có chỗ nào chỉ là tặng phòng ở? Trong phòng xa hoa còn để lại người. Bốn mỹ nhân xích, hồng, chanh, lục (đỏ, hồng, vàng, xanh) yếu điệu đứng trước mặt, vẻ đẹp xoạt đảo thiên công (tinh xảo hơn cả trời khắc), Ôn Nhã Thần thầm nghĩ tặng cho đầu gỗ này thật không đáng giá. Cổ Minh Cử lời nói dịu dàng: “Phần lễ này thực phỏng tay, không thể nhận.”

Quan trường người lừa ta gạt, Ôn Nhã Thần không hiểu cũng không có tâm tư tìm hiểu. Ôn thiếu chỉ cảm thấy đáng tiếc, đáng tiếc đến tâm đều đau đớn. Đi đâu tìm được bốn mỹ nhân cùng một khuôn mặt lại mỗi người một phong tình như thế này a!

Khó trách Ôn lão tướng quân nhắc tới đứa con trai này là muốn thử dài. Trở lại tướng quân phủ, bên trong đã là tiếng khóc rung trời. Gã tiểu tư Ôn Vinh khóc văng trời mà chạy vội ra: “Thiếu gia, thiếu gia! Tổ tông của ta, ngài cuối cùng cũng trở lại. Ô ô ô... Ngài đi đâu vậy? Ta vừa thấy ngài ở khúc quanh xoay người một cái đã chẳng thấy người đâu. Lão phu nhân sai người đi ra ngoài tìm ngài một đêm, đều nói không tìm được người. Ô ô ô... Ngài mà không trở lại, tiểu nhân, tiểu nhân cũng đi xuống Hoàng tuyền bồi ngài luôn... Oa...”

Lo lắng hải hùng một đêm, tiểu tư còn nhỏ tuổi không nhịn được khóc lớn.

Ôn Nhã Thần dùng ống tay áo thay hẳn lau nước mắt: “Hảo hảo, khóc cái gì? Ta không phải đã trở lại sao? Gấp cái gì?”

“Chính là... Chính là... Thiếu gia, ô ô ô ô...”

Ôn Nhã Thần nghe hẳn khóc đến phiền lòng, tiện tay đem hà bao thêu hoa trên lưng tháo xuống nhét vào trong tay hẳn: “Đây, cầm lấy. Trở về rửa mặt sạch sẽ, xấu xí thế này ta sao dám mang người xuất môn. Đừng khóc, ần?”

Tử quần áo của Diệp Thanh Vũ đơn giản khiến người ta giận sôi, chọn lên chọn xuống nửa ngày, cũng chỉ có cái hà bao thêu tú vân long văn là có chút quý khí. Ôn Nhã Thần dám chắc, y nếu không phải là tiểu quan mới khai quán thì cũng là bị kim chủ vắng vẻ, vì sinh kế không thể không lén lút tiếp khách. Lại nghĩ thâm, dung mạo bình thường lại thêm tính cách không thú vị, quả thật là không thể khiến người thích.

Gã tiểu tư nắm chặt hà bao, khóc đến càng vang dội: “Ngài còn muốn xuất môn a? Thiếu gia a, tổ tông của ta, ngài tha cho tiểu nhân đi. Ô ô...”

“Nói gốc cái gì vậy? Không ra khỏi cửa ta đi thế nào?”

Đầu kia lão quận chúa trong buồng đã khóc tới tê tâm liệt phế: “Con của ta nha, tôn nhi của ta... Đêm qua người đi đâu? Sao ngay cả tin tức cũng không truyền về? Cứ như vậy vô duyên vô cớ không thấy, ta, tâm can bảo bối của ta nha...”

Bên cạnh, Lô phu nhân cùng bốn vị vợ bé cũng thi nhau rơi lệ: “Không trở về phủ cũng không sao, nhưng cũng nên cho người về thông báo một tiếng, sao lại nửa câu cũng không có đã không thấy tăm hơi cả đêm? Cả nhà lớn nhỏ vì tìm người, một đêm đều không yên ổn. Người xem người khiến tổ mẫu... May mà hôm nay trở về, nếu không, nếu là người... Vì nương ta... Ta...”

Tổ tiên Ôn gia dùng võ dựng nghiệp, hầu hết đều tông quân, con cháu đời sau không ít người chết trận trên chiến trường, da ngựa bọc thây, phú quý quyền thế hiện nay đều là dùng máu xương đổi lấy. Cho đến đời phụ thân Ôn Nhã Thần, tuy có 4 người thúc bá huynh đệ, nhưng cháu đích tôn lại chỉ có mình Ôn Nhã Thần. Lão quận chúa xót tôn nhi, nói cái gì cũng không chịu bắt hấn tập võ tông quân. Ngày thường Trấn tướng quân đóng tại biên cương, không rảnh bận tâm dạy dỗ nhi tử. Vì thế nữ quyền trong phủ càng ra sức sủng nịch hấn thành vô pháp vô thiên, hấn muốn nói gì làm gì cũng chưa bao giờ nhận được một chữ “không”, chỉ sợ hấn ăn không no, mặc không ấm, bạc không đủ dùng. Về phần Ôn Nhã Thần bên ngoài phóng lãng tiêu tiền như nước đều không quan tâm.

Đêm qua nóng lòng tìm người, khiến tam phòng còn lại Ôn gia đều kinh động, sáng sớm đã có nữ quyền bồi lão quận chúa ngồi khóc nỉ non.

Ôn Nhã Thần cúi đầu quỳ gối trên mặt đất, bên cạnh người vây quanh hàng hàng nước mắt, tiếng khóc ai ai làm cho đầu choáng não tưởng, chỉ đành buồn thanh đáp: “Tôn tử biết sai, về sau không dám nữa.”

“Tôn nhi của ta a... người mà có việc gì bảo ta làm sao đi gặp liệt tổ liệt tông Ôn gia!” Lão quận chúa khóc đến mức không kịp thở, nắm chặt khăn vỗ ngực dậm chân.

Một đường quỳ gối đi đến bên chân lão tổ mẫu, Ôn Nhã Thần cũng đỏ mắt: “Là tôn nhi nhất thời uống nhiều đi lạc đường. Tổ mẫu đừng thương tâm làm tôn nhi đau lòng.”

Cứ như thế lại như vậy, vừa ôm chân lại làm nũng, khuyên giải lại an ủi, lão quận chúa mới ngưng khóc: “Qua mấy ngày nữa phụ thân người cũng trở về. Nhanh chóng thu tâm đi. Còn cả ngày hồ nháo, để xem hấn giáo huấn người thế nào.”

Đầu tê rần, Ôn Nhã Thần đành lên tiếng trả lời vâng dạ. Lại bám đến mẫu thân hấn trấn an hồi lâu, mới có thể thoát thân.

Lúc đi ra khỏi phòng, chỉ cảm thấy hai vai nặng trĩu, tứ chi toàn thân không chỗ nào không đau nhức, bên tai vẫn còn dư thanh tiếng nức nở của nhóm nữ quyền, mệt đến mức chỉ muốn khóc theo.

Đã vào đầu xuân, tiết trời se lạnh. Trong viện Tịch mai đã bắt đầu vào kỳ nở rộ, phấn hồng lục ngọc, hoa giăng khắp cành. Trong góc vườn, vài nhành nghênh xuân không thể đợi thêm nữa mà xuất ra mấy đóa hoa nho nhỏ đón xuân. Màu vàng nhạt của cánh hoa lấp ló trong sắc nâu của cành lá lại càng sinh động. Đứng ở hành lang, thấy trong viện đâu đâu cũng là cảnh tú, Ôn Nhã Thần không hiểu sao lại nhớ tới tiểu viện sạch sẽ mộc mạc ấy. Tuy chỉ là vô ý nhìn thoáng qua cửa sổ, nhành lá xanh non mơn mơn nổi bật trước kiêu hoa, lại gợi nhớ tới người kia.

Ít nhất y không nhiều lời lại không khóc không nháo, kỳ thật cũng rất tốt.

Đang suy nghĩ thất thần, lại nghe phía sau có người vỗ tay nói: “Ai nha, tâm can bảo bối nhà chúng ta đã trở lại. Tốt rồi, sau này còn có thể ngủ một giấc an ổn.”

Ôn Nhã Thần nghe tiếng quay đầu lại, thấy nhị tỷ Ôn Nhã Hâm: “Đệ nói, thế nào lại không thấy tỷ trong phòng, ra là trốn đi.”

“Người khóc cũng nhiều, thiếu ta cũng chả sao.” Liếc mắt nghe thấy ai thanh trong phòng, Ôn Nhã Hâm hừ lạnh nói.

Khác hẳn với đệ đệ khuôn mặt luôn tươi cười hòa ái, Ôn gia nhị tiểu thư tính tình cổ quái, từ nhỏ đã ít cười. Đến tuổi cập kê, người hâm mộ uy danh Tướng quân phủ đến cầu thân nhiều vô số kể, đều bị nàng một hơi

từ chối, không phải chê đông gia hám lợi thì lại ghét tây gia tục tằng. Vì thế Ôn nhị tiểu thư hay soi mói thanh danh cũng theo đó mà truyền ra khắp kinh thành.

Ôn Nhã Thần cố ý làm mặt thương tâm: “Nguyên lai tỷ không lo lắng cho đệ.”

Nàng cười nhạo, quay mặt qua chỉ dùng khước mặt liếc hắt: “Cũng chỉ có tổ mẫu với đại nương mới tin người bị người khi dễ. Người không về nhà, không phải là ở sông bạc thua hết quần áo, cũng là ở tại khuê phòng cô nương nhà người ta làm việc mờ ám. Còn muốn ta phải đến quan tâm người?”

“Vẫn là nhị tỷ hiểu ta.” Sờ sờ cái mũi, Ôn Nhã Thần tự tìm mất mặt.

Vừa muốn nhắc chân, lại nghe Ôn Nhã Hâm nói: “Quay lại.”

“Xiêm y này là ai chọn cho người? Ánh mắt không tồi.” Nhị tiểu thư tự cho là thanh cao hiem có khi lại khen người khác.

Ôn Nhã Thần cúi đầu nhìn, quần áo đúng là của Diệp Thanh Vũ. Hồi phủ vội vàng gấp tổ mẫu, nhất thời chưa kịp thay. Áo khoác màu xanh lá là cái có màu sắc hiếm có trong tủ quần áo của Diệp Thanh Vũ. Lúc ấy vội vàng cũng không để ý, hiện giờ tỉnh tề nhìn lại, nguyên lai trên áo còn dùng sợi tơ cùng màu thêu ám văn cành trúc, đường may nhẵn nhụi, thợ khéo kỹ càng, tao nhã mà lịch sự.

Ôn Nhã Thần vui cười: “Ta không nói cho người.”

Đi ra vài bước rồi lại quay đầu lại, kéo kéo vạt áo, nhắc nhắc cổ tay, phủi phủi vạt áo nhiễm bụi: “Nhị tỷ, đẹp thật à?”

Nàng mặc một thân quần áo màu hồng cánh sen, hờ hững đứng bên hành lang, nhành tuyết mai nở hoa rực rỡ che đi một nửa khuôn mặt trắng nõn, lại không ngăn được lời nói sắc bén:

“Mặc trên người người thành khó coi.”

“Ha ha...” Ôn Nhã Thần cười càng vui vẻ, trong đầu không tự giác hiện lên khuôn mặt của Diệp Thanh Vũ, không biết mặc ở trên người y sẽ như thế nào? Hẳn là không khó coi đi?

4. Chương 4

CHƯƠNG THỨ TƯ

Xuân ấm nhân gian, vạn vật đổi mới. Minh hồ ngoài thành băng đã tan, một làn bích thủy xanh xanh, hai bờ sông liễu rủ che phủ, hoa đào nở rộ.

Qua mấy tháng trời đông giá rét, chẳng những cỏ dại ven đường mọc lên xanh tốt, trong kinh các nhà vô sự cũng đều ăn chơi trác táng. Hôm nay nhà này thỉnh đi du hồ, ngày mai nhà kia ngắm hoa luận thơ, tiếp qua một tuần, một đám lại định ra ngày chuẩn bị tiệc rượu chúc thọ. Cãi nhau, huyền nháo ồn ào so với bách hoa trong vườn tranh nhau khoe sắc còn muốn mãnh liệt hơn vài phần.

Ôn Nhã Thần giao tế rộng rãi, lại mang danh hào tướng quân phủ, đến nhà nào cũng đều được tôn là thượng khách. Ban đầu còn muốn khi nhàm chán lại đi Chiêu Kính phường một chút, liên tiếp mấy ngày xã giao, cũng dần dần phai nhạt.

“Ha ha ha ha ha, Ôn thiếu, đa tạ! Lại là tiểu đệ thắng... Ha ha ha ha...” Ở phía đối diện, vị thiếu gia của cửa hàng bạc tai to mặt lớn cười đến mặt mày hồng hào, mặt trơn bóng quét xuống ước chừng cũng đủ dầu thấp đèn một tháng.

Dưới lầu bỗng nhiên một trận ồn ào, chắc là lại có người thua đến cả gia tài mất hết, tiếng khóc tiếng cười hỗn hợp, thanh âm bảo tiêu sông bạc chửi má nó cùng tiếng khiển trách, trong lúc nhất thời lách cách loạn hưởng, rồi thành một đoàn. Ca cơ bên người “A nha ——” một tiếng duyên dáng kêu to, mềm nhũn mà ngã vào trong ngực Ôn Nhã Thần: “Hù chết ta.” Đôi mắt đẹp doanh doanh, nói không hết vẻ động lòng người.

Ôn Nhã Thần uống đã chuẩn choáng, đôi mắt tinh lượng mông lung nhìn thấy má nàng bị mùi rượu huân đến đỏ hồng. Mấy ngày liền hoan tung, hàng đêm sênh ca, ngày qua ngày tiêu khiển, bỗng nhiên cảm thấy mệt mỏi, chán chường.

Nhìn quanh bốn phía, bất luận là tiểu nữ của bằng hữu bên người hoặc gian lâu đèn đuốc lung linh sáng như ban ngày bên ngoài cửa sổ đều không thấy hứng thú. Nhìn bọn hắn nường theo hơi rượu mà quần ma loạn vũ, Ôn Nhã Thần không cảm thấy thú vị, ngược lại chán chường đứng lên.

Quá ồn ào.

Bên ngoài lạnh lạnh tiếng ca, trong lầu tạp thanh của bài cửu, con ma men hồ ngôn loạn ngữ, dân cờ bạc phát thệ chữ thề, hòa thành một đoàn xuyên vào lỗ tai, nghe không thấy nửa phần thú vị, chỉ có một mảng tạp âm “ong ong” chấn đến đầu óc mờ mịt, quay cuồng. Cho đến sáng sớm ngày hôm sau cũng không thoát khỏi sự buồn tẻ chán nản.

Bên ngoài đã vậy, ở nhà cũng như thế. Trong tướng quân phủ, nhóm di nường cả ngày so đo việc vặt, nàng so với ta nhiều hơn một cái nhẫn, trên đầu thiếu một viên châu sai... Nhón nhào ầm ĩ không dứt. Mẫu thân tự giam mình ở trong phật đường, thấy hắn là lại lải nhải vài câu hảo hảo lấy lòng lòng cha người cũ mềm. Mà ngay cả đại tỷ khó được về nhà mẹ đẻ một chuyến thấy hắn cũng lại nhíu mày thần sắc ưu thương, tướng quân phủ tương lai là giao cho đệ nha... Hừ, giao với chả không giao, thích thì các người giao cho người khác đi!

“Ai, Ôn thiếu, làm sao vậy? Còn muốn đi chỗ nào? Thiên Tiên các mới mở này thấy thế nào a?” Thấy hắn bỗng nhiên đứng dậy, mọi người đều ngăn ra.

“Mệt mỏi, ta đi trước.” Có lẽ mà đưa tay vẩy vẩy, Ôn Nhã Thần không hề lưu luyến, quay đầu rời đi.

Nhà ai sáo ngọc ám phi thanh, tán nhập xuân phong mãn lạc thành (tiếng sáo ngọc hòa trong gió bay khắp kinh thành). Gió đêm còn mang theo một chút hàn ý mùa đông, thổi bay đèn ***g treo trên lầu cao tú các, cũng nhẹ nhàng vén làn váy hoa nường, rèm châu màu trắng thêu mẫu đơn ngũ sắc nhẹ nhàng bay múa, nhuộm đỏ khuôn mặt trắng nõn của thư sinh dưới lầu.

Theo biển người đi vô mục đích, tới một nơi yên lặng, dòng người đều tản đi, lưu lại hắn một mình đứng đó, mờ mịt không biết đi nơi nào.

Tiểu tư bên cạnh nhin không được mở miệng: “Thiếu gia, ngài muốn đi chỗ nào? Hồi phủ thôi. Hồi trước ngài ở chỗ này đi lạc, tiểu nhân thiếu chút nữa bị đại quân gia lột da a.”

Ôn Nhã Thần nghe tiếng quay đầu lại, không khỏi sửng sốt. Phía trước hẻm nhỏ quanh co, nhà nhà tường viện đều cao ngất. Nguyên lai mơ mơ màng màng, cứ nhiên lại đến Chiêu Kính phường.

Nếu đã đến... Tiểu viện thanh tịnh cùng ô cửa sổ thắm màu lục sắc liền hiện ra trong lòng.

Cất bước tiến lên, đi vào trong ngõ hẻm theo ký ức tìm kiếm, quả nhiên tại phía cuối một hẻm nhỏ chật hẹp nhìn thấy cửa gỗ khép chặt. Đình viện thâm sâu, trùng trùng, lớp lớp, nếu không đến gần lưu tâm xem xét, mặc dù đứng ở đầu hẻm cũng rất khó phát hiện.

Không chút do dự mà đưa tay gõ cửa, “đốc đốc” tiếng vang trong bóng đêm yên tĩnh phá lệ đột ngột.

Ôn Vinh sợ hãi nhảy lên, vội vàng tiến lên ôm lấy cánh tay của hắn: “Tổ tông của ta, ngài làm cái gì vậy? Muốn mượn rượu làm càn cũng nên đổi chỗ khác a!”

Ôn Nhã Thần chính mình cũng không nói lên được muốn làm gì, chính là đứng ở Chiêu Kính phường, lại đột nhiên thập phần muốn nhìn thấy viện tử lần trước không kịp nhìn kỹ cùng với người thanh niên trầm tĩnh bên trong, tuy rằng không thú vị, thế nhưng y lại không ồn ào: “Ta tìm người.”

“Tìm người cũng không phải lúc này. Có ai lại nửa đêm gõ cửa a?”

Ôn Vinh nóng nảy, lôi kéo ống tay áo của hắn khổ tâm khuyên giải, “Thiếu gia, chúng ta về nhà đi. Nếu lại xảy ra việc gì, tiểu nhân trên mặt còn chưa hết sưng đau.”

Ôn Nhã Thần mất diếc tai ngơ: “Lúc trước đã dạo dò trong nhà rồi, đêm nay ta dự cuộc vui tại quý phủ Đình đại nhân. Không có việc gì. Cho dù có việc, kia thì cũng đâu có sao?”

Ngài đương nhiên không có vấn đề gì, nhưng còn ta thì có a? Ôn Vinh khổ sở đến muốn khóc.

Đang khi nói chuyện, vài tiếng tiếng sột soạt nhẹ vang lên, “chi nha –” một tiếng, phía sau cửa lão bộc còn đang buồn ngủ chậm rãi thò đầu ra: “Công tử đêm khuya tới chơi, không biết có chuyện gì quan trọng?”

Ôn Nhã Thần thông dong chấp tay: “Lần trước được chủ nhân nhà lão chiêu đãi, hôm nay tại hạ đặc biệt đến nói lời cảm tạ.”

“Chủ nhân không có nhà, công tử nếu đang có chuyện, vẫn nên đến vào ban ngày. Ban ngày ngài ấy có nhà.” Lời còn chưa dứt, không đợi Ôn Nhã Thần truy vấn, cửa kia “chi nha –” một tiếng lại khép lại.

Muốn thân thủ gõ cửa lần nữa, tay nâng đến giữa không trung rồi lại do dự. Lúc này xuất môn, không phải trên đường phố vắng khách thì chính là có kim chủ gọi đến. Sách, đã là hành nghề này, cần gì phải làm trưởng làm trí, bày ra bộ dáng thanh cao cho ai xem? Không thể nói là thất vọng hay cô đơn, chỉ là khi này có vài phần chờ mong quẩn quanh trong ngực, cứ như vậy bị trạc phá không lưu tình. Ôn Nhã Thần đột nhiên trong lúc đó cảm thấy có chút khó chịu.

Gã tiểu tư nhìn có chút hờ hững cười hì hì trêu chọc hắn: “Ngài xem, tiểu nhân đã nói rồi, ở đâu lại nửa đêm đến tìm người a? Hơn nửa đêm, vô duyên vô cớ tìm tới cửa, người ta cho dù ở nhà cũng nhất định không muốn tiếp khách. Thiếu gia, đừng nóng giận, chúng ta trở lại Phi Thiên đồ phượng, chơi thêm vài ván? Cố gắng gỡ chút vốn!”

Đột nhiên dừng bước, Ôn Nhã Thần hung dữ quay đầu lại, khuôn mặt tuấn tú phủ đầy mây đen: “Trở mình cái gì? Đã thích nơi ấy như vậy, ta đem người cho Ngân Nguyệt phu nhân thấy thế nào?”

Gã tiểu tư vội vàng xin tha: “Tiểu nhân lảm miệng.”

Ôn thiếu vung tay áo, một thân một mình nổi giận dùng dùng đi phía trước đi: “Nếu biết, sao còn không mau đi?”

“Thiếu gia, đi chỗ nào nha?”

“Người nói đi chỗ nào? Hồi phủ!”

Bóng đêm dày đặc, trên lầu hoa nương tay áo bay lên, ngóng tìm mỗi mắt người qua lại. Tiểu nương tử chốn trắng hoa cùng người đi kể lại, tiếng nói cười vang xa. Khắp nơi đều là khách làng chơi, chỉ mình hắn bước đi vội vàng, cao quan nhập vân, hoàn bội đỉnh đương, mặt mày cau có, buồn bực hết như một con gà trống vừa thua trận.

Sau mấy ngày, lại có không ít nhà đến mời, thưởng hoa đào, săn thả hoang, đập thanh dạo chơi ngoại thành... Danh mục đủ loại, đơn giản bốn chữ ăn chơi phóng túng. Ôn Nhã Thần thái độ khác thường mà đều từ chối, ở lì trong tướng quân phủ chỗ nào cũng không chịu đi. Có một ngày, phá lệ dậy sớm thượng triều.

Ngày đó Ôn tướng quân còn ở trong kinh, nhìn không vừa mắt hắn hồ đồ lãng phí thời gian, tìm cho hắn một công việc nhàn tản tại Lễ bộ. Ôn Nhã Thần không dám làm trái ý phụ thân, miễn cưỡng vào triều làm bộ làm tịch lẩn lộn vài ngày. Chỉ chờ Ôn tướng quân xuất kinh, liền lập tức nhờ mẫu thân cùng tổ mẫu vào trong cung đánh tiếng, cáo bệnh ở nhà tĩnh dưỡng, vẫn chưa bước vào triều nửa bước. Thiên tử đương triều bệnh nặng, triều cương cũng không thịnh vượng. Người bên ngoài biết nhà hắn hoàng thân quốc thích quyền thế cực thiên, cũng liền mắt nhắm mắt mở không dám hỏi nhiều.

Hôm nay nhìn hắn thu liễm phóng túng, tuy chỉ đi thượng triều một ngày, lão quận chúa cùng Lô phu nhân cũng không nhịn được vui mừng, chỉ nói là Bô Tát phù hộ, cháu đích tôn trong nhà rốt cục hiểu chuyện, thông suốt, biết cầu tiến.

Cả nhà cao thấp, người người vui mừng khôn xiết. Chỉ có nhị tiểu thư Ôn Nhã Hâm xa xa đứng ở ngoài đoàn người, ôm lấy khóe miệng cười lạnh: “Chỉ sợ hắn đây không phải là an phận muốn phấn đấu, mà là ghen khí mấy chuyện xấu a.”

5. Chương 5

CHƯƠNG THỨ NĂM

Trên cành cao oanh tranh tổ ấm, nhà ai mở tiệc đón tân gia. Còn chưa vào giữa xuân, dưới mái hiên chim yến đã chịu mạo hiểm mấy ngày mưa dầm trở về xây tổ. Mấy chú chim nhỏ sức sống bừng bừng, một đường vượt núi qua sông mà đến, chẳng thấy có nửa khắc nghỉ ngơi đã không ngừng bay vào bay ra, vội vàng tu sửa lại tổ ấm.

Diệp Thanh Vũ có thể nghe được lũ chim gù gù kêu cùng với tiếng đập cánh phạch phạch. Lũ chim nhỏ giống như đôi vợ chồng mới cưới, vừa mới còn đang tranh cãi việc nhà, bỗng nhiên lại thì thầm tình tứ, rồi lại đột ngột to tiếng, cứ như vậy một hồi sẽ qua, cuối cùng vẫn là ầm êm hạnh phúc.

Chiều Kính phường quá mức yên tĩnh, tường dày lại cao chặn hết ánh mắt tò mò của thế nhân, cũng đem hết thảy hỉ, nộ, ái, ố sau tường giấu kín. Nhà bên đã từng hàng đêm vang lên tiếng ca bi thương tịch tịch của nữ tử, lần điệu ai oán cùng tiếng khóc mơ hồ hòa vào trong cơn gió bắc lạnh buốt nhẹ nhàng lan xa.

Cứ tới nửa đêm, Diệp Thanh Vũ thường bị tiếng ca khóc của nàng làm tỉnh giấc, ôm lấy chăn ngồi ở trên giường lắng lắng mà nghe.

Một tháng sau tiếng ca tiêu thất. Thu bá phụ trách chiếu cố Diệp Thanh Vũ nói, người con gái kia đã tự vẫn. Trước lúc lâm chung, nàng cắn ngón tay, để lại trên tường một bức huyết thư. Đáng tiếc lão không biết chữ, không hiểu được nội dung.

Y lắc đầu lần nữa cảm thán đáng tiếc. Diệp Thanh Vũ đêm nào cũng trầm mặc nghe nàng ai ca, nhân sinh tuyệt vọng đủ loại, đơn giản là bị lừa gạt, đơn giản là bị phản bội, đơn giản là bị vứt bỏ.

“Công tử tối hôm qua lại đi ra ngoài?” Ngoài cửa sổ, Thu bá hết sức chuyên chú mà tu bổ một gốc thanh tùng trong bồn, ngữ khí hiền hoà giống như nhân thoại việc nhà.

“Ân.” Đầu bút lông khẽ dừng lại, Diệp Thanh Vũ thấp giọng trả lời, “Xin lỗi, lại kinh động đến Thu bá.”

Ngày dài vô tận, đêm tối mênh mông. Hắn say mê luyện tự, Thu bá si mê nghề làm vườn, vì thế nhất bút họa tranh, bên trong hoa nở lá tàn, ngày qua ngày, tháng qua tháng, năm lại một năm.

“Ai...” Thu bá không nói lời nào, thở dài một hơi như tiếng sấm trong cơn mưa dài rả rích, thấm vào gốc rễ dưới bùn đất, sinh ra một gốc cây tịch liêu giữa đất trời.

Xuyên qua khung cửa sổ mơ hồ nhìn ra bên ngoài, Thu bá già rồi, khi xưa vòm ngực dày rộng vạm vỡ nay chỉ còn lại một bóng lưng còm cõi, đơn côi. Tiếng cười sang sảng vang dội cũng đã mất đi, lão giả vùi đầu trong hoa cỏ, mái tóc hoa râm lại không giấu được một tia khổ sấp.

Diệp Thanh Vũ lẳng lặng nhìn lão, phảng phất thấy chính mình nhiều năm sau. Ở tại tiểu viện lặng yên không tiếng động này, không có sóng gió kinh nhân, không có thăng trầm xuất hiện, thậm chí chẳng có cả đại bi, đại hỉ, không có cả sinh ly tử biệt, cứ như vậy lặng lẽ mà chết đi, cũng như ngày ấy lặng lẽ được sinh ra.

Bút trong tay chẳng thể nào tiếp tục, một giọt mực thật lớn rơi trên giấy, hủy đi một trang họa bút kinh văn tinh tế. Gần đây, Diệp Thanh Vũ bắt đầu học chép kinh, ở đầu hẻm có một vị lão giả cùng Thu bá nói chuyện phiếm, bảo rằng chép kinh giúp lòng người bình thản. Diệp Thanh Vũ ban đầu nghe qua liền quên, mấy ngày nay lại kỳ quái mà nhớ đến. Thời gian ước chừng là lúc Ôn Nhã Thần rời đi.

“Tuy nói đã vào xuân, ban đêm vẫn rất lạnh. Công tử xuất môn nhớ mặc thêm nhiều quần áo.” Phiến lá dư thừa bị cắt đi, Thu bá giờ cây kéo miệt mài cắt tỉa, trải qua chăm sóc, bồn La Hán từng lập tức có một khí thế nghiêm nhiên, thẳng đứng, ***g lộng như đỉnh núi cao.

“Ta hiểu được.”

Cửa ngoài viện vang lên tiếng gõ ầm ầm, Thu bá vội vàng đứng dậy đi mở cửa.

Cửa mở, mưa bụi như dẹt, cách một hàng cây đầu xuân xanh mướt, Diệp Thanh Vũ nhìn thấy tường cao đầy rêu xanh ngoài viện, cũng nhìn thấy Ôn Nhã Thần đang nghiêng ngả, lão đảo đi tới.

Đông đông, đông đông — tiếng đập cửa kịch liệt tựa hồ còn chưa dừng lại, chìm ngập trong tiếng mưa rơi tí tách, xông vào tai Diệp Thanh Vũ.

“Công tử, tại hạ đúng hẹn mà đến.”

Hắn cả một đầu đầy nước mưa, bại gia tử nổi tiếng chốn kinh đô có lẽ chưa bao giờ lại chật vật như lúc này, tóc ướt sũng từ châu quan rủ xuống, vài giọt mưa vẫn còn đọng trên gò má. Cầm bào màu xanh ngọc cũng ướt đẫm, vạt áo hoa lệ trên vai ngấm nước càng làm đậm thêm màu sắc.

“Đúng hẹn?” Diệp Thanh Vũ nghi hoặc. Ngày ấy lúc gần đi, vị Ôn thiếu này vội vàng như sợ bị bắt gian, cần bản làm gì có tâm tình hứa hẹn.

Thanh niên đứng trong sân có vài phần xa lạ, lại có vài phần quen thuộc. Dáng người kiêu ngạo ngửa đầu mỉm cười cùng vẻ mặt thản nhiên hết sức chân thành cũng đồng dạng như trước.

“Ngày đó tại hạ đã nói qua, tại hạ sẽ lại đến.” Hắn không chút do dự mà ngắt lời y, trên mặt mỉm cười lại bởi vì ngữ khí ngưng trọng mà hóa thành nghiêm túc, “Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.”

“Như vậy ngài đến đây là có việc gì?”

Hắn đưa tay chỉnh lý vạt áo, hai tay ôm quyền, xoay người thi lễ:

“Hướng công tử bồi tội.”

Diệp Thanh Vũ bình tĩnh nhìn khuôn mặt mỉm cười của hắn: “Ngài và ta bất quá là bình thủy tương phù, Ôn thiếu vì sao nói thế?”

“Ngày đó say rượu, làm phiền công tử, tại hạ hổ thẹn.” Kỳ thật là tại vì cùng Chu gia đại thiếu nói chuyện phiếm, vô ý phát hiện tiểu quan vân vân đều là một hồi hiểu lầm, sáng sớm ngày đó đủ loại kiêu ngạo, khinh bỉ lại bị y vân đạm phong khinh không để ý. Ôn Nhã Thần mỉm cười đứng ở trong viện tử dật dào màu xanh, cố gắng thu liễm vẻ mặt, nhìn vẻ hồ nghi của Diệp Thanh Vũ trước mắt, “Công tử cao thượng, không thể khinh thường.”

“A? Ngài như thế nào biết ta cao thượng?” Diệp Thanh Vũ hỏi lại.

Hắn không hề nao núng, thong dong đứng tại chỗ, ngôn ngữ không thấy chút nào trì trệ: “Tại hạ say rượu ngủ tại đầu đường, công tử cứu ta, đây là thiện. Tại hạ thấy người dơ bẩn tanh hôi khó ngủ, công tử lưu ta, đây là thành. Tại hạ say rượu sau lại thất thố làm trò cười cho thiên hạ, công tử dung ta, đây là nhân. Tại hạ nói năng lỗ mãng lấy tiền khinh bạc, công tử toàn bộ đưa ta, đây là tín. Hôm nay, tại hạ đường đột dâng môn lỗ mãng mà vào, công tử vẫn đồng ý gặp ta, đây là lễ. Như thế thiện, thành, nhân, tín, lễ, không thể nói cao thượng, thì thế nào mới gọi là cao thượng?”

“Thế nhân đều nói, Ôn thiếu gia của tướng quân phủ nhảy bén thông tuệ, xảo ngôn thiện biện, hôm nay xem ra, quả nhiên là danh bất hư truyền.” Gối thêu hoa trong truyền thuyết nguyên lai cũng không phải là ngu dốt chậm chạp, Diệp Thanh Vũ không khỏi đối hắn nhìn với cặp mắt khác xưa.

Ôn Nhã Thần vẫn là trang trọng, khuôn mặt nghiêm túc, hai tay ôm quyền, khom lưng lại là vái chào: “Tại hạ hồ đồ, uế mắt trọc tâm, lấy ngang ngược kiêu ngạo mà gặp người, lấy tầm nhìn hạn hẹp, lòng dạ nhỏ nhen mà đối đãi người, lại khinh mạn ân nhân, rõ ràng là tại hạ sai, thật sự tội không thể tha thứ. Hôm nay dâng môn, không dám cầu công tử lượng thứ. Công tử khoan dung độ lượng, phạm là có thể ban thưởng vài lời trách mắng hoặc là cho tại hạ vài đường quyền cước, tại hạ đã cảm thấy thỏa lòng.”

Hắn nói tới thành tâm thành ý, ánh mắt thanh minh như mưa xuân đầy trời, phô thiên cái địa đem y cùng viện nhỏ này bao phủ. Diệp Thanh Vũ ngơ ngác, bước ra cánh cửa, đối hắn nói:

“Ngoài phòng mưa gió lạnh lẽo, Ôn thiếu vẫn là tiến vào nói chuyện đi.”

Ôn Nhã Thần lại xua tay, kinh sợ, cơ hồ sắp thối lui đến ngoài cửa viện:

“Công tử nếu không trách phạt tại hạ, tại hạ liền ở đây dưới mưa cho đến lúc tạnh.”

Mưa xuân lất phất, không phải là đến canh ba sẽ dừng lại sao? Thanh niên trước mặt đôi mắt sáng ngời, vẻ mặt kiên định, Diệp Thanh Vũ ngơ ngẩn hồi lâu, cuối cùng nhịn không được đi xuống, tiến lên một bước, đứng ở dưới mái hiên đối hắn ôn nhu cười: “Vào nhà đi, ngài mà ngã bệnh lại là lỗi của chủ nhà như ta.”

“Nói như vậy, công tử nguyện ý tha thứ cho tại hạ?” Thật hù chết người, công tử thế gia kiêu ngạo trong lời đồn lại câu nệ mà thu liễm tay chân, đôi mắt đen như mực hơi hơi nâng lên, xuyên thấu qua màn mưa

không hề chớp mà nhìn về phía Diệp Thanh Vũ. Trên mặt là biểu tình vui sướng cùng sợ hãi vô pháp ức chế.

Diệp Thanh Vũ bị hấn nhìn như thế cả người đều không được tự nhiên, cúi đầu, không nói được là “phải” hay “không phải”, rú mắt nhìn bồn hoa vừa tu sửa bên chân Thu bá, mặt đỏ lên, cuối cùng nhẹ nhàng gật đầu.

“Ha ha... Ha ha ha ha... Ta biết mà. Ha ha ha ha...”

Mưa phùn như khói tỏa, chồi non mơn mớn đầu cành, đôi chim yến chấp cánh bay về tổ. Khắp viện đều là tiếng cười vui sướng không thể kìm hãm của Ôn Nhã Thần. Công tử văn nhã thế nhân đều ngợi khen, đứng thẳng trong làn mưa, mặc cho gió lạnh thổi loạn tóc mai, mưa rơi ướt sũng giày. Hấn nheo mắt lại cười đến thiên chân vô tà (trong sáng, không cố kị), Diệp Thanh Vũ từ trong mắt hấn nhìn thấy chính mình cũng đang đồng dạng mỉm cười.

Lại giống như trở về đêm hôm ấy, gặp được hấn, người đã cho rằng y là ngôi sao hạ phạm: Ôn Nhã Thần.

“Vào đi, ta tìm cho ngươi quần áo sạch sẽ.” Hướng hấn cười, vươn tay, Diệp Thanh Vũ đã không còn nhớ rõ lần cuối mình cười vui như thế là khi nào.

“Ta không cần.” Hấn lại chủ động dừng lại phía sau. Ôn Nhã Thần kéo khóe miệng, tầm mắt không chịu an phận xẹt qua một lần lại một lần trên người Diệp Thanh Vũ, “Tại hạ ngay cả tính danh công tử đều không biết, đi vào viện môn đã là vô lễ, lại có thể nào cứ thế lỗ mãng vào trong nhà, chẳng lẽ không phải làm càn đến cực điểm?”

Không đợi Diệp Thanh Vũ mở miệng, hấn tự chỉnh lại y quan sớm đã chật vật, lại là vái chào: “Tại hạ Ôn Nhã Thần, kinh thành nhân sĩ, nguyên quán Phụng châu, nhà ở nam thành. Ngõ Bình An rẽ trái đi qua một góc đào lại đi về phía trước hai bước, qua một góc đại thụ liền tới nhà. Còn chưa thỉnh giáo cao tính đại danh của huynh đài?”

Bất quá chỉ có vài câu, “công tử” trong miệng hấn đã biến thành “huynh đài”. So bản lĩnh kết giao sợ là Cố thị lang trước kia đều thua kém.

Diệp Thanh Vũ mỉm cười: “Không dám. Tại hạ họ Diệp, Diệp Thanh Vũ.”

“Bồng Lai các hạ hồng trần cảnh. Thanh vũ phiên đề diêu phượng ảnh.” Hấn cau mày đau khổ suy tư, bỗng nhiên mặt mày giãn ra, gật gù ngâm tụng.

Diệp Thanh Vũ cười: “Cũng không phải. Là thị khinh như hồng vũ.”

“Cần gì phải khiêm tốn như thế?” Ôn Nhã Thần không đồng ý.

Mưa rơi như trút, theo mái hiên tích tích chảy thành hàng, ngăn cách hai người, giống như một bức rèm châu. Hấn đứng trong mưa, y tại mái hiên. Người ở sau rèm nhợt nhạt thương tiếc trông ta, ta ở bên ngoài quang minh tiêu sái ngắm nhìn người.

Diệp Thanh Vũ vô tâm cùng hấn tranh luận, chính là duỗi tay ra nói: “Ôn thiếu, vào nhà đi.”

Tiếng nói vừa dứt, cổ tay chợt căng thẳng, Diệp Thanh Vũ còn chưa kịp phản ứng, đã bị Ôn Nhã Thần kéo cả người vào trong mưa. Mênh mông mưa phùn rơi trên má, đồng thời đập vào mặt còn có khuôn mặt tuần lẳng cùng nụ cười giảo hoạt của hấn: “Ngày tốt cảnh đẹp như thế này, Diệp huynh lại không học cổ nhân trong thơ thưởng hạnh hoa xuân vũ, chẳng phải đáng tiếc?”

Chưa bao giờ nghĩ tới hấn sẽ lần thứ hai xuất hiện, mặc dù mỗi lần đều sao chép kinh văn buồn tẻ để bình phục xao động trong lòng, cũng chưa từng nghĩ tới hấn sẽ dùng bộ dáng xuất ý hồ liêu (không ngờ) như thế đến nơi này. Coi thường thanh quy đệ tử thủ lễ (lễ nghi của người có học) mà phóng khoáng cách ống tay áo nắm chặt cổ tay của y. Sóng vai đứng ở trong viện vì xuân đến mà tràn đầy sức sống, ngẩng đầu là ngọn cây vừa thêm cành mới, bên chân là khóm hoa đại rụng rêu khê nở. Tường cao dày đem trần thế ồn ào cách trở, vì thế bên tai chỉ có tiếng mưa rơi rả rích.

Cả đất trời chỉ có mưa rơi, cả đất trời chỉ một màu xanh, cả đất trời chỉ có hấn.

Kinh ngạc mà nhìn Ôn Nhã Thần, trong mắt Diệp Thanh Vũ lúc này thiên địa phút chốc đều thay đổi.

6. Chương 6

CHƯƠNG THỨ SÁU

Muốn mỹ thực phải tới Trích Nguyệt lâu, tửu hương thái mỹ không kể hết; may xuyên y (trang phục) phải đến Tiêm Vân trang, tú nương bên đó tay nghề nhất đẳng; yên chi (son phấn) ở đông thành trong ngõ Bạch Vân sau phố Thanh Long màu sắc là đẹp nhất; trang sức tự nhiên là Bàng ký thành tây xuất sắc nhất, nhà ai cưới vợ lại không tới đó đánh một đôi vòng tay long phượng? Phỉ thúy, châu báu lại là nên đi Thạch Đầu trai...

Bại gia tử tiêu tiền như nước nhấc tới phong vật (địa điểm, phong cảnh nổi bật) kinh thành có thể nói không gì không biết, không chỗ không tường, Tích Thủy am ngoài cổng thành dùng cái gì làm nhân bánh bao hẳn đều biết rõ: “Về phần tầm hoan họa nhạc tiêu khiển thán ngày, ha ha... Lúc đầu đương nhiên là Ý Thúc lâu, hiện tại lại là Phi Thiên đồ phượng.”

Tiểu viện thanh u qua nhiều năm tháng, nước mưa ẩm ướt hòa cùng những khóm cỏ mới nhú xanh tươi thơm mát. Diệp trạch gần đây mỗi ngày đều có khách đăng môn, cứ đến buổi trưa hẳn lại mang theo một tán dù trúc tiến đến gõ cửa. Tà phong tế vũ, gió kệ gió, mưa mặc mưa.

Diệp Thanh Vũ phối hợp mà từ quyển kinh ngẩng đầu lên: “Vì cái gì?”

Vị thiếu gia duy nhất của phủ tướng quân được chiều đến hư, khi nói chuyện nhất định phải có người phụ họa, nếu không liền xụ mặt thở ngắn than dài: “Ta quả nhiên là quấy rầy Diệp công tử. Công tử sự vụ bận rộn không thể so với người rảnh rỗi như ta, tại hạ vẫn là nên cáo từ thôi.”

Làm bộ phải đi, đến cạnh cửa, lại nán ná một bước bên ngoài một bước bên trong, Ôn Nhã Thần vịn vào cánh cửa quay đầu, ánh mắt ai oán đến cả mấy chú chim én nhỏ dưới mái hiên cũng phải sợ run: “Đều nói mưa gió giữ khách nhân, trời đất còn nhiều lần lưu người lại, công tử khoan dung, nhân hậu như vậy mà ngay cả lời tái kiến cũng đều không muốn nói, có thể thấy tại hạ làm người thật sự khiêm nhã, khiến người ta cực kì chán ghét.”

Vì thế Diệp Thanh Vũ chỉ đành buông bút, vội vàng từ sau bàn đứng lên nói: “Ôn thiếu khoan đi, là tại hạ đãi khách không chu toàn, thỉnh Ôn thiếu lượng thứ.”

Hắn ở bên kia làm bộ làm tịch từ chối: “Là ta ồn ào, khiến công tử không thể chú tâm luyện tự. Thôi để ta trở về đi.”

Biết rõ hắn là làm bộ làm tịch, trái tim Diệp Thanh Vũ chung quy vẫn nổi lên vài phần không đành lòng: “Không ồn ào. Tại hạ không giỏi đối đáp, lại không thường ra ngoài đi lại, bởi vậy đối với sự vật ngoài viện biết rất ít. Ôn thiếu đồng ý hạ mình đến làm bạn, kể nhiều chuyện hay, có thể nói kiến thức tăng nhiều, cảm kích còn không kịp, làm sao lại muốn đuổi khách? Thật sự, thật sự là ta luôn ở trong trong viện, vắng lai giao tiếp hoàn toàn không hiểu, cho nên tiếp đón công tử không được chu đáo.”

Đã lâu lắm rồi không có thẳng thắn trình bày chân tâm thực tình của mình với người khác, lời xã giao nín chân khách lại vô tình để lộ ra một phần chân thực trong lòng. Trên mặt Diệp Thanh Vũ bắt gặp ánh sáng. Ôn Nhã Thần “Phi—” một tiếng mỉm cười, làm ra vẻ mà quay người lại, kéo theo ống tay áo dài thật dài: “Quả thực chưa từng chê ta?”

“Quả thực chưa từng.” Y trình trọng gật đầu. Diệp gia công tử sinh hoạt hàng ngày đơn giản, đối nhân xử thế cũng giản đơn giống như sắc xanh trên y bào của y, hoàn toàn không có nửa điểm quá lời.

Ôn Nhã Thần đắc ý dào dạt, nắm ống tay áo của y lôi kéo y tới ngồi bên cửa sổ: “Lời ta nói bất quá chỉ là đùa vui thôi, Thanh Vũ như thế nào lại coi là thật? Ngồi xuống đi, ta còn chờ người chép xong quyển Kim Cương Kinh này, cầm về nhà hổng lão thái thái mà.”

Diệp Thanh Vũ trên mặt còn phiếm nhàn nhạt đỏ hồng, xoay người lại ngồi xuống, lần nữa cúi đầu, nét bút lần nữa đặt xuống, trước mắt bỗng choáng váng, Ôn Nhã Thần không biết từ khi nào đã đứng ở phía sau y.

Hơi thở khô mát lại ẩm áp từ sau lưng tràn tới, hắn cúi người ghé sát khuôn mặt tới gần y. Diệp Thanh Vũ cuống quýt nghiêng đầu né tránh, bàn tay đặt trên bàn liền bị hắn nắm lấy, chiếc bút lông sồi cùng lúc được nhẹ nhàng đặt vào giữa hai ngón. Y lúng túng như hải đồng lần đầu tiên cầm bút. Hắn gợi lên khóe

miệng cười khê, như vị tiên sinh kiên trì tỉ mỉ trong học đường, dựng thẳng cán bút, cầm tay y đặt xuống từng nét chữ. Ngón tay quần lấy ngón tay, Diệp Thanh Vũ mặt càng nóng, ngoảnh đầu liếc mắt, hết sức chăm chú nhìn hoa văn trên ống tay áo hắn, phức tạp lại hài hòa, lộng lẫy khó tả.

“Được rồi.” Giống như hoàn toàn không ý thức được y đang quần bách, vị công tử ca tùy tiện mỉm cười. Buông tay y ra, Ôn Nhã Thần trở lại chiếc ghế bành, tiếp tục nói mấy chuyện bát quái, “Nói đến Phi Thiên đồ phường tự nhiên không thể không nhắc tới Ngân Nguyệt phu nhân. Nữ nhân kia thật đúng là... Thật sự là... Có một từ gọi là gì, cái gì...”

Hắn mặt nhăn mày nhú vắt hết óc mà nghĩ. Diệp Thanh Vũ không chen vào, yên lặng nhìn bộ dáng hắn minh tư khổ tượng. Kỳ thật lấy sự thông minh của hắn, nếu không vô tâm với học hành, lãng phí việc học, nghiêm nghiêm túc túc đọc thư hai năm, không phải là không thể đề tên bảng vàng, phong hầu bá tước. Lấy danh vọng của tướng quân phủ, có thể mưu cầu một chức ngôn quan thực thực tại tại, hoặc cai quản lê dân bá tánh một phương, vào triều đình, phụ tá đế vương, giúp đỡ xã tắc, đền đáp nợ nước. Một kiếp làm người, đầu rơi máu chảy, cúc cung tận tụy, tan xương nát thịt, chỉ cần thiên hạ một khắc thái bình, dân chúng một ngày ấm no, liền hàm tiểu cừu tuyền (ngậm cười nơi chín suối) cuộc đời này không uổng, chung quy vẫn hơn là cả ngày nhàn tản tầm thường, lãng phí thời gian tuổi trẻ. Đáng tiếc, thật sự đáng tiếc.

“A, nghĩ ra rồi! Cái từ kia gọi là khiến, người, mê, hoặc”. Ôn Nhã Thần bên kia không nhìn thấy nỗi tiếc hận của y, vỗ đầu, cao hứng phấn chấn, “Chắc chắn, nữ nhân kia thần bí đến tà môn.”

Từ ngày Ngân Nguyệt phu nhân đến kinh thành, Ý Thụy lâu Trương ma ma sẽ không có một đêm ngon giấc. Phi Thiên đồ phường giống như từ trên trời rơi xuống, đột nhiên phô trương thanh thế mà xuất hiện trong lời đồn của mọi người. Mặc dù là kẻ ba ngày hai lần ghé qua chốn làng chơi như Ôn Nhã Thần cũng không rõ, nó khai trương từ lúc nào. Giống như là trong một đêm, dân cờ bạc toàn thành liền biết có chỗ như vậy, rồi sau đó ừn ừn kéo đến, toàn bộ hội tụ như thế. Mới có một tháng, Phi Thiên đồ phường liền vượt qua Ý Thụy lâu, trở thành nơi náo nhiệt nhất tại kinh thành ban đêm. Phú quý đệ tử trong kinh, ai nếu chưa một lần tại Phi Thiên đồ phường lưu luyến, liền chỉ là kẻ huênh hoang, khoác lác.

Mỗi đêm, Ngân Nguyệt phu nhân đều sẽ đứng ở đại sảnh lầu một đón khách. Nàng thích vận một thân quần áo thuần trắng, dùng ngọc trâm xanh biếc vấn mái tóc dài đen như mực, khuôn mặt tinh tế, môi đỏ như son, trừ bỏ cổ tay có một cái vòng ngọc xanh ónh nhuận, toàn thân không có thêm nửa điểm trang sức. Người người đều nói nàng mỹ, mỹ đến nhìn không ra chút mảy may tỳ vết nào, cũng không thấy bất luận dấu vết nào của năm tháng.

Nếu nói là Ý Thụy lâu hoa khôi Thụy Lung là bông hoa kiều diễm đầu xuân, nàng lại là vầng trăng tròn treo cao trên màn trời đêm, rực rỡ chói mắt, đoạt nhân tâm phách. (đoạt hồn phách người ta)

Không có người gặp qua trương phu của nàng, cũng không người nào biết nàng từ đâu mà đến. Phi Thiên đồ phường từ ngày khai trương liền ầm ầm lộ ra một chút không khí quỷ bí. Du côn đến gây sự tại sông bài sáng sớm hôm sau bị phát hiện đột tử đầu đường, hai con mắt bị móc ra để bên cạnh; dân cờ bạc gian lận, màn đêm buông xuống liền bị người lạ vây ở trong hẻm tối, đôi bàn tay đều bị bấm nát; Thiếu Khanh công tử nhà Lưu đại nhân say rượu xúc phạm Ngân Nguyệt phu nhân, ngày thứ hai liền có lễ đến từ Lưu phủ cuộn cuộn không dứt đưa vào Phi Thiên đồ phường. Lưu gia sau lưng có chỗ dựa vững chắc là Cao tướng trong triều, tung hoành kinh đô và vùng lân cận nhiều năm, nào đã từng hướng ai cúi đầu?

Các loại truyền thuyết xôn xao, đủ loại bí ẩn đều quay chung quanh nữ nhân tươi cười dịu dàng này. Có người nói nàng là con gái nuôi của Cao tướng, cũng có người nói tỷ tỷ của nàng là yêu thiếp của Lâm Giang Vương, cũng có người nói, nàng căn bản không phải là người, là hồ ly trong núi thành tinh... Mọi kiểu nói xôn xao, chỉ thấy Phi Thiên đồ phường sinh ý ngày càng thịnh vượng, cánh cửa cao cao sắp bị khách đánh bài như nước đập phá.

“Muốn nói mỹ, Ngân Nguyệt phu nhân thật không tính là diễm sắc bức người. Chính là nhìn nàng, lại cảm thấy mỹ.” Duyệt qua vô số nữ nhân Ôn thiếu chắc chắn liên tục cảm thán, đột nhiên, ánh mắt hắn chợt lóe, thẳng tắp nhìn mặt Diệp Thanh Vũ, “Ta như thế nào cảm thấy, người cùng nàng có chút tựa như nhau?”

Diệp Thanh Vũ bật cười, lắc đầu liên tục: “Ôn thiếu, lời này nói quá.”

Ngân Nguyệt phu nhân mỹ mạo như thế nào chính là bản thân hắn nói, nói tới hùng hồn, lúc này còn có

thể nghe thấy dư âm. Diệp Thanh Vũ y là diện mạo dạng gì, Diệp Thanh Vũ trong lòng mình tự hiểu được, bình thường thôi. Người ta lại mạnh mẽ đem thiên hương quốc sắc đặt trên người y, vô mong ngựa như này thật sự không cao minh.

“Không, không, không...” Hắn lại kiên trì, vươn người, khuôn mặt cơ hồ muốn dán vào bút trong tay Diệp Thanh Vũ, “Là có chút giống. Ánh mắt? Không phải. Môi? Cũng không phải. Cái gì cũng không phải. Chính là, chính là cảm giác giống.”

Nam tử ngồi cúi đầu sao kinh bên cửa sổ có một loại khí chất yên tĩnh lại an bình, đôi mắt vi liễm (khẽ nhú), vẻ mặt ôn hòa. Trong tay hắn nhất bút một hoa (hạ bút) trầm ổn thông thả, khởi thế thu bút lại tinh tế, tỉ mỉ, giống như dưới ngòi bút không phải là giấy Tuyên Thành tuyết trắng mà là ái nhân dung nhan như hoa, cần đối đãi chu toàn, tiểu tâm phủ xúc (nâng niu). Trong nháy mắt, Ôn Nhã Thần thậm chí hy vọng có thể đem mặt dán đến càng gần chút, như vậy có thể cảm thụ ôn nhu an hòa của y dưới ngòi bút kia.

Khuôn mặt Diệp Thanh Vũ vẫn âm đạm thường thường như khi Ôn Nhã Thần ngày thứ hai tỉnh rượu nhìn thấy, không giống như tiểu quan trong chốn làng chơi phần nộn mềm mại, không được như Thúc Lung cô nương diễm sắc xinh đẹp, càng không giống Ngân nguyệt phu nhân yếu điệu tao nhã. Chính là lúc này đây, nhìn y luyện tự, ngoài cửa sổ xuân sắc thấp thoáng, ánh lên khuôn mặt tái nhợt của y, trên bàn nét bút hưng phấn, bàn tay y khẽ run run, Ôn Nhã Thần nhìn chăm chú con chữ nhỏ tinh tế gần trong gang tấc, đột nhiên phát giác, Diệp Thanh Vũ trước mặt hắn đúng là tú lệ tao nhã không nói nên lời.

“Chính là loại cảm giác này, rất giống, rất giống rất giống.” Mắt không chớp, nhìn hai má y ửng đỏ, bộ dáng xấu hổ ngượng ngùng lại cố che giấu, Ôn Nhã Thần cơ hồ nhìn tới ngây ngốc.

“Khụ khụ...” Nhẹ ho vài tiếng, Diệp Thanh Vũ quay mắt đi, nhẹ giọng nhắc nhở, “Ôn thiếu...”

Từ trong mộng bừng tỉnh, hắn làm như không có chuyện gì mà nâng lên tay áo lên lau lau khóe miệng: “Ha hã, Thanh Vũ, chữ ngươi viết thật đẹp, ta xem đến nhập thần.”

Bên này, Diệp Thanh Vũ cũng trấn định tinh thần, mở miệng hỏi:

“Thời điểm không còn sớm, Ôn thiếu không sang tiểu viện bên cạnh nhìn xem sao?”

Tiểu viện nơi này u tĩnh, ta thích. Nghe nói bên cạnh nhà Diệp huynh có phòng trống, ta là muốn mua, hôm nay đặc biệt đến xem. Nếu đi ngang qua không đành môn ân cần thăm hỏi một tiếng, làm sao có thể ăn nói.

— Đây là lí do thoái thác của người nào đó khi đăng môn hôm nay. Chính là ghế của Diệp trạch như bị thi pháp, Ôn thiếu chỉ cần ngồi xuống sẽ không có ý tứ muốn đứng dậy. Ở chỗ này mà uống trà một chung lại tiếp một chung, từ buổi trưa liền uống đến tận khi mặt trời lặn, tiểu viện bên cạnh không thấy đề cập qua, ngay cả đứng lên ra sân viện kiễng chân, cách đầu tường xa xa liếc mắt một cái đều không có.

“Cái này... Ha hã... Hôm nay đã muộn, ngày mai cũng có thể qua nhìn.” Hắn cười hắc hắc tìm cách bao biện, thuận tiện ngày mai khỏi phải tìm cớ để đến nhà.

Diệp Thanh Vũ cũng theo hắn đồng thời cười, khóe miệng cong cong mà họa xuất một độ cung: “Phòng ở kia đại khái không tốt.”

“Di?”

Vì thế liền đem chuyện tiếng ca nửa đêm cùng vách tường tràn ngập huyết thư nói cho hắn biết. Mặt Ôn Nhã Thần nhất thời trắng một nửa: “Còn có chuyện như này?”

Diệp Thanh Vũ vươn tay nhắc lên một tờ kinh văn, rồi nói tiếp: “Ôn thiếu ngày mai không cần đến nhìn nữa.”

“Đúng vậy.” Ôn Nhã Thần uể oải, ngày mai lại nên tìm lý do gì đây?

Lại nghe Diệp Thanh Vũ nhẹ giọng hỏi: “Nếu không mua được phòng, Ôn thiếu sẽ không đến nữa sao?”

“Đương nhiên không phải.” Hắn thân người thon dài bật dậy, hai tay chống mép bàn thốt ra.

Y ngừng bút, nâng mắt bình tĩnh mà nhìn hấn. Khuôn mặt hơi tái như trước trấn định, hai mắt thông dong, đôi môi khê cong lên.

Bốn mắt nhìn nhau, liền cùng nhau cười.

“Ta đây ngày mai lại đến bái phỏng Diệp huynh.” Dem toàn bộ cười đùa thu lại, Ôn Nhã Thần chậm rãi nói. Ngữ khí trịnh trọng, không giống lời mời, lại càng giống tự chủ trương.

Diệp Thanh Vũ ngồi ở ghế, tươi cười phai nhạt: “Không phải vì tiểu viện kế bên?”

“Không phải.”

“Không phải vì trà ngon của Thu bá?”

“Không phải.”

“Không phải vì hoa cỏ trong viện?”

“Không phải.”

“Vậy là...”

“Vì Diệp Thanh Vũ.”

Mấy ngày sau trời quang mưa tạnh, hồng tiêu vũ tể, màu triệt vân cù.

(hồng tiêu vũ tể: cầu vòng lặn, mưa ngừng rơi, màu triệt vân cù: mây trắng bông bành)

7. Chương 7

CHƯƠNG THỨ BẢY

(://dongphongthieu.files.wordpress.com/2014/01/xinhxinh_185744864.jpg)

“Diệp Thanh Vũ? Chưa nghe nói qua.” Cổ Minh Cử ngồi xếp bằng ở bên kia song tù, một tay quen thuộc mà với qua song gỗ lấy đến một bầu rượu.

Hấn đã quen xuyên qua khe hở của song tù mà uống rượu dùng bữa, hạ đũa lưu loát, vẻ mặt tiêu sái. Ăn kiên mật tịnh (ăn sạch sành sanh) còn không quên cười hì hì chào hỏi ngục tốt cách đó không xa: “Tiểu ca ở kia, lại đây ăn chút điểm tâm a. Bánh bao hấp cách thủy của Lân Long các đó nha, đầu bếp của bọn họ là từ Tĩnh Nam vương phủ tới, tính tình lớn, mỗi ngày chỉ làm năm mươi cái, thật đúng là vật khó cầu.”

Vị thị lang tiền nhiệm trẻ tuổi này khi xưa vốn là nhân vật tinh tế đệ nhất thiên hạ. Già trẻ trong kinh, ngay cả người mù mở quán đầu phố hấn đều có thể nói rõ gia hương quê quán. Nhớ lại năm đó, trong triều thần trừ bỏ Cao tướng, ai dám cùng hấn đối đầu? Mọi nhược điểm trong nhà nằm trong tay người ta, chọc giận hấn, chưa chừng mới vừa lên triều, trở về đã có con cọp mẹ ngay tại chính đường (nhà chính) nhe nanh múa vuốt: “Tối hôm qua đi quý phủ Trương đại nhân uống rượu cái gì? Ta xem là uống rượu của Ý Thúy lâu đi. Coi trọng tiểu yêu tinh không biết xấu hổ? Ba ngày không đánh người, người liền nhảy lên đầu ta phỏng? Đến a! Gia pháp hầu hạ!”

Đó là còn nhẹ nhàng. Hấn nếu muốn làm tới, chỉ đôi câu ba lời, “mưu nghịch” hai chữ lớn liền nện xuống đầu, trọn đời không thể trở mình.

Ôn Nhã Thần đứng ở bên cạnh nhàn nhạt nói: “Cũng không phải chuyện khó. Bánh bao này giờ đến lúc nào cũng có, nhà đó sinh ý không tốt phải đóng cửa, nửa tháng sau trong kinh thành đã lại có một Lân Long các mới.”

Tay lấy rượu của Cổ Minh Cử khựng lại, cúi đầu cười nói: “Cũng phải. Đã hơn một năm, người và sự trong kinh không biết đã thay đổi bao nhiêu. Ta ở trong này, làm sao biết được những việc đó?”

Hấn mặc một thân áo tù màu trắng, nơi khi xưa cao cao đặt quan mạo luôn được chải chuốt tỉ mỉ, giờ phút này lại mặc cho hỗn độn rối tung trên đầu vai. Thanh niên tài giỏi không ai bì nổi ngày đó bây giờ lại là

phạm nhân chờ chết, thánh chỉ đại xá thiên hạ cũng không thể ân chuẩn hần rời đi thiên lao một bước. Ôn Nhã Thần chuyển tầm mắt từ trên người hần qua vách tường khắc đầy hoa ngân (bút tích).

Thế sự vội vàng, tuổi trẻ qua mau. Một khắc trước còn là đế vương quyền cực, sau lại trở thành lưu dân, cường đạo. Có lẽ hôm nay vẫn là chúng tinh phủng nguyệt, quyền cao chức trọng, đến ngày mai từ trên mây ngã xuống lại bị thế nhân nhạo báng. Trên đời này, nhân tại biến, vật tại biến, mọi thứ đều biến, xét đến cùng, vạn vật không thay đổi, đổi thay khôn lường lại duy nhất chỉ có một chữ: Tâm.

“Không cầu kim lữ y (áo dệt vàng), chẳng cầu trăng trong nước, chỉ cầu tâm quân tựa lòng ta, vững như bàn thạch.” Gối thêu hoa phủ tướng quân gia trầm mặc nửa ngày, phun ra một đoạn không phải thơ cũng chẳng phải văn.

“Ha ha ha ha ha...” Cố Minh Cử ôm bụng vỗ đất mà cười to. Tiền thám hoa không nể nang tình cảm, không chút khách khí mà khuyên bảo: “Coi như hết, Ôn thiếu. Nếu người thật sự muốn nghiên cứu học vấn, vậy trở về cầu khẩn lão phu nhân, bảo nàng tìm cho người một vị tiên sinh, không cần phải quá uyên bác, gần gũi thế là được, bắt đầu học từ “Tam tự kinh”, có thể sau ba năm, mười năm, người có thể làm thơ a.”

“Không đời như bàn thạch. Ha ha...” Cố Minh Cử nhìn sắc mặt hần khó coi, cười càn khoa trương, “Người khác nói như thế, ta có thể sẽ tin. Chính là lời này từ miệng Ôn thiếu người nói ra, thì chỉ là chuyện cười.”

Trong kinh ai chẳng biết thiếu gia Ôn phủ đa tình thiện biến? Yêu hết một người lại một người, chưa bao giờ chân chính quý trọng một ai.

“Phượng Lai lâu Thuộc Dược, Đỗ Quyên, Nguyệt Quý, bao nhiêu âm hương, lãnh ngọc, lần trước còn nghe người nói tới Thúy Lung của Ý Thúy lâu... Có lần nào người không coi là bảo bối như châu như ngọc, hận không thể thú vào cửa tức chết lão quận chúa. Không đến ba tháng, còn không phải lại chán ghét?” Không nhìn Ôn Nhã Thần trong mắt nổi giận, Cố thị lang giống như đứng giữa ánh sáng rực rỡ trong triều đình, chậm rãi mà nói, “Về phần chán thối sáo lại học chơi cờ, chơi cờ được một nửa lại học nuôi ưng, ta đều lười nhớ lại từng chuyện. Đừng nói người là bàn thạch, thạch bàn nghe thấy sẽ vỡ mất.”

Ôn Nhã Thần bị hần nói trúng tim đen, thần tình không được tự nhiên: “Cố Minh Cử, ta không phải hỏi người cái này.”

Nói tới lời ngon tiếng ngọt tầm hoa vấn liễu, Ôn Nhã Thần có giỏi chút cũng là do đi theo Cố Minh Cử học được. Thời điểm Cố thị lang rong chơi chốn hồng trần, bùn nhão không trát được tường Ôn thiếu nhà ta ôm hoa nương vẫn còn thực ngây thơ mà đỏ mặt: “Thật không có nhà giàu nào họ Diệp?”

“Không có. Ngự Sử Đài từ trước có vị Diệp đại nhân, ba năm tiến sĩ thừa lệnh vua, năm thiên hữu hai mươi ba điều nhiệm Cù châu. Toàn gia đi theo xuống phía nam, viện tử trong kinh đều bán hết. Chưa nghe nói qua hần có con nối dòng lưu lại.”

“Ngay cả người đều nói không có, thì chắc hẳn là không có.” Ôn Nhã Thần uể oải.

Cố Minh Cử đem thần sắc của hần thu hết đáy mắt, giấu cột: “Người thực sự coi trọng Diệp Thanh Vũ kia?”

“Không được nói vậy. Y không giống với Ý Thúy lâu cô nương.” Không chút do dự mà bác bỏ hần hồ ngôn loạn ngữ, Ôn Nhã Thần trong mắt một trận xấu hổ, lấp bắp mà giải thích, “Y là, là một bằng hữu... Ta chỉ tùy tiện hỏi thế thôi. Cũng, cũng không tính là bằng hữu, chính là cảm thấy y không ồn, không nháo, rất tốt.”

Cố Minh Cử ý tứ mà nhìn hần nhảy dựng lên, khó có được mà không tiếp tục truy vấn. Lúc gần đi, Ôn Nhã Thần quay đầu lại hỏi hần: “Người có cái gì muốn hỏi?”

Cố Minh Cử từ từ nhắm hai mắt ngồi trước vách tường khắc ngân, thần sắc tẫn liễm, thoáng như cao tăng nhập định: “Không có.”

“Người không hỏi... Y?” Người kia vì người không ngại bị người xa lánh, khi quân phạm thượng.

Người phía bên kia rào gỡ thủy chung cười nói như thế đột nhiên ngẩng mặt, ánh mắt chợt lóe một tia mãnh liệt, một ánh lửa xẹt qua, rồi lại khôi phục lạnh lùng: “Ta hỏi, có ích gì với y?”

Ôn Nhã Thần trong lòng một trận chua xót, chỉ nghe Cổ Minh Cử nói: “Với người mà nói, thiên địa to lớn, có lẽ là núi sông như họa vô cùng vô tận, với những người khác mà nói, lại chính là tác đất dung thân. Ở lại Chiếu Kính phường, có mấy người có thể quang minh chính đại, đối mặt với miệng lưỡi thế nhân? Nếu không có tâm như chỉ thủy, ai có thể khóa mình trong viện năm này qua năm khác? Ôn thiếu, người trên chợ y là nhất thời, Chiếu Kính phường năm tháng cô quạnh đối với y lại là đằng đẳng cả đời.”

Khó thừa nhận nhất là nhân tâm biến đổi. Vừa thấy được muôn hồng nghìn tía, vừa nghe được ti trúc quản huyền, vừa nhận biết được giang sơn gấm vóc, Trường Giang cường thịnh và Hoàng Hà cầm thú, người nói y làm sao có thể lại bình tâm tĩnh khí ở lại một tòa tiểu viện với bốn bức tường cao, lòng tràn đầy cô tịch? Tàn nhẫn như thế, người sao có thể nhẫn tâm?

Ôn Nhã Thần trong lòng căng thẳng, cổ họng khô khốc đến cơ hồ nói không ra lời. Hắn quay mặt đưa lưng về phía Cổ Minh Cử nói: “Vậy người làm sao nhẫn tâm, nhìn y quan trường chìm nổi, hổ lang rình rập, như bước trên miếng băng mỏng, nửa bước khó đi, lại thờ ơ lãnh đạm?”

Lao ngục nhỏ hẹp trong phút chốc rơi vào tĩnh mịch.

Tiểu hoa miêu không rõ lai lịch thực thú vị, mỗi ngày đều nhảy qua đầu tường, chạy tới chỗ Thu bá chơi đùa. Thu bá không bao giờ giận nó bướng bỉnh giẫm lên chậu hoa đùa nghịch, đi ra phố bao giờ cũng mang về ít cá, bỏ vào một chiếc đĩa sạch sẽ, cố ý đặt dưới chân tường.

Vì thế nó càng hay tới, thậm chí lớn mật chạy vào phòng trong, dựng thẳng thân mình, dùng chân trước bám vào đầu gối Diệp Thanh Vũ, linh hoạt mà nhảy lên chân y. Diệp Thanh Vũ còn đang kinh ngạc, nó thản nhiên “meo meo” hai tiếng, thoải mái mà cuộn thành một đoàn, cứ như vậy mà ngủ.

Thu bá ghen tị không thôi: “Già rồi không ai thích a.” Nói xong, lại quay người bỏ thêm một khối cá khô vào trong đĩa.

Sau đó, tiểu miêu liền ở lại trong viện không đi. Diệp Thanh Vũ bảo Thu bá ôm mèo sang nhà bên hỏi, đều nói không phải của nhà mình. Vì thế liền an tâm để nó ở lại. Hoa miêu thật hiểu ý người, nhu thuận mà ở tại cái ổ nhỏ Thu bá làm cho nó, không giống ngày xưa lại nhảy lên tường cao tiêu sái đi mất, toàn tâm toàn ý mà ở lại tiểu viện. Chỉ là ngẫu nhiên, nó vẫn sẽ đứng trên đầu tường trông về phía xa, không biết là hoài niệm quãng thời gian ở bên ngoài hay là nhớ đồng bạn trước kia. Diệp Thanh Vũ đứng ở chân tường gọi nó, nó nghe thấy liền nhảy xuống, “meo meo” kêu, cọ cọ vạt áo Diệp Thanh Vũ đảo quanh, thẳng đến khi Diệp Thanh Vũ cúi người bắt nó ôm vào ngực.

Thật là thích làm nũng a. Tựa như người đó. Người đó cũng thế, không được như ý thì cố tình dây dưa không bỏ: “Thanh Vũ, người cũng không nhìn ta.”

“Thanh Vũ, người hãy nghe ta nói...”

“Thanh Vũ, Thanh Vũ, người lại không để ý tới ta!”

Thiếu gia bị sủng nịch hóa hư giống như đại hài tử mãi không chịu lớn, lôi kéo tay hắn, ôm lấy cổ hắn, mặt dán mặt, ghé vào lỗ tai hắn, thì thầm đủ các loại lời ngon tiếng ngọt, ôn nhu tế khí, thân cận lấy lòng.

Hắn thích dựa vào cạnh cửa, tà tà liếc bàn học bên cạnh, bộ dạng cung kính nheo mắt, trong miệng lầm bầm: “Ngã phạt từ bi, tín nam Ôn Nhã Thần lúc này thề, nguyện chịu năm trăm năm gió thổi, năm trăm năm phơi nắng, năm trăm năm đội mưa, duy nguyện kiếp sau luân hồi, thân sẽ là bức họa cuộn tròn để có được một khắc ngưng mắt của Diệp Thanh Vũ.”

Thanh niên một thân cảm y hoa lệ thấy Diệp Thanh Vũ quay đầu lại, liền dựng thẳng thắt lưng đứng đến quy củ, hai tay tạo thành hình chữ thập, biểu tình thành kính: “Ngã phạt từ bi, tín nam Ôn Nhã Thần thành tâm cầu nguyện, nguyện chịu năm trăm năm gió thổi, năm trăm năm phơi nắng, năm trăm năm đội mưa, duy nguyện kiếp sau luân hồi, thân là chiếc bút kia, để có được một khắc thân cận của Diệp Thanh Vũ.” Nhắm chặt hai mắt lại khe ti hí, dáo dác hướng bên này trộm nhìn.

“Ngã phạt từ bi, tín nam Ôn Nhã Thần thề, nguyện chịu lại năm trăm năm gió thổi, lại năm trăm năm phơi nắng, lại năm trăm năm đội mưa, nguyện kiếp sau luân hồi, hóa thân thành án thư, hóa thân thành giấy điệp, hóa thân thành chén trà, bát đĩa, cái bàn, băng ghế, cái chổi cuối hành lang, củi đốt trong kho, rêu xanh trước cửa...”

“Còn có mạng nhện góc phòng.” Không muốn để hấn tiếp tục hồ ngôn loạn ngữ thêm nữa, Diệp Thanh Vũ cắn cán bút xen mờ, “Để Diệp Thanh Vũ một khắc quét sạch.”

“Thật độc ác.” Tín nam Ôn Nhã Thần vẽ mặt rõ ràng oán độc.

Thật sự là khiến người ta không biết phải làm thế nào.

Tiểu miêu trong ngực không kiên nhẫn kêu hai tiếng, vươn ra móng vuốt sắc nhọn nhẹ nhàng gãi cánh tay y, giống như muốn đưa chủ nhân ra khỏi cơn trầm tư.

Diệp Thanh Vũ giật mình hoàn hồn: “Xin lỗi, ta...”

“Không sao.” Bên kia thư án thanh niên thân hình khôi vĩ, khuôn mặt cương nghị. Thần sắc hấn không thấy một tia tức giận, chỉ là ôm chén trà kiên nhẫn chờ y đàm đạo, “Hiền đệ gần đây không ngủ được sao? Có tâm sự?”

Đường Vô Hoạch, Võ Trang nguyên khoa trước. Tuy là có đi cửa sau, nhưng nhân phẩm chính trực, làm người chất phác, không hề giống quan gia đệ tử kiêu căng, hống hách. Nói hấn là công tử xuất thân danh môn thế gia thì thà bảo hấn là hiệp khách nghĩa bạc vân thiên hành tẩu giang hồ chính nghĩa lại càng giống hơn.

Rõ ràng là tuổi xấp xỉ nhau, khác biệt lại to lớn đến thế... Không muốn lại tiếp tục phân thân, Diệp Thanh Vũ lắc đầu: “Ta mà có thể ngủ ngon, lúc trước làm sao có thể quên biết được Đường huynh?”

Đường Vô Hoạch nghe vậy, nhất thời nhú mày: “Người lại xuất môn đi đêm? Tuy nói là kinh thành, ám dạ ngõ hẻm khó tránh khỏi có bọn đạo chích côn đồ.”

Diệp Thanh Vũ lại cười: “Có Đường đại nhân người tọa trấn, nhất định có thể bảo vệ kinh sư thái bình.”

Người ngay thẳng tựa hồ không thể lĩnh hội ý tứ vui đùa trong lời nói của Diệp Thanh Vũ, một mạch lo lắng mà nhìn y.

Tương giao nhiều năm, tính tình đối phương thế nào, Diệp Thanh Vũ rất rõ ràng không khỏi trong tâm sinh cảm kích: “Ta hiểu mà.”

Người ở đầu kia biểu tình nghiêm túc, khẩu khí vẫn như trước cố chấp không thay đổi, thậm chí còn lộ ra vài phần giận tái đi: “Mỗi lần người đều nói hiểu rồi.”

“Ta chỉ là... Xuất môn đi một chút.” Theo bộ lông mềm mại của hoa miêu, Diệp Thanh Vũ ngữ khí cũng trở nên lười nhác, ẩn ẩn một tia buồn bã.

“Vẫn không ngủ được?”

“Àn.” Hấn có bệnh mất ngủ, Đường Vô Hoạch là một trong số ít người biết được.

Ban đêm không ngủ được, Diệp Thanh Vũ xuất môn đi dạo một chút, không có mục đích xác định, cũng không có phương hướng rõ ràng, có khi đi theo biển người từ từ tiến lên, có khi dọc theo ngõ nhỏ quanh co chậm rãi dạo bước. Đêm dài đằng đẵng, hồng trần cũng thế thôi, lầu cao ái muội dưới ánh đèn mờ tỏ, có vô số người cũng không ngủ giống như y, bọn họ tận tình ca hát, bọn họ ca giọng cười đùa, bọn họ giơ chén rượu đi lại lão đảo, y đứng ở dưới lầu, ngay đầu hẻm nhỏ, dựa vào khúc ngoặt, vô thanh vô tức, không nói một lời, không bi không hỉ, yên lặng mà nhìn. Ngắm nhân gian trăm sắc thái, nhìn tình đời ấm lạnh, xem chúng sinh muôn hình vạn trạng. Một đêm lại một đêm, cứ như vậy đứng ở góc tối xa xa nhìn ngắm, nhìn thiên hạ này hết thấy cùng y không quan hệ.

Vì thế Đường Vô Hoạch mày nhú càng chặt hơn: “Nên tìm đại phu xem qua đi, ta quen vài ngự y ở thái y viện.”

“Cũng không phải bệnh, chỗ nào cần phải kinh động ngự y. So với trước đây, bây giờ tốt hơn nhiều rồi.”

“A?” Đường Vô Hoạch vẫn là không tin, sắc mặt bình tĩnh đem Diệp Thanh Vũ cẩn thận đánh giá một lúc lâu, nói, “Bởi vì hấn?”

Khẩu khí khinh thường. Hấn nổi tiếng là hiền lương khiêm cung, văn võ song toàn, bản tính thuần thiện, có thể nói là nam tử điển hình trong thiên hạ. Thiếu niên bán lê bên đường đụng phải hấn, hấn có thể lui

nửa bước, khẩu khí ôn hòa xưng một tiếng “Vị tiểu ca này”. Nhân vật có thể khiến hấn chán ghét đến thế chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Thực khéo, Ôn Nhã Thần chính là một trong số đó.

Diệp Thanh Vũ cùng Đường Vô Hoặc giao hảo đã lâu, từ lúc bước vào nhà, nhìn thấy bình hoa đào trên giá trong thư phòng, Đường Vô Hoặc trong lòng liền cảm thấy có chút khác thường. Diệp Thanh Vũ không tính toán giấu diếm, châm trà, một năm một mười đem chuyện kể lại.

Hoa đào là của Ôn thiếu đưa tới. Nói là trong hoa viên tướng quân phủ mới nở, cánh hồng thắm, màu sắc rực rỡ. Thanh niên nắm chặt cành hoa một đường giục ngựa mà tới, đến trước cửa tiểu viện, mặt đã rắng hồng, mắt sáng rực như sao, trên trán phủ một tầng mồ hôi mỏng. Hấn xoay người xuống ngựa, khi nói chuyện vẫn còn mang vài phần thô suyền: “Người xem, thật là đẹp! Nhị tỷ của ta gọi người trích. Ta thấy thế, nghĩ cũng nên mang cho người hai cành.”

Diệp Thanh Vũ tầm mắt từ đóa hoa tiên diễm nhìn sang, tường cao che trời, rêu xanh phủ kín, tạo thành một đường rạch ngang dưới bầu trời, phiến đá dưới chân còn giữ chút dấu vết mưa phùn ẩm ướt. Đại thụ trong viện mọc lên cao ngất, dây leo nho nhỏ quấn quanh thân cây bò lan sang cả đầu tường, cạnh ngân quan của Ôn Nhã Thần rụt rè xòe ra một phiến lá xanh non. Thanh niên mặc một thân y bào xanh biếc như lá liễu nắm thật chặt nhành hoa đào trong tay, khuôn mặt tinh xảo không kìm nén được vui sướng.

Hấn không chuyển mắt nhìn chăm chăm y, vẻ mặt khấn thiết, lo lắng, giống như hài đồng làm tốt công khóa, háo hức chờ mong trưởng bối ngợi khen.

“Ân, thực đẹp.”

“Ta biết người sẽ thích mà.” Vì thế người nọ liền cười, nhếch môi, nheo mắt, ngẩng đầu ưỡn ngực, nét tươi cười cũng như một thân y bào, phóng khoáng bừa bãi, kiêu ngạo lại mang khí tức hoa lệ.

Diệp Thanh Vũ vươn tay nhận hoa, động tác chậm rãi mà cẩn thận, cực lực không muốn hấn phát hiện ra ngón tay mình đang run rẩy. Tâm như nổi trống, một tiếng lại một tiếng cao hơn, hung hăng dội vào ***g ngực trống rỗng.

Tại một sáng sớm mùa xuân se se lạnh, hơi thở vẫn còn lưu lại khí vị ướt át của một đêm mưa phùn, tại cuối một ngõ nhỏ sâu thẳm quanh co, hai bên bên tường cao trầm mặc sừng sững vạm vỡ năm không đổi, trước cửa một tòa tiểu viện tĩnh lặng, không nghe chim hót, không thấy hoa nở, không biết buồn vui, ấm lạnh, chỉ có thời gian vô tình chảy mãi, chỉ có sinh mệnh lạnh lùng trôi qua, cho đến khi gần đất xa trời, cho đến lúc một mình nằm trên giường vô lực đứng lên, cho đến khi hồn quy thiên địa, run rẩy đi trên cầu Nại Hà, cho đến lúc nhận trong tay Mạnh Bà một bát canh loãng vẩn đục... Vô thanh vô tức mà chết, cũng như khi y sống lặng yên, không một tiếng động.

Thế nhưng hấn lại xông vào, biểu tình đương nhiên phải thế, ra vẻ thiên kinh địa nghĩa, ngôn hành chẳng hề có kỵ cũng không sợ hãi, trực tiếp gõ cửa nhà y, tùy tiện an vị trong thư phòng của y, tam ngôn lưỡng ngữ (nói dăm ba câu) liền thành bằng hữu tri kỷ. Thanh niên ưa thích mặc một thân cẩm y huyền lệ, cứ như vậy mỉm cười trong không khí trầm lắng của Chiều Kính phùng, cao đàm khoáng luận (ba hoa khoáng lác =))), cười đùa hoan hỉ, chói mắt như đóa hoa kiều diễm mềm mại trong tay. Sao có thể không để người ta hoa mắt thần mê? Sao có thể không khiến người ta tâm trí hướng về? Sao có thể không làm người ta tìm đập rộn ràng?

“Ngay cả Thu bá cũng nói, từ khi hấn đến, náo nhiệt hơn rất nhiều.” Lúc hấn xảo thiết như hoàng, lười xán liên hoa, cả tiểu viện đồ vật cũng tựa hồ trở nên sáng bừng sinh động, thậm chí ngay cả bầu trời trên đỉnh đầu cũng càng trong xanh hơn.

“Hừ, nói cho cùng, cũng chỉ là một kẻ bất học vô thuật, ăn chơi trác táng.” Đường Vô Hoặc hoàn toàn không đồng ý, trên mặt ý xem thường càng sâu sắc, “Người như hấn, sở tác sở vi, chỉ biết hai chữ “ngao nhạc” có cái gì đáng để thâm giao? Huống chi tình hình triều chính đương thời không ổn, vạn dân khốn khổ, càng là lúc cần chi sĩ có học thức phụ tá. Thôn phu hương dã còn lập chí nhập ngũ đền đáp gia quốc. Uổng cho hấn là con cháu danh môn, không chí tiến thủ, mỗi ngày tiêu xài phung phí, phóng lãng, sống ngu ngốc qua ngày, thật sự phụ ụy danh tổ tiên Ôn gia.”

“Ôn thiếu thiên tư thông minh, chính là từ nhỏ trôi chảy, không quen khổ cực dân gian, hơn nữa ở trong phủ được lão quận chúa quá mức sủng nịch, mới có thể như thế. Qua một thời gian, có lẽ có thể hoàn toàn tỉnh ngộ.”

“Có lẽ?” Hắc xoa ản đường cười lạnh.

Diệp Thanh Vũ buông chén trà, không khỏi chậm lại ngữ điệu: “Có lẽ đi.”

Ôn Nhã Thần tới càng nhiều, tương giao càng sâu, càng cảm thấy đáng tiếc. Thiên phú cũng gia thế như vậy, chỉ cần dành một phần mười tinh thần đặt ở việc học cũng sẽ không giống bây giờ không có thành tích gì.

“Huống chi...” Ngừng lại một chút, nhìn vẻ mặt trầm tư của Diệp Thanh Vũ, Đường Vô Hoạch nói tiếp: “Người như hắc sớm đã quen náo nhiệt, sao có thể chịu được thanh tịnh?”

“Thanh tịnh?” Diệp Thanh Vũ nghe vậy, cười đến không kèm chế được.

Đường Vô Hoạch buồn bực.

Y nhẹ chớp mi, khe khẽ nở nụ cười hồi lâu mới ngừng lại: “Hắc chính là đến tìm thanh tịnh.”

“Người ở đây thật tốt, không ảm ỉ.” Ôn Nhã Thần thường xuyên ngồi ở chiếc ghế Đường Vô Hoạch đang ngồi, nửa người trên ghé vào thư án, đầu gối lên cánh tay thản nhiên cảm khái.

Diệp Thanh Vũ nghe, cũng không để ý: “Chỉ có mình ta không ồn ào thôi sao?”

Hắc thế nhưng thật sự nghiêng đầu nghiêm túc suy nghĩ, ngón tay gõ gõ lên đầu, gật gật nói: “Àn, hiện tại chỉ có người.”

Là “hiện tại”, về sau thế nào thì ai biết. Thật thẳng thắn thành khẩn, không có nửa câu nói dối.

“Cho nên, mới có thể khiến người như thế nào cũng không muốn rời đi?” Miệng y nói như vậy, trên mặt vẫn là một mảnh bình tĩnh, khóe miệng mơ hồ xuất hiện một tia cười, “Vẫn nói Ôn thiếu đa tình, biết sẵn sóc quả nhiên không phải là tin đồn vô căn cứ.”

Đường Vô Hoạch ngồi không yên, hừ một tiếng thật mạnh, hai tay đặt cạnh bàn nắm chặt thành quyền: “Hắc không phải là người đứng đắn để kết giao.”

Diệp Thanh Vũ gật đầu, rồi lại khẽ lắc đầu: “Có thêm bằng hữu cũng không có chỗ nào xấu.”

Tiểu miêu trong ngực đứng thẳng dậy, dùng cái mặt đầy lông xù nhẹ nhàng cọ cào y. Diệp Thanh Vũ đùa với tiểu miêu, quay đầu thấy vẻ mặt Đường Vô Hoạch tràn đầy phẫn uất, ngồi thẳng lưng, nói: “Yên tâm đi, ta hiểu được.”

“Người lúc nào cũng nói người hiểu được.” Lại là hiểu được, kỳ thật y chưa bao giờ hiểu rõ. Đường Vô Hoạch bất mãn, gương mặt lãnh tĩnh cương nghị một mảnh lo lắng. Quen biết nhiều năm, Diệp Thanh Vũ đối với Đường Vô Hoạch mà nói, không chỉ là tri kỷ mà càng giống như thân huynh đệ.

Thở dài một hơi, buông ra tiểu miêu trong ngực, Diệp Thanh Vũ ngửa người dựa vào thành ghế sau lưng, thẳng tắp chống lại ánh mắt của hắc: “Ta thật sự hiểu mà. Ta ở trong này đã hai mươi năm, còn có cái gì không rõ?”

Nói đến cuối câu, âm điệu nhỏ dần, xa xôi giống như một tiếng thở dài. Nhưng ánh mắt của y lại kiên định, thâm trầm như mực lóe sáng nhuệ khí.

Đường Vô Hoạch bị thần sắc trước nay chưa từng có của y chấn trụ, trong lúc nhất thời không nói nên lời.

Chỉ nghe y chậm rãi nói rằng: “Sau này, ta còn phải ở lại Chiếu Kính phòng lâu lắm nha...” Giọng nói thập phần lạnh nhạt cũng vạm phần hàm xúc ý tứ thâm lương.

Đúng vậy, vẫn còn ở lâu dài. Đối với kẻ ăn chơi yêu thích du dật (dạo chơi thanh nhàn) tìm kiếm cái mới lạ mà nói, nơi này hoàn toàn cùng hắc bất đồng, ngẫu nhiên đi ngang qua tâm huyết dâng trào, ngẫu nhiên nghĩ chân, ngẫu nhiên cùng y tạo thành một đoạn bình thủy tương phùng gặp nhau cùng nhàn văn nh

thoại. Thế nhưng với Diệp Thanh Vũ mà nói, Chiêu Kính thường chính là toàn bộ thế giới, một tiểu viện nhỏ nhỏ này cũng đủ cho cả cuộc đời.

“Yên tâm đi, hắn đã mấy ngày không tới.” Đường Vô Hoặc rời đi, vẻ mặt vẫn là không yên lòng. Này còn có chỗ nào giống một dũng mãnh thiếu tướng quân trên sa trường, một kẻ làm quan cả họ được nhờ? Diệp Thanh Vũ cười với hắn: “Có thể thấy là sẽ không tới nữa.”

8. Chương 8

CHƯƠNG THỨ TÁM

Lời người xưa nói đều có đạo lý. Nguyệt doanh tắc khuy, thủy mãn tắc dật (trăng tròn lại khuyết, nước đầy sẽ tràn). Đối nhân xử thế nào ai có thể trọn vẹn, thế nên, khi nói chuyện cũng phải lưu lại ba phần đường sống.

Đường Vô Hoặc vừa rời đi, cái người “không bao giờ đến nữa” vừa được nhắc tới liền xuất hiện.

Diệp Thanh Vũ đứng ở dưới mái hiên, nhìn Ôn Nhã Thần một thân gấm hoa rực rỡ, ngân quan ngọc đai như trước, nhin không được bật cười.

“Ta đã nói, người cười rộ lên càng đẹp mắt.” Hắn ba bước biến thành hai bước chạy vội tới trước mặt y, đứng ở bậc thang trước cửa, khẽ ngẩng đầu lên, vẫn là bộ dáng ôn nhu thân thiết. Giống như một tháng xa cách đều quên đi không dấu vết.

Diệp Thanh Vũ vẫn giữ nét mặt tươi cười, nhìn gã sai vặt phía sau hắn ra ra vào vào, không ngừng dọn đồ vật vào trong viện: “Lại đi chỗ nào thú vị?”

Con lạc đà trang trí màu sắc rực rỡ, hình nộm tạp kỹ khuôn mặt dữ tợn làm bằng gốm, chiếc cốc nạm bảo thạch đỏ như huyết... Mỗi thứ đều màu sắc sắc sỡ, diêm quang lấp lánh, đúng kiểu yêu thích như trước nay của hắn.

“Tây Vực?” Phong cách thô mộc lại hoang dại không giống với trung nguyên. Cơ mà, công tử ca cầm y ngọc thực cũng có thể chịu được khổ sở lặn lội đường xa, bão cát nóng nực sao?

“Thấy thế nào? Những thứ trong tay Hồ thương Tây thị cũng không tốt bằng đâu.” Ôn Nhã Thần hí hửng giương ra chiếc nhẫn làm từ đá mắt mèo to đùng trên ngón tay, đắc ý dào dạt, “Cha ta mang về đó.”

Hai ngày trước, Ôn tướng quân thu quân hồi đô, đây là do chính Thánh Thượng hạ thủ dụ. Tín sử (người truyền tin) mã bất đình đề (ngựa không dừng vó) một đường phi nhanh mà đi, muốn đại quân ngày đêm không nghỉ nhanh chóng hồi triều. Thiên hạ thái bình đã lâu, vội vàng điều binh như thế này là chuyện hiếm có. Ngày tướng quân hồi kinh, chẳng những văn võ bá quan phải ra khỏi thành chào đón mà ngay cả Lâm Giang vương cùng Cao tướng cũng cùng xuất hiện, mấy năm gần đây chưa bao giờ có tình cảnh như vậy.

Trước đó, trên dưới trong kinh thành truyền ra tin tức, đương kim bệ hạ long thể không tốt, đã đến tình trạng dùng thuốc và châm cứu cũng vô dụng, chỉ là kéo dài được ngày nào hay ngày ấy thôi. Thiên tử ngã bệnh mà thái tử chưa lập, thấy thế nào cũng là giang sơn bất ổn xã tắc lung lay. Lúc này điều binh vào thành, chủ tướng lại là cự thần kiêm hoàng thân quốc thích, trấn thủ kinh thành và vùng lân cận, bình định nhân tâm.

“Ôn tướng quân lần này trở về kinh nhất định là vô cùng bận rộn.” Diệp Thanh Vũ phỏng đoán nói. Vô luận là mục đích gì, Ôn gia tay cầm trọng binh trong tay lúc này đều là đối tượng mà các thế lực ra sức lôi kéo, trấn an.

“Còn không phải sao? Từ sáng đến tối hết đám này đến đám khác, cửa cũng sắp bị san bằng rồi.” Ôn Nhã Thần tháo nhẫn xuống, đeo vào tay Diệp Thanh Vũ lật xem. Diệp Thanh Vũ thực gầy, ngón tay so với hắn càng thêm tinh tế, chiếc nhẫn thô to tại ngón tay, rộng đến độ còn được quay vài vòng. Vì thế Ôn Nhã Thần đầy hứng trí mà nắm tay y lăn qua lộn lại mang thử, bắt tri bắt giác, mười ngón vắn vít, trên đầu ngón tay đều là khí tức thân mật, “Cha ta bảo ta đứng một bên cùng ông tiếp khách, mấy cái lão nhân đó

nói này nói nọ nói có nói không, mấy việc trong triều này nghe thực không có ý nghĩa, vì một hai cái chức quan mà phải lần qua lần lại, gây sức ép đủ trò, nhất thiết phải như thế sao?”

Một chức quan có thể vào trong cung vàng điện ngọc chạm mặt đế vương ở trong mắt hấn còn không bằng một món đồ chơi dị vực. Nói như thế mà để mấy vị làm quan nghe thấy đều phải tức đến thổ huyết mất thôi. Từ nhỏ đã là tiểu thiếu gia trong gia đình hoàng thân quốc thích, nào có biết được gian khổ chốn quan trường chìm nổi gằng sức cầu sinh?

“Quả nhiên là quá mức...” Diệp Thanh Vũ lần thứ hai tiếc hận.

Lời còn chưa dứt, ngón tay đột nhiên nóng lên. Ôn Nhã Thần nắm chặt tay y, cúi đầu hạ xuống một cái hôn: “Không nói mấy cái đó nữa, nghĩ lại thấy đau đầu. Ta đã nói với người, chơi vẫn vui hơn...”

Vũ cơ dị vực mũi cao mắt sâu, tay chân mang tầng tầng lớp lớp kim linh, theo từng nhịp múa liền đình đương rung động, tạo thành thanh âm thanh thúy êm tai. Các nàng khi khiêu vũ thường mặc vũ y tầng tầng voan mỏng, áo trên thật ngắn, quần dài chấm đất, lộ ra thắt lưng tẻ liêu (mềm dẻo) mảnh khảnh. Đai lưng cũng treo chuông nhỏ, tua rua thật dài điểm những hạt châu lấp lánh, da thịt tuyết trắng bên dưới như ẩn như hiện.

Nam tử thì từ nhỏ luyện tập kỹ mã bắn tên, bản lĩnh chiến đấu và sinh tồn đều có cả. Bọn họ tính tình hào sảng, yêu thích uống rượu, uống đến cao hứng liền phóng túng ca hát và nhảy múa.

Rượu nơi ấy cùng với trung nguyên không giống nhau, màu đỏ như máu. Nghe nói được làm từ hoa quả, nhấp vào miệng liền cảm nhận được vị thuần hậu trong veo. Hồ thương Tây thị cũng bán thứ rượu đó nhưng trải qua một đường lác lư xóc nảy đã sớm mất đi nguyên vị. Chỉ có tới Tây Cương, mới có thể lĩnh hội rượu nho chân chính cùng giai nhân tái ngoại.

Đó đều là những hiểu biết phương xa từ miệng mấy thị vệ hộ tống Ôn tướng quân trở về, qua Ôn Nhã Thần thuật lại, nhìn hấn bỗng nhiên trợn lên hai mắt hay đột nhiên há mồm kinh ngạc tán thán, liền như vậy tô tô điểm điểm, cứ như thế cường điệu say sưa, mặc dù là đồ vật đã sớm biết từ trong sách vở, từ trong miệng hấn nói đến lại thành thứ mới lạ lần đầu nghe thấy, sinh động như thể mọi thứ đều do hấn chính tai nghe được, tự mình trải qua.

Hấn thao thao bất tuyệt mà giảng, Diệp Thanh Vũ lắng lắng mà nhìn, an an tĩnh tĩnh mà nghe, tâm tư theo tự thuật của hấn mà nhẹ nhàng bay xa, thoát khỏi trói buộc của Chiêu Kính phường, đại mạc bao la bát ngát cùng trời sao lấp lánh vô bờ như gần ngay trước mắt. Âm thanh nhạc cụ dị vực cùng tiếng hát trầm bổng du dương, đêm trăng tuần mã hí vang cùng cô lang tru thắm. Đại tướng bên tinh kỳ pháp phối, vạn quân giữa khói lửa chiến tranh...

Ôn Nhã Thần đã khơi mào chỗ sâu nhất pháp phòng trong nội tâm y. Rõ ràng đã sớm không muốn không giận không vì bất cứ điều gì mà kích động, rõ ràng hai mươi năm yên tĩnh trầm mặc đã phai mờ một đường khát vọng cuối cùng của nội tâm, rõ ràng đã vô cầu sẽ không sinh ra vọng tưởng, lại ở trước mặt Ôn Nhã Thần, bị hấn khoa trương mà ngữ khí lại nhiệt tình không gì sánh được, bị hấn hoàn toàn không có bộ dáng đứng đắn nhưng khuôn mặt lại tươi cười rực rỡ, bị mi gian (giữa hai đầu lông mày) hấn tỏa ra kiêu ngạo, không kiêng kị cùng bừng bừng sinh khí đã động. Bởi vì vậy nên tâm hướng tới, bởi vì vậy mà ám sinh khát vọng, bởi vì vậy càng chẳng thể nào khước từ.

“Sao vậy? Nhớ ta à?” Nhận thấy si mang trong ánh mắt y, Ôn Nhã Thần tạm dừng câu chuyện, gương mặt tuần tú sắp đến càng gần, sung sướng nhe ra hàm răng trắng bóng.

Bên kia thư sinh vẻ mặt lúc nào cũng trầm tĩnh lập tức đỏ bừng, khẩn cấp muốn rút bàn tay đang bị hấn nắm chặt: “Nói bậy!”

Ôn Nhã Thần buồn cười nhìn y quay mặt đi, trên cổ là một mảnh phiếm hồng: “Nguyên lai Thanh Vũ đúng là lo lắng cho ta, tại hạ thật sự là... Thật sự là thụ sủng nhược kinh nha.”

Tâm niệm vừa động, liền kéo tay y, cúi xuống đặt một nụ hôn.

Diệp Thanh Vũ trên mặt càng ngày càng nóng. Thư sinh trẻ tuổi thẹn đến mức muốn chui xuống đất, tay nắm chặt, cố giữ gương mặt hờ hững, nghiêng răng nghiêng lợi: “Người suy nghĩ nhiều.”

Bên này thư án, một người miễn cưỡng đuổi cái thất lưng uể oải, rồi sau đó cúi người, ghé vào trên án thư, một tay chống cằm, đối với ánh mắt phần hận đến sắp xuất hỏa của y, cười đến không kiêng nể gì: “Ta đối với ngươi, đương nhiên suy nghĩ rất nhiều.”

Diệp Thanh Vũ vội vã cúi đầu, nắm chặt cán bút như nắm trường thương cao ngất, mắt xem mũi, mũi xem tâm, tâm loạn như ma: “Ta muốn chép kinh, ngươi mau ra ngoài.”

“Ngươi nếu chưa từng nghĩ đến ta, ta sẽ thật thương tâm.” Ôn Nhã Thần một mạch dựa sát lại, kéo tay y qua, nâng mặt y lên, thẳng tắp đón ánh mắt trốn tránh xung quanh của y, nét mặt ôn nhu, trầm giọng thổ lộ tiếng lòng: “Thanh Vũ, ta nhớ ngươi. Thật sự.”

Quá mức triền miên, quá mức mị diễm, quá mức thâm tình, ngăn cách với ngoại thế dằng dẵng hai mươi năm, có thể lấy nhu tình đối đãi với y như vậy, Ôn Nhã Thần là người đầu tiên, chỉ sợ cũng là người cuối cùng.

Mặc kệ là thật hay là giả, có thể có giờ khắc này, liền không uống sống một kiếp.

“Nào là tình chân ý thiết, nào là lời tự đáy lòng, chàng trao một lời gian dối, thiếp đây ngây ngốc bởi hết thấy!” Nữ tử điên nhà bên khi còn sống thường nửa đêm ai ca, âm tựa khóc thầm, chẳng đành lòng nghe hết.

Hiện giờ, Diệp Thanh Vũ rốt cục hiểu được một phần. Thế nhưng, không còn kịp nữa rồi.

Tâm niệm đã động, nhu tình cũng dâng.

Đêm nay, Ôn Nhã Thần ngủ lại Diệp trạch.

Gã tiểu tư luôn kè kè bên hần tay chân lạnh lẽo mà vội vàng trải giường chiếu. Ôn Nhã Thần một phen kéo áo gã, chỉ chỗ trống trước giường: “Đem đệm chăn để xuống đất.”

Làm như không có chuyện gì, hần nhếch khóe miệng quay lại, trịnh trọng mà đứng trước Diệp Thanh Vũ giải thích: “Ta đã sai người về nhà nói qua, đêm nay ở lại nhà bằng hữu học tập công khóa. Cậy nhờ Diệp huynh một đêm đã là hổ thẹn không chịu nổi, sao có thể có đạo lý khách nhân lại ngủ giường của chủ nhà? Sắc trời không còn sớm, Diệp huynh nhanh chóng lại đây nghỉ ngơi đi.”

Vẻ mặt thuần khiết, ánh mắt trong veo, tươi cười xán lạn, không chệ vào đâu được. Đây thì ngay cả Nghiêm Phụng Long cương trực cứng nhắc cũng tìm không ra sơ sót nào của hần.

Ôn Vinh ngơ ngác nhìn thiếu gia nhà mình khí vũ hiên ngang như chính nhân quân tử, trong lòng âm thầm buồn bực, cái người vừa rồi kéo ống tay áo người ta liều chết cầu xin muốn lưu lại “bình chúc dạ đàm” (đêm đốt đèn tâm tình :”>) còn kém chút nữa là lẫn lộn khóc lóc om sòm Ôn Nhã Thần đó đi đâu mất rồi? Nếu trở về mà nói cho lão phu nhân, thiếu gia bị quỷ nhập rồi, lão phu nhân liệu có thể đánh chết gã hay không? Ai, thiếu gia còn chưa học tốt, gã cũng chưa được lấy vợ đâu...

Ôn Nhã Thần trong mắt căn bản không nhìn thấy lo lắng của Ôn Vinh. Cởi áo, nằm xuống, kéo chăn, tại bên gối thấp lên một cây nệm. Trong ánh đèn yếu ớt, hần đảo khách thành chủ, thân thiết mà quan tâm Diệp Thanh Vũ: “Mau ngủ đi. Không thì sau giờ Ngọ ngày mai, ngươi lại mệt rồi không để ý đến ta.”

Diệp Thanh Vũ tim đập mạnh, loạn nhịp một lúc lâu, mới vượt qua Ôn Vinh đang trở mặt, đi từng bước tới giường.

Ngọn đèn dầu trong phòng bị dập tắt, gã tiểu tư khinh thủ khinh cước mà đóng lại cửa phòng. Trong phòng chỉ còn lại một ánh nến bên gối Ôn Nhã Thần. Thiếu gia được nuông chiều khê gãi đầu, ngại ngủ mà nói hần sợ tối, xưa nay ngủ ở nhà lúc nào cũng phải đốt một ánh đèn mới có thể đi vào giấc ngủ. Mặc dù đây là chuyện riêng tư không tiện nói ra, hần vẫn là vẻ mặt đương nhiên, không hề ngượng ngùng, khó xử.

Cái gọi là đối đãi thẳng thắn thành khẩn chính là như thế đi? Diệp Thanh Vũ trong lòng tự hỏi. Không khỏi lại mở mắt nhìn phía hần đang nằm trên tháp. Ôn Nhã Thần tựa hồ đang ngủ, đôi mắt lúc nào cũng cong lên như nguyệt nha (trăng khuyết) an tĩnh mà nhắm lại. Hần nằm nghiêng, thụy nhan (dáng ngủ) hoàn toàn rơi vào trong mắt Diệp Thanh Vũ. Không có vẻ khoa trương tùy tiện lúc ban ngày, ánh nến nhu hòa rơi trên mặt hần, lộ ra vài phần thanh thần cùng yên bình. Cái gọi là phiên phiên (nhẹ nhàng, khôn

khéo) nam nhi lang, cái gọi là loạn thế giai công tử, tất cả được miêu tả tốt đẹp trong sách, kỳ thật chỉ đơn giản ngắn ngủi hai câu: Động như thổ trồn, tĩnh như xử nữ.

Diệp Thanh Vũ ngẩng tới nhập thần, không hề chớp mắt nhìn hấn ngủ say cơ hồ quên cả hô hấp, thẳng đến khi ngọn lửa khẽ run run, thẳng đến khi Ôn Nhã Thần đột nhiên mở mắt, thẳng đến khi hấn lời nói mang theo ý cười chậm rãi truyền vào tai Diệp Thanh Vũ: “Ta cũng không biết là ta cư nhiên lại soái như vậy nha.”

Diệp Thanh Vũ sợ tới mức vội vàng nhắm chặt mắt, lại mở ra, tổn công mà mở miệng muốn phản bác, lại chặt vật không nói được một chữ. Khép mở miệng mấy lần mới gượng gạo mà nói rằng: “Nói hựu nói vượn.”

Ôn Nhã Thần không cùng ý tranh biện, nhắc tay đặt trên gối, chống đầu cùng ý nói chuyện: “Nếu không phải, vậy liền trò chuyện đi. Chính là, bình chúc dạ đàm.”

Cái gọi là trò chuyện, lớn đến quốc gia xã tắc, nhỏ đến lông gà vỏ tỏi, cái gì cũng có thể nói, cái gì cũng đều có thể lấy ra để tiêu khiển. Chỉ mỗi tướng quân phủ nhà mình kia cũng đã nói không hết đau khổ trong lòng.

Ba nữ nhân một dải diễn, nhà ai có một thê ba bốn thiếp lại không phải hôm nay là tỷ muội ngày mai liền không đội trời chung? Ôn tướng quân trừ bỏ Lô thị là chính thê, còn có bốn phòng thiếp thất. Đó đúng là một hồi náo nhiệt. Ôn tướng quân hàng năm không ở nhà, Lô phu nhân từ lúc Ôn Nhã Thần trưởng thành liền một lòng tín Phật. Vì thế bốn nàng trừ bỏ lão quận chúa sẽ chẳng còn ai bó buộc, hôm nay ta liền hợp với người khi dễ nàng, ngày mai ta sẽ xui nàng đến khiêu khích người. Hầu môn thật sâu, khó tránh khỏi tịch mịch, không vì một cái trâm cài tóc, một cái nhẫn hoa đánh tới sứt đầu mẻ trán còn có thể mong đợi cái gì?

“Người tướng chỉ có các nương nương trong cung sẽ vì thái tử vị đấu đến người chết ta sống? Sai. Chu đại thiếu gia ở cửa hàng tơ lụa, nhà hấn còn có sáu vị phu nhân vì một đóa hoa trong vườn mà nháo đời thất cổ. Sách, đều là nhân rồi sinh nông nổi.” Nói đến gia sự, Ôn Nhã Thần liền đau đầu, “Kỳ thật cái này còn chưa tính là gì. Muốn trâm cài tóc, muốn nhẫn, mặc kệ là cái gì, có bạc là mua được, không có liền đến kim pho đặt làm. Nữ tử không gả được ra ngoài mới thực sự phiền lòng.”

Người được gọi là gái lơ thì, không gả được ra ngoài – Ôn gia nhị tiểu thư Ôn Nhã Hâm. Năm kia tuổi cập kê, liền không đếm được có bao nhiêu bà mối chạy tới làm mai, quý tộc công hầu phủ đệ quan lớn, nàng ngại đình viện thâm sâu tịch mịch tựa biển. Đại thương cự phú nàng chê tục tần thô bỉ một thân hơi tiền.

Nếu vậy tân khoa Trạng nguyên, tuần lãng Thám hoa, thân gia trong sạch, tài trí hơn người hấn là xứng với nàng băng thanh ngọc khiết bất nhập tục lưu. Nàng nhú mày, khoe miệng khẽ dẩu, thần tình đều là ủy khuất: “Hoạn lộ vô tình, quan trường vô thường. Nói sai một câu, đi sai một bước chính là phải chết. Mưu cầu vất vả, đợi cho hấn phong hầu bá tương cùng thê tử hưởng đặc quyền, ta cho dù mặc vào triều phục của nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, cũng đã là hoa tàn bướm ít không dễ nhìn, uống phí một thân hà bá (khăn quàng) cách đái (dây da).”

Lão quận chúa tức giận đến phát run: “Này cũng không cần kia cũng không muốn. Vậy người nói, người phải gả cho cái dạng gì? Hoàng đế trong Kim Loan điện hay thần tiên chốn Bồng Lai tiên cảnh?”

Nàng vẫn là một bộ dáng ôn hòa bình tĩnh, khẩu khí mơ hồ: “Chất nữ cũng không biết. Có lẽ một ngày kia gặp được, sẽ hiểu được.”

Không chờ lão quận chúa trách mắng, tam tiểu thư Ôn Nhã Đình giành trước một bước đi tới, mắng nàng đến cầu huyết lâm đầu. Nàng không muốn gả thì thôi, nhưng phía sau còn có người hận gả hận đến sôi ruột. Lão quận chúa nói, trưởng ấu có tự (lấy chồng phải có thứ tự), tỷ tỷ còn ở khuê phòng, muội muội lại xuất giá trước thì còn ra cái thể thống gì. Vì thế hai tỷ muội liền vì một chuyện nhân duyên như thế mà không nói chuyện tình cảm. Gặp nhau đều như gà chọi đỏ mắt, Ôn Nhã Thần đứng ở trung gian, trưng cả khuôn mặt tươi cười vẫn không lấy lòng được cả hai bên, không cào thành vết máu trên mặt hấn là tỷ tỷ khai ân.

“Ai... Cả nhà ta.” Những lời này không cách nào cùng lũ hồ bằng cầu hữu kia mở miệng. Đều là mấy kẻ thích chê cười xem người đỏ mắt, một truyền mười, mười truyền trăm, ngày hôm sau khắp kinh thành liền biết Ôn tướng gia gà bay chó sủa, “Mẫu thân ta nàng vào trai đường là có được thanh tịnh, chỉ có ta đáng thương...”

Đích tôn, độc đỉnh, mệnh căn, Ôn gia trên dưới đều nhằm vào hấn. Người tưởng là thiếu gia Ôn phủ dễ làm chắc? Hồng nhóm di nương đến cao hứng, khuyên nhủ các tỷ tỷ đều vui vẻ, trước mặt mẫu thân làm bộ niệm mấy lần kinh, còn có lão tổ mẫu ở đằng kia tận tình khuyên bảo hết một câu lại một câu: “Không cần người văn hay, thăng quan tiến tước làm về vang môn đình, cũng không cần người võ giỏi, chinh chiến sa trường để an ủi tổ tông, chỉ cần người nhanh chóng chính thức thú lấy hai phòng tức phụ (cháu dâu), sinh một cái nam tôn (thằng cháu). Ngày sau ta đi gặp tổ phụ người cũng có thể công đạo với người. Nếu không, ta sao còn mặt mũi đi gặp liệt tổ liệt tông Ôn gia a?”

Lão quận chúa tuổi tác đã cao, hai mắt đã kém, nói một chút liền có thể rơi lệ. Khóc thành tiếng lại kinh động đến mấy phòng thiếp thất, vậy càng không ngừng được. Thế nên Ôn Nhã Thần mới không thích về nhà, khiến cho đầu choáng váng, não trưởng lên, cả người đều đau: “Cũng chỉ có người ở đây là tốt, yên lặng lại không nháo.”

Cho nên hấn thích ở đây, phiền lòng, chơi chán, mới bắt đầu nghĩ muốn đến đây ngồi một chút.

“Nếu chân chính cho người ở lại vài ngày, người lại thấy nhàn đến hoảng thôi.” Diệp Thanh Vũ không lưu tình chút nào vạch trần giả dối của hấn. Thế nhân đều là như thế, một lòng yêu thích và ngưỡng mộ người khác đùa nghịch viên đá thô cứng, lại không biết người bên ngoài khao khát trân quý dị bảo mà hấn nhẹ ném bỏ như thế nào. “Sôi nổi náo nhiệt mới là bộ dáng của người.”

Tựa như tiểu viện trong Chiếu Kính phường này, viện môn đóng chặt, nghe không được tiếng cười, cũng nghe không thấy tiếng khóc. Dù tiểu viện có tinh xảo đến thế nào cũng chỉ là một toà cũi chắn bốn phương, cũng không phải là nhà.

“Vậy nhà người ở đâu?” Ôn Nhã Thần tò mò hỏi, “Cha mẹ huynh đệ của người ở đâu vậy?”

“Nếu có người thân, ta sẽ không phải ở chỗ này.” Diệp Thanh Vũ biểu tình thực nhu hòa, nhìn Ôn Nhã Thần cạnh tháp nhỏ, giống như hải đồng không rành thế sự. Thật tốt, có tổ mẫu yêu thương, có mẫu thân đau xót, có tỷ muội cùng bồi, phụ thân dù nghiêm khắc nhưng cũng là yêu sâu trách nặng mà quan tâm. Đủ loại phiền nhiễu, có thể bị để qua một bên chẳng cần bận tâm.

“Mẫu thân ta từ sớm liền qua đời, khi đó ta còn nhỏ không nhớ rõ. Phụ thân không thích ta, cũng không muốn thấy ta. Ta không muốn chọc ông tức giận, sau khi lớn lên, liền dọn đến nơi này. May mà ông ấy không nhận ta, nhưng chi tiêu cơm áo vẫn đúng giờ đưa tới. Cho nên cũng không có gì để lo lắng.”

“Dù sao, so với lưu dân áo rách quần manh luôn không no bụng ngoài thành, thân là con ông ấy, ta có thể coi là phúc trạch thâm hậu, không có gì phải oán hận.” Không nên có hy vọng xa vời. Bước vào tiểu viện này liền có ý nghĩa cả đời xa rời trần thế, cả đời không thấy ánh mặt trời, cả đời cô đơn tịch mịch. Không thể quang minh chính đại mà đứng trước mọi người, không thể thoải mái mà kết bằng giao hữu, không thể tiêu sái lỗi lạc cùng người qua đường bình thủy tương phùng nâng cốc ngôn hoan trao đổi gia thế, tục danh. Không thể dự thi, không thể vào triều, không thể chỉ điểm giang sơn, không thể kiến công lập nghiệp, không thể cứu vớt lê dân trong nước sôi lửa bỏng, không thể bảo vệ xã tắc gặp nguy nan, mặc dù y khát vọng như thế, sốt ruột như thế. Không thể, cái gì cũng đều không thể, “Không thể thì không thể thôi, cứ như vậy đi.”

Nguyên tưởng rằng một đời cứ như vậy, ai mà nghĩ, lại gặp hấn. Xa xa nhìn về thần sắc Ôn Nhã Thần còn bi thương hơn so với mình, Diệp Thanh Vũ yên lặng nở nụ cười.

Đêm tối tĩnh lặng, ánh nến mơ màng. Ánh nến ảm đạm chỉ chiếu tới nửa gương mặt y, Ôn Nhã Thần ngẩng đầu lên, thấy y hơi hơi gợi lên khóe miệng, cùng với ánh mắt bị bóng nền nhuộm đến mơ hồ. Từ trong ánh mắt phức tạp của y, Ôn Nhã Thần nhìn thấy được hăm mộ cùng tiếc hận.

Kiểm chế không được muốn vươn tay ra, cầm lên giá cầm nến đến gần y, muốn nhìn thấy biểu tình khác bị ẩn đi trong bóng đêm của y, Ôn Nhã Thần cảm thấy bị cái gì nghẹn trong cổ họng, muốn mở miệng nói chuyện, lại nghe Diệp Thanh Vũ nói tiếp: “Kỳ thật cũng rất tốt, dù ít dù nhiều cũng có vài bằng hữu.”

Ôn Nhã Thần vĩnh tai lắng nghe, Diệp Thanh Vũ buồn cười mà nhìn về mặt căng thẳng của hấn: “Người, còn có Đường huynh.”

“Là cái người hôm nay đến thăm người?”

Diệp Thanh Vũ kinh ngạc: “Làm sao người biết?”

Ôn Nhã Thần mặc danh cảm thấy có chút không cao hứng, kéo chăn, buồn thanh hờn dỗi nói: “Gặp ở trong ngõ hẻm.”

Còn bị hung hăng trừng mắt liếc một cái, tuy rằng sau đó hắn cũng trừng mắt nhìn lại, còn đồng thời lôi kéo cả Ôn Vinh: “Đường Vô Hoặc, cha ta vẫn thường nhắc tới gã.”

Tuổi xấp xỉ, dòng dõi tương đương, lại đều là tướng môn chi tử (con của tướng quân), từ nhỏ mọi người vẫn thường đem hai bọn hắn so sánh. Đường Vô Hoặc ổn trọng, hắn lỗ mãng. Đường Vô Hoặc cần mẫn giản dị, hắn phô trương sắc sảo. Đường Vô Hoặc văn võ song toàn, hắn viết hai chữ to còn giống gà bới. Mấy năm nay ngược lại ít bị so sánh, gần nhất là bởi vì Đường Vô Hoặc ly kinh thủ biên cảnh, thứ hai là bởi vì kém gã rất nhiều, không cách nào so.

“Người tại sao lại biết gã?” Ôn Nhã Thần rầu rĩ không vui mà cắn góc chăn.

Diệp Thanh Vũ thản nhiên trả lời: “Ta ban đêm đi ra ngoài gặp gỡ kẻ xấu, hắn trùng hợp đi ngang qua đã cứu ta.”

“Hừ...” Không dám phát ra âm thanh lớn sợ kinh động đến Diệp Thanh Vũ đang rơi vào trầm tư, Ôn Nhã Thần càng dùng sức mà cắn góc chăn. Nếu Diệp Thanh Vũ cũng lấy Đường Vô Hoặc ra so sánh với hắn... Trong lòng càng thấy buồn bực, bất giác sinh ra vài phần chán nản, “Người ra ngoài vào ban đêm làm gì?”

Nói đến, khi hai người gặp nhau, cũng là y nhất được mình say rượu ngã vào ven đường. Ôn Nhã Thần hồ nghi.

“Này...” Diệp Thanh Vũ lại nghẹn lời, chần chờ hồi lâu, mới tiếp tục đáp.

“Ta... Muốn ra cửa nhìn xem.”

Không thể ra phố vào ban ngày, cho dù biết rất rõ rằng sẽ không có cơ hội gặp gỡ phụ thân, người biết mình tồn tại trên đời này cơ hồ là không có. Nhưng vẫn phải có tiểu tâm, nếu gây ra thị phi, với y chưa biết chừng sẽ là một hồi đại họa. Y không muốn làm phụ thân tức giận, cũng không muốn lại đối mặt với phụ thân nhìn mình bằng ánh mắt xa lạ và vẻ mặt tức giận. Thế nhưng vẫn cứ muốn nhìn một chút, nhìn xem thế gian bên ngoài tòa phủ đệ kia và tiểu viện này, nhìn thế nhân mình vĩnh viễn chỉ có thể đứng ở xa xa không thể tới gần, nhìn phố phường phồn hoa trong lời Thu bá cùng hồng trần ồn ào náo nhiệt miêu tả trong thư. Mặc dù chỉ đứng trong hẻm nhỏ tối đen, nhìn ngoài kia y hương tấn ảnh, như trước liên hiệp được cảm giác làm người, Diệp Thanh Vũ sẽ không còn là bóng dáng lặng yên vô thanh vô tức trong Chiêu Kính phường. Cho nên, y thường xuất môn ban đêm.

“Bởi vì có đôi khi sẽ không ngủ được.” Đủ loại tâm tư phức tạp rồi rảm lại chẳng thể nói ra, cuối cùng, thốt ra vẫn là đáp án đơn giản như thế.

Hồi lâu, Ôn Nhã Thần không thấy lên tiếng. Ngay tại khi Diệp Thanh Vũ cho rằng hắn đã ngủ mất, bại gia tử vô tư tới mức vô tâm, không đầu óc của tướng quân phủ đột nhiên ngồi dậy. Dưới ánh đèn lay động, hắn nửa quỳ trước giường Diệp Thanh Vũ, chấp rảnh nắm lấy tay y ở ngoài chăn.

Ngón út ôm lấy ngón út, Ôn Nhã Thần trên mặt không thấy một tia vui đùa. Hắn ngóng nhìn ánh mắt Diệp Thanh Vũ, khẩu khí trịnh trọng, gần từng tiếng: “Về sau sẽ không như thế nữa. Bởi vì, ta sẽ cùng người.”

Lại là ngữ khí cùng khuôn mặt nhu tình như nước, khiến người tâm tình nhộn nhạo khó có thể kháng cự. Diệp Thanh Vũ tùy ý hắn nắm tay, tim đập mạnh, loạn nhịp, không nói nên lời.

Chúc ảnh mờ lung, nguyệt quang khuynh tiết (Ánh nến mờ lung, ánh trăng đổ xuống). Ôn Nhã Thần nâng đầu gối lại tiến thêm một bước, gương mặt tuần tú tinh xảo sắp lại không thể gần hơn, lưu quang trong đồng tử (con ngươi) đen như mực phản chiếu bóng hình ngược ngùng thất ngữ (vô ngữ) của Diệp Thanh Vũ: “Thanh Vũ, về sau ngươi muốn đi chỗ nào ta sẽ cùng ngươi đi. Người giúp ta làm công khóa mấy ngày đi, cha ta muốn khảo (kiểm tra) học vấn của ta.”

Đây mới là mục đích thật sự hắn đến lần này à. Nếu không, Ôn thiếu xưa nay truy đuổi mới mẻ, làm sao quên đi y suốt một tháng, rồi lại ngựa quay đầu cũ, nhắc lại mộng xưa.

Đồ vật Tây vực xa hoa lãng phí cũng tốt, nhẵn hoa châu báu cũng vậy, không chỉ thật thật giả giả làm nũng nịu đùa giỡn trong thư phòng mà còn an phận thủ lễ bình chúc dạ đàm trong ngoại phòng (phòng ngủ) cũng thế, chung quy cũng chỉ là đối y lung lạc cùng xu nịnh. Cũng giống như trên quan trường, phàm là có điều cầu cạnh, thì luôn luôn có người sử ra mọi cách đa dạng. Có người lấy số tiền lớn hối lộ, có người lấy sắc dụ nhân, có người hứa quan to lộc hậu, mỗi người mỗi cách, hiển lộ bản lĩnh cao cường, bất quá chỉ là thủ đoạn của từng người.

Mà Ôn Nhã Thần hẳn chỉ là có thói quen dùng tình mà thôi. Một chút hoa xảo tâm cơ, một chút hư tình giả ý, hơn nữa hẳn trời sinh mày mắt ẩn tình cùng ngọt ngôn mật ngữ, liền đủ để đả động nhân tâm, tiện đà ta cần ta cứ lấy.

Lòng bàn tay vẫn giao thiệp ấm áp như cũ, Diệp Thanh Vũ lại cảm thấy lạnh run, như có một thùng nước tuyết đổ xuống đầu, tứ chi toàn thân đều lãnh đến run lên.

Ôn Nhã Thần không phát hiện y khác thường, gắt gao lôi kéo tay y nài nỉ ỉ ôi: “Thanh Vũ, người giúp ta một lần đi.”

Ôn tướng quân trị quân nghiêm khắc tiếng tăm truyền bá khắp thiên hạ, Ôn tướng quân giáo tử (dạy con) nghiêm khắc cũng đồng dạng nổi danh trong triều. Nếu không phải ông phải thường trú biên quan, nếu không phải lão quận chúa lấy thân bảo hộ, với cái bộ dáng bất học vô thuật (không học vấn không nghề nghiệp) của Ôn Nhã Thần, sớm đã bị ông đánh chết. Mới vừa hồi kinh, Ôn tướng quân đã muốn kiểm tra công khóa của hắn, may mà gần đây khách đến như mây, thật sự không rảnh. Không thể ngờ được sáng nay phụ thân lại nhắc lại, Ôn Nhã Thần lập tức sợ hãi đến phát run. Không từ mà biệt, bút này viết ra bảy tám chữ cong queo xiêu vẹo, nhất định có thể khiến Ôn tướng quân đập nát bàn tay của hắn lắm.

“Từ trước ta đều tìm Chu mũi to cửa hàng tơ lụa ở phía Tây. Hai ngày nay hắn bị bệnh, bút cũng không cầm nổi. Ít nhất cũng phải dưỡng dăm ba tháng. Trên đường có mấy kẻ họa tranh viết chữ, tuy rằng đọc sách nhiều hơn ta, nhưng toàn loại cổ hủ... Cách ba dặm còn có thể nghe thấy vị, đại khái cũng không lọt vào pháp nhãn của cha ta. Càng nghĩ, chỉ thấy có mỗi Thanh Vũ người có thể cứu ta.” Ôn Nhã Thần nói xong liền cúi mặt xuống, một đôi mắt lại lặng lẽ nâng lên, loạn chuyển nhanh như chớp, nhìn nhìn Diệp Thanh Vũ, “Thanh Vũ, ta biết học vấn của người, là chân chính thực học. Trạng nguyên năm trước kia, chỉ sợ so ra cũng kém người. Ba năm chương văn vẻ, đương nhiên không nói chơi rồi, tuyệt bút vung lên, tự nhiên chỉ một lần là xong.”

Hắn hiện tại là đang cầu người, nói chuyện đến là dễ nghe, ngữ khí cũng phóng thật mềm mại, như ca như khóc, như ai như tớ: “Thanh Vũ, Thanh Vũ, hảo Thanh Vũ của ta, người nếu không cứu ta, sang năm ngày này sẽ là ngày giỗ của ta. Người nở lòng nào sao?”

Hít sâu một hơi, Diệp Thanh Vũ rũ mắt thấy trên mặt hắn gấp đến độ sắp rơi lệ: “Đạo đọc sách, từ trước đến nay chỉ có một đường chăm chỉ khổ học. Cái cách viết thay này, bất quá chỉ là giải pháp nhất thời.”

“Nhất thời là đủ rồi. Người nếu không giúp ta, ta ngay cả nhất thời cũng không có.” Thấy y không còn kiên trì, Ôn Nhã Thần vội không ngừng dựa sát vào: “Diệp huynh, Thanh Vũ, hảo Thanh Vũ, cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp đó.”

Y bị hắn hoảng đến choáng đầu hoa mắt, vừa nhắc mắt thì lại thấy gương mặt ủy khuất vô tội của hắn.

“Này...”

Thấy Diệp Thanh Vũ lộ vẻ khó xử, Ôn Nhã Thần biết y dao động, lập tức đứng dậy, bắt lấy cánh tay Diệp Thanh Vũ: “Hảo Thanh Vũ, xem tình cảm mấy ngày nay, người giúp ta lần này đi. Ắn?”

“Lúc này có ta giúp người, vậy lần khác thì sao? Cũng sẽ có lúc không tìm được người viết thay.” Diệp Thanh Vũ vẫn muốn khuyên hắn quay đầu lại.

Nhưng Ôn Nhã Thần như thế nào cũng không nghe vào: “Lần tới ta sẽ tự viết. Thanh Vũ, người giúp ta lúc này, tiếp theo, không, ngày mai ta sẽ hảo hảo cùng người đọc sách. Ta bái người làm tiên sinh, ta đây làm lễ bái sư. Sư phụ tại thượng, xin nhận đồ nhi cúi đầu.”

Bất hảo đồ đệ nói gió là mưa đang quỳ thẳng tắp trên mặt đất, cung kính mà dập đầu làm lễ. Nửa đêm hàn khí xuyên qua khe hở cửa sổ ngấm vào gạch đá trên sàn, Ôn Nhã Thần nhe răng trợn mắt, bị đông lạnh

không ít.

Diệp Thanh Vũ luống cuống, không kìm nổi lòng xuống giường đi tới: “Mau đứng lên, chỉ có hai bài văn cần gì phải như thế?”

“Vậy người là đáp ứng?” Hấn nhất định không chịu đứng dậy, cắn răng nhẫn nại mà chịu lạnh. Ôn Nhã Thần nghiêng đầu đối với Diệp Thanh Vũ hỏi.

“Ta...”

“Ta đây liền muốn bái người làm tiên sinh. Sư phụ tại thượng...” Tránh thoát khỏi tay Diệp Thanh Vũ, Ôn Nhã Thần làm bộ muốn bái.

“Đừng...”

“Vậy người đáp ứng ta. Thanh Vũ, Thanh Vũ, hảo Thanh Vũ của ta, đáp ứng ta đi. Ân? Người chỉ cần giúp ta lần này, về sau ta tất cả đều nghe theo người.”

Đơn giản quỳ trên mặt đất ôm chân y chơi xấu, Ôn Nhã Thần miệng đầy lời hay.

Diệp Thanh Vũ không chịu nổi hấn, thở dài một tiếng, lòng tràn đầy bất đắc dĩ: “Đứng lên đi, người còn nháo nữa, trời cũng sáng rồi.”

Ôn Nhã Thần lập tức đứng lên, thân mật mà ôm Diệp Thanh Vũ cười: “Ta chỉ biết người sẽ đáp ứng ta.”

Chu đại thiếu gia không có nghĩa khí, bắt bọn họ viết chữ so với muốn mạng bọn họ còn khó hơn.

“Đến, tiên sinh cẩn thận, trời lạnh. Đệ tử thay tiên sinh làm ấm giường...” Ở trên giường hấn cũng ngựa quen đường cũ, mở chăn chui vào.

“Người...” Diệp Thanh Vũ mặt đỏ lên, chân tay luống cuống.

Giải quyết trong lòng họa lớn, Ôn Nhã Thần cả người vui sướng, cười hì hì ôm lấy đầu vai y, tứ chi giãn ra, toàn bộ đều dán vào người Diệp Thanh Vũ: “Thanh Vũ, cũng chỉ có người người đối ta tốt nhất.”

Lại là như vậy ai thán, nhìn như thâm tình, kỳ thật rất tàn khốc. Ôn Nhã Thần cảm thấy mỹ mãn mà ngủ. Mờ mịt mà mở to hai mắt, Diệp Thanh Vũ lại chẳng hề thấy buồn ngủ.

9. Chương 9

CHƯƠNG THỨ CHÍN

Trong phòng Diệp Thanh Vũ luôn tràn ngập hương vị thảo dược nhàn nhạt hòa trộn với mùi bùn đất ngoài viện, hương khí không thể so sánh với huân hương Tướng quân phủ thường dùng, thế nhưng hít thở lâu lại thấy tươi mát dễ chịu. Tới lui một thời gian dài, Ôn Nhã Thần thậm chí còn ở trong đó nhận thấy có mấy phần hương mực.

Hấn đại kinh tiểu quái (kinh ngạc) mà nói cho Diệp Thanh Vũ nghe. Diệp Thanh Vũ ngẩng đầu, nhìn tỉ mỉ khuôn mặt hấn hồi lâu, chỉ chỉ nghiêng mực cực đại trên bàn, lại chìa vách tường bị phủ kín phía sau mình nơi có giá sách thật lớn suýt đụng trần nhà, khẩu khí nghi hoặc: “Trong thư phòng sao có thể không có mùi mực?”

Ôn Nhã Thần mặt “phụt” một cái đỏ bừng. Gối thêu hoa Tướng quân phủ chỉ biết chấp bút vì mỹ nhân họa mi, bình sinh cũng chỉ có tên của mình là viết đến tiêu sái, long phi phượng vũ giống như vẽ ngoài xán lạn, khoa trương của hấn. Về phần việc khác... chi tiền thuê người viết hộ còn không phải xong sao? Cóc ba chân quả thật khó tìm chứ thư sinh viết chữ thì có đầy ngoài đường.

Công tử phong lưu đa tình mà không chuyên tình, kể từ đêm hôm đó lại thường xuyên tới lui giữa Tướng quân phủ và tiểu viện của Diệp Thanh Vũ. Thường thường ba ngày hai bận. Vừa không giống khi ấy một tháng không thấy bóng dáng, lại cũng không như trước đó ngày ngày làm bận.

Thu bá nghi hoặc: “Vị Ôn thiếu này thật đúng là tính tình bất định. Hôm qua rõ ràng đã nói sáng nay sẽ đến, nhưng sao chạng vạng rồi còn chưa thấy bóng dáng? Hai ngày trước còn tưởng hẳn sẽ không đến, dè đâu sáng sớm đã thấy gõ cửa.”

Diệp Thanh Vũ nghe thấy vậy, vẫn tiếp tục dùng bút lông đùa với tiểu miêu đang đi tới trên bàn, lại không đáp lời. Cái này thì có gì khó đoán? Khi nào Ôn tướng quân muốn hỏi hẳn công khóa thì lúc ấy hẳn sẽ đến.

Văn phong Diệp Thanh Vũ viết thay thực hợp ý Ôn tướng quân. Từ trước tới giờ, đây là lần đầu tiên giao công khóa không bị phụ thân nghiêm khắc quở trách. Ôn thiếu nơm nớp lo sợ rụt cổ đi ra khỏi thư phòng, mã bất đình đề (ngựa không dừng vó) mà chạy tới Chiêu Kính phòng tìm Diệp Thanh Vũ, sắc mặt phờ phạc, khóe mắt phấp phồng, bộ dáng khiếp nhược nước mắt nước mũi tùm lum: “Thanh Vũ, người đúng là ân nhân cứu mạng của ta a!”

Nếu không có Ôn Vinh đỡ, hẳn có thể đương trường quỳ xuống rồi.

Từ đó về sau, Ôn Nhã Thần nhất nhất nhờ tới Diệp Thanh Vũ, không đi bức bách Chu đại thiếu gia giáo tịch nghèo nàn nữa, cũng không cầm ngân lượng khi dễ thư sinh ngoài đường. Trên dưới toàn gia, lại chỉ có Ôn nhị tiểu thư rõ ràng nhất, lựa chỗ bốn bề vắng lặng, ngón tay ngọc hung hăng chọt chọt ột Ôn Nhã Thần: “Người mà cũng làm văn? A di đà phật, mặt trời mọc hướng tây sao?”

Ôn Nhã Thần cười hì hì mở chiết phiến (quạt giấy) trong tay, mặt phiến được họa bức tranh thủy mặc che đi khuôn mặt tuần mi vô trù, một đôi đồng tử mặc sắc lấp lánh: “Dù sao cũng không liên quan đến tỷ.”

.

.

“Diệp huynh, thay ta viết thiên sách luận đi.”

“Lão sư, có hai bài văn này đệ tử thật sự không làm được.”

“Hảo Thanh Vũ, nguyên lai người ngay cả binh pháp cũng hiểu.”

“Chỉ là lý luận suông, hiểu sơ một hai phần.” Diệp Thanh Vũ thành thành thật thật mà đáp.

Bên kia hẳn đứng dậy bê ấm trà lên bàn, mặt mày hớn hởi: “Tiên sinh uống trà. Tiên sinh, để đệ tử vì ngài mài mực nha. A, đúng rồi, viết nửa ngày, nhất định mệt mỏi, để đệ tử nhu nhu bả vai cho người...”

Nhảy lên nhảy xuống, lăn lộn làm nũng, vòng quanh thư án đảo đi đảo lại một khắc không ngừng, đến tiểu hoa miêu dưới gầm bàn cũng không hoạt bát bằng hẳn.

Hẳn không bao giờ tay không mà tới cửa. Bút tích thi họa của danh gia đại tác, trà thượng đẳng trong cung ngự ban, hoặc gần đây nhất là đồ điêu khắc thô ráp mà độc đáo của người bán hàng rong ven đường. Ý nghĩa lễ vật không phải ở cái trân quý, mà vì tâm ý của người tặng cùng những lời có cánh. Giao tình dù sâu nhưng có qua có lại vẫn không thể thiếu. Như thế, cho dù tương lai có ra sao, đôi bên chạm mặt cũng sẽ không quá khó coi. Ở bên cạnh Cố Minh Cử hồi lâu mưa dầm thấm đất, Ôn thiếu thiên tư thông minh am hiểu sâu sắc đạo lý này.

Hẳn nghênh ngang ngồi ở đầu kia thư án, ôm miêu, uống trà, nhìn ra cảnh xuân dạt dào bên ngoài cửa sổ, lại liếc mắt nhìn Diệp Thanh Vũ múa bút thành văn: “Ta sao lại không quen người sớm hơn nhỉ? Hại ta bị cha ta mắng nhiều năm như thế.”

Diệp Thanh Vũ không lên tiếng, khê dừng bút, lại tiếp tục cúi đầu viết.

Dương quang ảm áp ngày xuân xuyên thấu qua song hoa (hoa văn trên cửa) rọi vào phòng, thư sinh trẻ tuổi thùy cảnh đề đầu (hạ cổ cúi đầu), vầng trán trơn bóng, mi phong (lông mày) ôn hòa, dáng người ưu nhã như hạc. Nhất chủng nhất bút nhất hoa gian (có vẻ như là nét nét hạ xuống như vẽ tranh), y bất giác nhếch khóe môi, khê mỉm cười. Bút trong tay không ngừng lay động, Ôn Nhã Thần nhìn cả khuôn mặt y giống như được bao phủ một tầng ánh sáng nhàn nhạt, sắc mặt lúc nào cũng mang theo ba phần thần sắc nhợt nhạt, xanh xao, cũng bởi vì thế mà càng lộ vẻ tĩnh lặng, nhu hòa. Kim lòng không đặt mà buông chén trà, đưa tay qua chạm vào mặt y.

“Meo —” Hoa miêu bắt mẫn kêu một tiếng, từ trên gối Ôn Nhã Thần nhảy xuống.

Diệp Thanh Vũ giật mình, tươi cười vừa mới hiện lên liền cương lại trên mặt, lông mi thật dài càng rủ xuống.

“Thanh Vũ của ta chẳng những học vấn hảo, người cũng càng ngày càng ưa nhìn hơn.” Nâng cằm y lên, Ôn Nhã Thần sáp mặt lại gần muốn nhìn thấy những điều ẩn giấu trong đôi mắt kia, lại bất gặp một tia đỏ ửng lan dần trên gương mặt thanh tú ôn nhuận của y, liền cả hai tai cũng hồng thắm. Ánh mắt đầu tiên là nghi hoặc, rồi sau đó kinh ngạc, xán lạn rực rỡ, “Thanh Vũ, Diệp Thanh Vũ của ta. Tiểu gia lần này đúng là nhậ được bảo bối rồi.”

Có bảo bối trong tay, sao lại không đi khoe khoang trước mặt người khác một phen? Tiệc rượu hai ngày trước, Chu đại thiếu đạo đây mới nhìn trúng một tiểu hí tử (loại kịch đơn giản, ít nhân vật, tiểu hí tử: diễn viên nam trong hí kịch), giọng hát êm tai, bộ dáng xinh đẹp, mỗi lần uống rượu đều phải lớn giọng nói thượng hảo (tốt nhất, hảo hạng) vài lần, khen nhiều tới mức người ngoài cũng thấy phiền, hắn vẫn còn nói đến cao hứng... Suy nghĩ vừa chuyển trong lòng, đã bị Ôn Nhã Thần không chút do dự quăng đi. Nguyên do bên trong hắn không thể nói rõ, chỉ là nghĩ đến cảnh mang Diệp Thanh Vũ đến trước mặt lũ hồ bằng cầu hữu để bọn chúng tùy tiện bình phẩm, trong lòng hắn vạn phần không tình nguyện. Diệp Thanh Vũ của hắn là người đọc sách đứng đắn, bộ dáng cầm bút viết chữ đẹp tựa trong tranh, làm sao con hát bên ngoài có thể so sánh cùng?

Biểu tình trên mặt hắn thay đổi trong nháy mắt, tất cả đều dừng ở trong mắt Diệp Thanh Vũ. Ho khan một tiếng, nhắc nhở: “Ôn thiếu, nếu còn tiếp tục, bài văn này sẽ không viết xong đâu.”

Có lẽ bởi vì thực vừa lòng với công khóa gần đây của Ôn Nhã Thần, Ôn tướng quân đối với việc học của hắn càng thêm quan tâm, thường đột nhiên muốn Ôn Nhã Thần mang mấy bài văn đến xem. Ôn thiếu thấy lộng xảo thành chuyên (biến khéo thành vụng), khóc không ra nước mắt, chỉ đành dùng vẽ mặt đau khổ cầu Diệp Thanh Vũ viết nhiều thêm chút, chuẩn bị bất cứ tình huống nào.

“A... Nhanh! Người mau mau viết, ta không làm phiền người.” Kể bên kia trên mặt lập tức xẹt qua mấy phần sợ hãi, thu hồi móng vuốt, đứng thẳng thất lưng, lấy lòng mà cảm nghiệm mực vì y mài mài.

Quả nhiên một chút ồn ào đều không còn, trong phòng chỉ có âm thanh “sàn sạt” của ngòi bút sát trên giấy Tuyên thành cùng tiếng nước nhẹ nhàng vang lên trong nghiên mực. Nhắc khuỷu tay, nâng cao cổ tay, đặt bút, khoanh khắc đầu bút lông mang theo hương mực trải ra trên giấy trắng, Diệp Thanh Vũ thấy có chút khấn trương.

Ôn Nhã Thần thuật lại bình điểm (bình luận) của Ôn tướng quân đối với những bài văn y viết thay, y nhớ kỹ từng chữ: “Rất tốt, sau khi cha ta xem qua công khóa của ta, sắc mặt chưa từng tốt như thế. Lúc trước ông nói tiên sinh dạy học nhà Chu đại thiếu viết thật toan hủ (cổ hủ, bảo thủ), hành văn bế tắc. Tú tài bày quán viết chữ vẽ tranh ngoài phố viết cũng tốt, chỉ là viết tốt quá, ông liếc mắt một cái liền biết không phải ta viết, lần đó ta bị đánh đến mức... Hiện tại nhớ tới, ta còn cảm thấy cả người đều đau... Cái gì? Cha ta cụ thể nói như thế nào? Cái này... Ông nói rất nhiều nhưng ta không nhớ rõ lắm, hình như nói cái gì mà cái gì mạch văn rõ ràng, luận điểm không tầm thường, đáng tiếc kiến giải còn non nớt chút. Nhất là hai bài về binh pháp, phạm vào bệnh chung của người đọc sách, đọc khóa thư phòng (chỉ ở trong thư phòng), bế môn tạo xa (xa rời thực tế), vừa xem liền biết chưa từng vào quân doanh, suy nghĩ quá mức xa vời. Ông còn mời mấy lão tiên sinh trong phủ tới xem, đại khái đều nói như vậy... A nha, ông ấy là một võ tướng, tài văn chương cũng chỉ đến như vậy, người để ý đến ông làm gì?”

Diệp Thanh Vũ cười không nói, đây là cơ hội khó có được. Sống cô độc cách xa thế ngoại năm tháng rất dài, trừ bỏ không ngừng đọc sách, không ngừng luyện tự, y không biết phải làm gì giết thời gian. Mỗi ngày đọc, mỗi ngày viết, ngày qua ngày, văn chương viết được xếp dày thành một chồng, lại không có người nói cho y biết hay hay tồi, tiến bộ hay thụt lùi, là kinh thế hãi tục hoặc cũng chỉ là tầm thường vậy thôi.

Ngày trước trong phủ cũng có tiên sinh dạy y đọc sách biết chữ, đó là đại nho xuất thân từ Hàn Lâm viện, khéo tay hảo tự (viết chữ đẹp), tinh thông hội họa, yêu thích pha trà. Trong trí nhớ vị tiên sinh kia tướng mạo dù nghiêm khắc, tâm địa lại hiền hậu, khi kiểm tra công khóa của y, đều tỉ mỉ cân nhắc từng câu từng chữ, vui mừng thì sẽ vuốt chòm râu dài tuyết trắng, neho mắt cho y một ánh nhìn tán dương. Từ khi dọn đến Chiêu Kính phường, Diệp Thanh Vũ chưa từng gặp lại ông, cũng không còn ai cẩn thận phẩm (bình phẩm) văn chương của y chỉ bảo thiếu sót. Có khi tự giấu mà nghĩ, vừa không thể dự thi làm quan cũng

không thể trừ thư luận tác (viết sách, phê bình), học vấn dù có tốt cũng có ích lợi gì đâu? Vì thế nhiệt huyết sôi dâng trào đều đi theo tâm tính đồng thời bị năm tháng không dấu vết vùi lấp hết thảy. Chẳng trách Đường Vô Hoạch sau khi xem văn của y, đều oán giận thiếu mất một phần nhuệ khí.

Ngồi bút không ngừng đảo qua trên mặt giấy, trong đầu suy nghĩ hàng vạn hàng nghìn, hạ thủ như rồng bay phượng múa. Giống như trở về khi xưa, niềm hưng phấn khó nhin khi đặt bút, nỗi thấp thỏm lo âu khi nộp bài, tiên sinh xem xong, trở lại đối y gặt đầu, chỉ như vậy cũng đủ để hai gò má y nóng bừng không thôi.

Thế gian to lớn dường ấy, một người chung quy rất tịch mịch.

Tịch mịch từ này gần đây thường quanh quẩn trong lòng, ngồi trong thư phòng tĩnh lặng, nhìn đầu kia thư án trống vắng, lạc đà màu sắc diễm lệ cùng trần bảo lóa quang mang đẹp mắt, lại ngược nhìn bình gốm trắng trên giá cao cắm một cành đào nghiêng nghiêng hoa đã héo tàn, cảm giác hiu quạnh mang theo ẩn ẩn đau đớn từ chỗ sâu nhất trong đáy lòng tràn lên. Ở nhiều năm trong tiểu viện, sao lúc này lại thấy rộng rãi trống trải? An tĩnh yên lặng rõ ràng đã trở thành thói quen cũng trở nên xa lạ đáng sợ. Chỉ trong giây lát, cả người lạnh lẽo.

Cầm bút lâu, một tia đau đớn vô thanh vô tức từ cổ tay dâng lên. Ngồi bút ngừng lại một chút, Diệp Thanh Vũ lặng lẽ hướng về phía trước liếc mắt một cái, lại nhanh chóng đem tầm mắt hạ xuống.

Bên kia, Ôn Nhã Thần chán ngán mài mực, bỏ lại nghiên mực, cố gắng ôm tiểu miêu đang lim dim ngủ trên nền đất ôm vào trong ngực. Hoa miêu giãy dụa không ngừng, buồn bực “meo meo” kêu to, một đôi móng vuốt không ngừng vùng vẫy, không chút khách khí cắt qua ống tay áo, tại mu bàn tay trắng muốt như ngọc của hắn cào một nhát.

“Ai, đau, đau quá...” Ôn thiếu đau tới mức không ngừng hút khí, một bên còn không quên lời Diệp Thanh Vũ vừa mới nói, “Đừng nháo, đừng nháo, công tử nhà ngươi còn đang viết chữ kia!”

“Meo ngao—”

Mu bàn tay xuất hiện một vết cào thật dài, mơ hồ chảy ra huyết châu. May mắn Ôn Nhã Thần trốn nhanh, nếu không còn bị hủy luôn cả khuôn mặt kiêu ngạo.

“Ai... Tiểu đồng tây, chơi xấu. Biết bổn thiếu gia cái gì cũng không có, cũng chỉ còn lại cái khuôn mặt này...” Phát hiện Diệp Thanh Vũ đang nhìn hắn, Ôn Nhã Thần tức giận vỗ đầu tiểu hoa miêu một cái. Hoa miêu thanh âm phần nộ “gừ gừ”, công tử văn nhã nổi tiếng gần xa trong kinh giờ một đôi tay thương tích chồng chất, cười đến ngây ngốc mười phần. Hoa miêu linh hoạt nhảy tới, trong chớp mắt kéo xuống ngân quan trên đầu hắn, “Mày mày mày mày...”

Sĩ khả sát bất khả nhục! (kẻ sĩ có thể chết chứ không thể chịu nhục)

Mắt thấy hai tay hắn chống đất, xoay người liền muốn đuối xuống gầm bàn, Diệp Thanh Vũ thực bất đắc dĩ: “Ra ngoài tìm Thu bá đi, bá ấy có chuẩn bị điểm tâm cho ngươi.”

“Sao không nói sớm?” Ôn Nhã Thần như được đại xá, vội đứng dậy, “Ngươi tĩnh tâm viết, lát nữa ta lại vào với ngươi.”

Chân dài một bước, người đã tới cạnh cửa, chớp mắt một cái, đã chạy xuống bậc thang, bộ dáng nhẹ nhàng giống như tù phạm bị giam cầm hồi lâu cuối cùng cũng thấy được ánh mặt trời.

Miêu nhi nhu thuận đặt hai chân lên đầu gối Diệp Thanh Vũ, ủy khuất mà khẽ gọi hai tiếng. Diệp Thanh Vũ bế nó ôm vào ngực, khẽ vuốt lông mao dựng thẳng lên của nó.

Vẫn là ngồi không yên a... Lại nhặt bút lên, mắt liếc đến đồng giấy bị giày xéo đến thất linh bát lạc, cảm giác vô lực bỗng nhiên nảy sinh.

Ôn Nhã Thần không phải là kẻ thích đọc sách. Người có phẩm chất như vậy, gia thế như vậy, thiên phú như vậy, nếu nói hắn ngu dốt, trên đời này liền không có mấy người thông minh. Hắn chính là vô tâm dốt lòng cầu học, không chịu đựng công phí sức mà thôi. Diệp Thanh Vũ cũng từng khuyên nhủ hắn nhiều lần:

“Cầu học chi đạo quý tại kiên trì, trì chi dĩ hằng phương đắc đại đạo.” (việc học quý ở kiên trì, chỉ cần kiên trì bền bỉ sẽ đạt được nhiều thành công)

“Bây giờ ta thay người viết chỉ là nhất thời, muốn Ôn tướng quân nhìn người với con mắt khác, cuối cùng còn phải dựa vào chính người.”

“Người là tôn tử độc nhất của Ôn gia, dù có không cam nguyện cũng không thể cô phụ kỳ vọng của lão quận chúa và Ôn tướng quân.”

“Àn, ta hiểu được.” Những lời này có lẽ sớm đã có người thiên thiên vụn vụn lần nói với hắn rồi. Hắn cười cười nghiêm túc lắng nghe, trên mặt không thấy chút tức giận nào, một chút không kiên nhẫn cũng không hiện ra, đôi mắt sáng ngời nháy cũng không nháy, trịnh trọng gật đầu, cung kính đứng dậy, hai tay ôm quyền cao hơn đỉnh đầu, khom lưng vái chào thật sâu:

“Diệp tiên sinh dạy bảo, đệ tử trọn đời không quên.”

Sau đó hất vạt áo ngồi xuống, trang trọng cầm bút, chấm mực, hữu mô hữu dạng (có hình có dạng) muốn chép lại văn của Diệp Thanh Vũ.

Diệp Thanh Vũ vui mừng, thở phào một hơi, vừa lòng mà nhìn hắn đặt bút cũng cẩn thận hơn trước.

Vừa viết được ba năm chữ, Ôn Nhã Thần nói: “Thanh Vũ, ta khát nước.”

Ôn Vinh ở ngoài phòng nhanh chóng đem chén trà bưng đến. Ngậm một miệng trà, Ôn thiếu lại huy bút viết hai hàng: “Thanh Vũ, mực này không tốt, ta dùng không quen.”

Gã tiểu tư dương tiên đả mã (ra roi giục ngựa), đi ngang qua hơn nửa kinh thành, hồi phủ đem nghiên mực hắn thường dùng đưa tới. Ôn Nhã Thần khoan thai mài mực, chậm chậm đem ống tay áo thật dài vén lên: “Ai... Đã hoàng hôn rồi, không biết đêm nay Thu bá chuẩn bị đồ ngon gì cho ta nhỉ?”

Cứ thế hai ba lần, Diệp Thanh Vũ cũng chẳng còn tâm tư khuyên nhủ, chép văn cũng chẳng thể trông cậy vào hắn. Ôn thiếu ra tay rộng rãi, tìm thư sinh có thể bắt chước chữ viết của hắn thực sự dễ dàng.

Sự tình thế gian chính là như vậy, có người hăng hái dốc lòng cầu học, có người lại không chí tiến thủ. Người phấn đấu học hành một lòng muốn tể thế báo quốc (giúp đời, tận trung với đất nước) lại không có lối, kẻ không có chí vươn lên lại dễ dàng vào triều đình gặp mặt quân vương. Không có cơ hội để tận trung với nước, nghĩ cho xã tắc nghĩ cho lê dân mà sinh bệnh; quân vương lại hưởng an nhạc, hưởng phần hoa một cõi chẳng nghĩ tới thương sinh (muôn dân trăm họ). Thật sự là âm soa dương thác, tạo hóa trêu người, sao có thể không cảm thấy đáng tiếc?

“Hắn chỉ là kẻ bất học vô thuật, ăn chơi trác táng, người cùng hắn đạo bất đồng bất tương vi mưu (không cùng chí hướng), sao có thể làm bằng hữu lâu dài?”

Lời nói của hảo hữu còn văng vẳng bên tai, ngoài cửa sổ truyền tới âm thanh nói cười của Ôn Vinh cùng Thu bá, gã tiểu tư tay chân lạnh lợi thực thích mấy bông hoa của Thu bá, hai người vây quanh một gốc La Hán tùng nhỏ có thể tán gẫu rất lâu đến sau giờ Ngọ (qua buổi trưa). Vậy y và Ôn Nhã Thần thì sao? Có thể trò chuyện về cái gì chứ?

Thu thập giấy bút trên bàn, Diệp Thanh Vũ nghĩ, chờ sau khi Ôn tướng quân ly kinh, Ôn Nhã Thần đại khái sẽ muốn quên y thôi.

10. Chương 10

CHƯƠNG THỨ MƯỜI

Hoàng hôn buông xuống, trên phố thương gia vội vã treo đèn ***g trước cửa. Màn đêm mới chỉ phủ một nửa, bên ngọn núi phía tây ánh nắng chiều đỏ rực vẫn còn chậm chạp lưu luyến không muốn rời đi. Nhà ai khói bếp xuyên song cửa mang theo hương vị đồ ăn ấm áp, người trên phố mãi miết trở về cùng thê nhi, nóng lòng liền vội vàng cất bước. Hoa nương điểm trang trên Y Thúy lâu ngập tràn mùi son phấn, công tử ca ngủ thẳng đến trưa mới tỉnh dụi dụi đôi mắt, túm năm tùm ba, hô bằng kết hữu, dựa vào lan can mỗi một uống rượu, trong miệng vẫn còn tranh cãi về ván bài đêm qua. Tịch dương vừa hạ, có người cuối cùng

cũng kết thúc một ngày dài mệt mỏi bận rộn, cùng thê nhi trong nhà hoan thanh tiểu ngữ (nói cười vui vẻ), bình yên đi vào giấc ngủ.

Mà lại có những người, sinh hoạt chỉ vừa mới bắt đầu. Cũng giống như thế gian này, có người đã gần đất xa trời, lại có người vừa mới bắt đầu cuộc sống.

Ở trong thư phòng một nhọc cả một ngày, đại thiếu gia ồn ào muốn ra ngoài dạo phố, Diệp Thanh Vũ trước sau như một tùy ý hất dắt tay áo tiến tới đầu ngõ: “Đi thông thả.”

Hắn gian xảo khẽ nheo mắt, lòng bàn tay ấm áp lướt nhẹ qua nắm lấy cổ tay y: “Thanh Vũ có nguyện cùng ta dạo du kinh thành?” Khuôn mặt khôi ngô tuấn tú gần ngay trước mặt, còn chói mắt hơn cả vạn ánh hào quang.

“Giang sơn xã tắc người hiểu rõ hơn ta, thế nhưng, bàn tới cảnh đêm tại kinh thành ta biết so với người lại hơn nhiều lắm.” Thanh niên lúc trước ở trong thư phòng còn mỗi một lưỡi biếng, lúc này mặt mày hăng hái hơn hẳn, duyên duyên không ngắt, cũng không cảm thấy mình có chỗ nào tự kỷ, “Đi, bổn thiếu gia cho người biết cái gì gọi là thiên hạ chi đô!” (kinh thành bá nhất thiên hạ)

Ráng hồng phủ khắp bầu trời, vẻ mặt hắn hào hứng, mở rộng cầm phiến trong tay, tay áo dài tung bay, thoáng nhìn tựa như mọc ra một đôi cánh. Khoảnh khắc nhất thời, hàng ngàn hàng vạn chúng sinh cũng chỉ là bụi đất, biến người mờ mịt đều thành hư ảnh, chỉ có duy nhất hắn, minh minh bạch bạch (rõ ràng) in trong mắt Diệp Thanh Vũ, thanh thanh sở sở (rõ ràng rành mạch) khắc vào trong tâm.

Quán điểm tâm nằm ở ngõ tắt nhỏ sau phố, quanh co ngoằn ngoèo, đường đi so với Chiếu Kính phường còn khó phân biệt hơn. Thật khó cho vị thiếu gia chỉ đem tinh thần đặt ở chuyện vui đùa thể mà lại nhớ được đường.

“Món canh ngọt nhà này là đệ nhất thiên hạ.” Hắn không để ý một thân cẩm y gấm hoa rực rỡ, ngồi trước quán nhỏ tối tăm đầy dầu mỡ, mở chiết phiến, bộ dáng tự tại, “Trù nương nhà hắn từ phía nam tới, tối thiện nấu canh (giỏi nhất, sở trường). Toàn kinh thành cũng chỉ có mỗi nhà này. Chu đại thiếu cầu xin ta mấy hồi, ta đều không muốn dẫn gã đến.”

Diệp Thanh Vũ phóng nhãn đánh giá nữ tử đang bận rộn trước mặt, cười mà không đáp. Không biết canh có ngon hay không nhưng trù nương quả thật là thuộc hàng xinh đẹp nhất kinh thành: “Vị vừa đi ngang qua kia chính là Ngự Sử Đài Nghiêm đại nhân?” (Nghiêm Phượng Lâu, ai muốn biết thêm về nhân vật này và Cố Minh Cử thì tìm đọc Cự nhân của CTHH, khá hay))

Y chỉ tay về phía trước. Ôn Nhã Thần thuận thế nhìn lại, khẩu khí kinh ngạc: “Người sao lại biết y?” Phóng nhãn khắp kinh thành, trừ bỏ Nghiêm Phượng Lâu ai còn có bóng dáng gây gò lại cương trực như thế?

Trù nương mỹ miều tự mình mang canh đến trước bàn, một đôi mắt to tròn như biết nói, đối Ôn Nhã Thần nháy a nháy: “Ôn thiếu lại tới nữa.”

“Vị cô nương, ta đương nhiên... Khụ...” Hoa ngôn xảo ngữ không cần nghĩ ngợi cứ thế mà tuôn ra, quay đầu bắt gặp ánh nhìn trêu ghẹo của Diệp Thanh Vũ, Ôn Nhã Thần xấu hổ, “Vị canh của cô nương, ta đương nhiên không thể không đến.” Bàn tay khẽ run, suất nữa đánh rơi thìa.

“Ha ha...” Nhìn bộ dáng hắn luống cuống chân tay, Diệp Thanh Vũ không nhịn được cười, múc một thìa canh đưa vào miệng, hương vị ngọt lịm từ đầu lưỡi lan dần xuống bụng. Lúc này mới chậm rãi trả lời hắn, “Ta từng nghe Đường huynh kể về y.”

Trên Kim Loan điện đương triều, có người nào chưa từng nghị luận qua vị Ngự sử Đài bắt ngôn cầu tiểu này. Nếu nói Đường Vô Hoạch chính thực là một tên đầu gỗ, thế thì không thể nghi ngờ, vị huyện thừa một bước nhảy lên vị trí Ngự sử đại nhân chính là một khối băng to. Từ khi vào triều đến nay, không ít quan viên lụn bại vì chiếu thư của y! Ngay cả đối phương là cháu trai đằng vợ của Cao tướng cũng thế, cháu ngoại trai nhà quốc cữu cũng vậy, y đều có thể mặt không biểu tình đứng ra khỏi hàng quan viên, đối thiên tử trên long ỷ cao giọng bẩm tấu: “Thần Nghiêm Phượng Lâu có bản khải tấu.” Chẳng sợ khiến long nhan phẫn nộ, bị đương đình trượng trách (lời ra đình phạt trượng trách tội), ngày thứ hai, lại có thể thấy y đứng thẳng thẳng lưng trong triều đường như trước.

Thiên Hữu năm hai mươi lăm tiến nhập kinh thành, Thiên Hữu năm hai mươi bảy thăng quan chức Ngự sử trung thừa, cho tới hôm nay, Thiên Hữu năm hai mươi tám, sơ sơ cũng đã hai năm có thừa, không người nào gặp qua biểu tình khác trên mặt y trừ hờ hững, càng đừng nói tới sắc mặt vui cười. Sau lưng – mọi người gọi y – con cầu không sửa bên chân Lâm Giang vương. Đừng thấy y lặng lẽ ít lời, một khi cần người, chưa cần đến chết thì quyết không buông tha. (Ta ghét đoạn này =.=! Đọc Cựu nhân anh ý khổ vãi, vì để cứu Cố Minh Cử mà ko tiếc hết thủy).

“Y đó nha...” Người trước nay vui vẻ nói lời sảng khoái như Ôn thiếu khi đề cập đến Nghiêm Phượng Lâu lại ngập ngừng. Khuấy khuấy canh trong bát, chiếc thìa đảo tới đảo lui, cuối cùng phát ra một tiếng thở dài, “Ai...”

Nghiêm đại nhân thận trọng từ lời nói đến việc làm lại có một chuyện khiến đủ loại quan lại nghị luận – y cùng Cố Minh Cử có gian tình. Không sai, chính là Cố Minh Cử kia. Thám hoa tài hoa hơn người năm ấy, trung thư thị lang vang danh thiên hạ khi trước, hiện tại chính là vị Cố đại nhân đang ở trong thiên lao cùng ngục tốt xưng huynh gọi đệ. Năm đó mọi người đều nói tới, cùng xuất thân là kẻ đọc sách, mỗi người đều tự cho là thanh cao, sao có thể chấp nhận được quan hệ bất chính bản thủ này? Thế nên đã nói ra những lời mà ngay cả Ôn Nhã Thần không biết xấu hổ nghe xong cũng phải đỏ mặt.

Ôn Nhã Thần đã từng ở ngoài cửa cung nhìn thấy Nghiêm Phượng Lâu, vẫn là bộ dáng đó, gương mặt nghiêm túc, cánh môi khê nhếch, bờ mắt giống như bức tượng hộ pháp trong miếu. Ngay cả khi có người giáp mặt chửi bới y, y cũng không phủ nhận, không tức giận, mặt không đổi sắc, biểu tình hư không không có một tia cảm xúc. Có đôi khi, Ôn Nhã Thần thậm chí sẽ hoài nghi, trong ngực y có tâm hay không, phải chăng Nghiêm Phượng Lâu đứng trên Kim Loan điện chỉ là một cái xác không hồn mà thôi.

Dần dần theo sự vụ các quan viên bị Nghiêm Phượng Lâu dâng tấu chương vạch tội mà ngã xuống, tin đồn cũng từ từ mai một. Chỉ là, thường thường, vẫn có người sẽ lấy chuyện xưa ra đùa vui nói giỡn.

Vì thế mỗi khi nhìn thấy Nghiêm Phượng Lâu, Ôn Nhã Thần sẽ bất giác nghĩ đến Cố Minh Cử. Nghĩ đến Cố Minh Cử, không khỏi lại thở dài càng sâu: “Cái kẻ vô liêm sỉ kia a... Ta thật là khinh suất khi kết bạn.”

Miệng tuy rằng oán giận, thế nhưng lúc này dám đi thiên lao thăm viếng, cũng chỉ có một mình Ôn Nhã Thần vô tư đến vô tâm. Nương theo ánh nến hờn ám nơi quán nhỏ, vẻ hiu quạnh, buồn bã trên mặt Ôn Nhã Thần bị soi rõ không sót chút nào. Diệp Thanh Vũ tự an ủi mà nghĩ, nguyên lai bại gia tử phong lưu bất kham vẫn còn có chỗ tốt. Nhân sinh có một tri kỷ có thể bất lý bất khí như thế, Cố Minh Cử có thể nói là may mắn.

Ôn Nhã Thần dùng ngón tay vuốt dọc theo miệng bát, thấp giọng tự nói: “Cũng không biết hắn có thể sống để nhìn thấy Nghiêm Phượng Lâu hay không?”

“Sẽ.” Diệp Thanh Vũ chắc chắn như đinh đóng cột.

“Tại sao?”

Trong màn đêm, dưới ánh đèn lay động, khuôn mặt y mông lung, chỉ có đôi mắt trong trẻo thấu triệt: “Bởi vì Cao tướng đã già rồi.”

Cao tướng già rồi, thiên tử đương triều cũng đã lão. Một triều đại phồn thịnh năm xưa trải qua hai trăm năm gió táp mưa sa, cũng giống như thiên tử bệnh tình nguy kịch trong cung, hết thầy đã đến giai đoạn cuối. Triều cương tan rã, xã tắc lâm nguy. Ngoại tộc như hổ rình mồi, trong nước nịnh thần lại đầu đá không ngừng. Sau khi đương kim thánh thượng bệnh nặng, trong triều kết đảng tranh đấu ngày càng nghiêm trọng, một bên tụ họp nguyên lão tam triều Cao tướng cùng ngoại thích, phe bên kia lấy Lâm Giang vương cầm đầu, ủng hộ lập nhị hoàng tử vì đế, tranh quyền đoạt thế, nội loạn không ngừng. Trước mắt dù không phải là cùng đường mạt lộ, nhưng cũng có thể thấy mơ hồ mạt thế đã diễn ra. Thông tuệ như Cố Minh Cử, cương trực như Nghiêm Phượng Lâu, chôn quan trường chìm chìm nổi nổi, kết quả cũng là quân cờ biến đổi giữa hai phe tranh đấu, mất đi giá trị cũng sẽ không còn tính mạng.

“Cao tướng già rồi, có thể miễn cưỡng chống được lúc này, đã là không dễ dàng. Tình cảnh này nếu là năm năm trước, hươu chết về tay ai còn chưa biết được.” Diệp Thanh Vũ ăn đĩa điểm tâm khoan thai chỉ điểm giang sơn.

Chiếc thìa trong tay Ôn Nhã Thần “cạch” một tiếng đập mạnh vào cạnh bát. Bị Diệp Thanh Vũ chê cười: “Nếu không có danh hào Tướng quân phủ, người sớm chưa kịp sờ cánh cửa cung vàng điện ngọc đã bị giết chết rồi” khiến thiếu gia của Tướng quân phủ trợn trừng mắt, thần tình bất khả tư nghị, âm điệu càng ngày càng thấp, cơ hồ không thể nghe rõ: “Người là nói, Lâm Giang vương...” (ở đoạn này trong bản raw ghi là Cổ Minh Cử nhưng theo logic và mạch truyện thì phải là Diệp Thanh Vũ chê cười nên mình mạn phép sửa lại))

Diệp Thanh Vũ không gật đầu cũng không phủ nhận, trong đêm tối, tươi cười nhàn nhạt mơ hồ có chút không rõ: “Có lẽ.”

“...” Ôn Nhã Thần cả người đều cứng lại, “Lâm Giang vương không giống như là...”

Vị vương gia kia là ấu đệ của đương kim Thánh Thượng, trước đây là hoàng tử nhỏ nhất, cũng không khiến người khác chú ý. Trước khi hấn vào triều đình, mọi người đều cho rằng hấn là một thư sinh văn nhược yếu ớt, cả ngày chỉ ngâm thơ vẽ tranh, kết giao tăng đạo văn nhân. Thái độ cũng hiền hòa, ngữ khí tao nhã tựa như tiên sinh dạy trong học đường đầu phố. Đến khi tuổi tác dần tăng, thần thái lại ẩn ẩn toát ra kiêu ngạo cùng tôn quý của hoàng thất, ai ai mới gặp Lâm Giang vương cũng vẫn cảm thấy hấn là một học giả đôn hậu nho nhã như trước mà không phải là Nhiếp chính vương sát phạt quyết đoán.

Cổ tình lại là một người như thế, từng bước đi lên trên triều đình, chẳng mấy chốc đã đem quyền lực thu hết vào trong tay. Giờ phút này, nào ai còn dám đối đãi với hấn như một vương gia nhân tử? Bộ dáng hấn tựa như một văn nhân môn khách nhã nhặn, vậy mà tâm địa lại tàn nhẫn đến mức nào?

Không để ý tới nghi vấn của hấn, Diệp Thanh Vũ uống trà, thản nhiên nói rằng: “Chỉ có là Lâm Giang vương, Cổ Minh Cử mới có cơ hội sống sót.”

“Thế à.” Mờ mịt gật đầu, Ôn Nhã Thần xuất thần trong chốc lát, rồi sau đó tay trái chậm rãi nắm chặt thành quyền, “Đúng vậy. Chỉ có như thế, cái kẻ vô liêm sỉ kia mới có cơ hội thoát khỏi thiên lao.” Đợi ngày gã ra khỏi thiên lao, hấn nhất định phải... phải...

Con cháu đại thế gia được nuông chiều từ bé sẽ không có tâm cơ xảo hoạt người lừa ta gạt như kẻ trên triều, buồn vui đều rõ ràng viết trên mặt. Nhìn sắc mặt hấn lúc sáng lúc tối, lúc thì nghiêng răng nghiêng lợi, lúc lại kích động khó kìm, hoàn toàn là biểu lộ chân thật. Diệp Thanh Vũ cúi đầu, chậm rãi cảm nhận nước canh trong veo trong miệng. Cổ đại nhân trong ngực kia thật là có hảo phúc khí.

Thân ảnh Nghiêm Phượng Lâu đã sớm đi xa không còn nhìn thấy nữa, trong quán ăn hai người lẳng lẳng uống canh, ai cũng không nói một lời. Hai người bọn họ thực ra không có gì chung để tán gẫu. Nói đến học vấn, Ôn Nhã Thần liền ngáp ngủ. Nói về ngoạn nhạc sở trường của Ôn thiếu thì đáng tiếc Diệp Thanh Vũ miệng không thể chen vào, thường thường phối hợp với hấn gật đầu mỉm cười, lại ngây ngốc không hiểu rõ cuộc hấn đang nói về cái gì.

Ôn Nhã Thần một mình nói hồi lâu, dần dần cũng không còn hưng trí.

Vốn không phải cùng một loại người mà... Diệp Thanh Vũ càng lĩnh hội sâu sắc, lại nghe Ôn Nhã Thần nói rằng: “Thanh Vũ, quen biết người thật tốt.”

Bất đồng với giọng điệu làm nũng trong dĩ vãng, hấn từng câu từng chữ nói thật trịnh trọng, liền ngay cả âm điệu cũng trở nên trầm thấp. Diệp Thanh Vũ buồn bực, trong nháy mắt chỉ cho là ảo giác: “Cái gì?”

“Chuyện của Cổ Minh Cử...” Nhiệt khí vẩn vút bốc lên từ bếp lò cùng canh nóng, hơi nước lượn lờ, ánh nền mờ mờ lung, Ôn Nhã Thần nhìn về phía trước trầm thanh mở miệng: “Hai năm nay chỉ cần có cơ hội ta sẽ đi thăm hấn, việc bên trong ta không hiểu nhiều, ta không dám hỏi cha ta, bọn Chu đại thiếu cũng không nói gì với ta. Ta lo lắng nghĩ, không biết lúc nào thì Cổ Minh Cử sẽ bị lôi ra ngoài chém. Hôm nay nghe người nói như vậy, trong lòng thấy khá hơn nhiều.”

Không cười không nháo không tác quái, phong thái nghiêm trang, đoan túc hiem thấy ẩn hiện trong sương mù mờ mờ lung, giống như xa xôi không thể chạm tới, chỉ có lời nói lại lần nữa lặp lại càng có vẻ chân thành: “Thanh Vũ, người thật tốt.”

Đó là vì Chu đại thiếu bọn họ cho dù muốn nói, ngực không vết mực (đầu óc rỗng tuếch) cũng không nói lên lời thôi. Huống chi, trong tiệc rượu, ai lại cùng người nói tới chuyện này?

Diệp Thanh Vũ muốn cười, dưới ánh nhìn chăm chú nóng bỏng của Ôn Nhã Thần làm sao cũng không cười nổi. Hắn là nghiêm túc, gọt thêu hoa vang danh thiên hạ, cho dù tiêu tiền như nước, cho dù mặc sức thanh sắc, cho dù bất hảo hoang đường, giờ phút này tâm ý cũng là chân thật khiến Diệp Thanh Vũ đem đủ loại thất vọng lúc trước quên đi. Muốn quay đầu trốn tránh, lại tránh cũng không được. Bất tri bất giác, ba chữ “Người thật tốt” rơi thẳng xuống đáy lòng: “Ta...”

Muốn nói gì đó, lại cái gì cũng không nói được, chân tay luống cuống.

Tay hắn liền chụp lên bàn tay y đặt ở trên bàn: “Thanh Vũ...”

Ánh trăng mờ lung, sương khói mơ hồ, cảnh này vừa lúc, tình này mệnh mông. Không xa không gần, có người cao giọng hô to: “Ôn! Nhã! Thần! Đây không phải là Ôn thiếu sao? Ha ha ha ha ha, Ôn thiếu của ta nha, huynh khiến huynh đệ tìm thực vất vả!”

Đại sát phong cảnh.

Ôn Nhã Thần ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ chăm chăm nắm chặt tay Diệp Thanh Vũ. Diệp Thanh Vũ trên mặt căng thẳng, nhanh chóng dùng sức tránh thoát. Đúng lúc này, người tới đã xoay người đứng ngay trước mắt: “Ta xa xa nhìn đã cảm thấy đáng người này quen mắt. Quả nhiên là huynh! Ôn thiếu thật hào hứng a!”

Cái đầu gã không cao, bụng lại không nhỏ, mặt mày bóng loáng, toàn thân mùi rượu, khiến người ta phải để mắt vẫn là cái mũi thật to trên khuôn mặt hồng hào, lúc này bởi vì hưng phấn mà sắc mặt càng thêm đỏ bừng.

Thấy Diệp Thanh Vũ sống chết không chịu để cho hắn cầm tay nữa, Ôn Nhã Thần đỡ cái trán thấp giọng thở dài, chỉ người nọ đối với Diệp Thanh Vũ nói: “Người gọi hắn là Chu mũi to đi. Cửa hàng tơ lụa Chu ký chính là nhà bọn họ. Hắn còn có hai huynh đệ, một người ta đã từng kể với người trước đây, gọi là Chu đại thiếu. Còn người kia, sau này người sẽ gặp thôi.”

Chu mũi to có một huynh đệ khác gọi là Chu miệng rộng. Huynh đệ ba người họp lại một chỗ, ba khuôn mặt tươi cười ngây thơ khả cúc trương ra thật đặc sắc, không giống như là buồn vải, mà ngược lại giống như mấy diễn viên phần trang diễn nháo hoạt kê. Kỳ thật người ta chân chính đứng đắn đều có tên đảng hoàng, Chu Hải Triều, Chu Hải Giang, Chu Hải Hà. Thầy tướng số nói, vải vóc tối kỵ khói lửa, dính một chút, nửa đời vất vả đảo mắt thành không, vẫn là dính chút thủy tính mới tốt. Điều này cũng ứng với đạo lý tương sinh tương khắc. Chu lão gia tin tưởng không nghi ngờ, ba nhi tử phân biệt gọi như thế, quả nhiên sinh ý thịnh vượng, gia đình bình an. Đáng tiếc, vô luận là thứ tốt đẹp thế nào, vào trong tay lũ công tử bằng hữu không bao giờ có chuyện nâng niu trân trọng mà chỉ có thể bị phá hư. Uống say hồ đồ tới mức họ ngay cả cha mẹ mình còn không nhớ, nói gì tới việc nhớ rõ ai là Hải Giang, ai Hải Triều? Không bằng gọi là tai rộng mũi to vừa thân thiết lại dễ nhớ. Thời gian dài, ngay cả người bên ngoài cũng đùa bỡn gọi theo. Cho tới bây giờ, có lẽ chỉ có Chu gia lão gia cũng ba vị Chu thiếu còn nhớ rõ tục danh vốn có của bọn họ.

“Ha ha ha ha ha ha, Ôn thiếu thật thông minh, trốn ở cái chỗ như này, không tưởng tượng được lại bị ta bắt gặp đi? Ha ha ha ha ha...” Người nọ hoàn toàn không để ý đến Ôn Nhã Thần chỉ có lệ, ôm bụng cười đến vui sướng, giống như phạt Di Lạc bụng to thường toét miệng cười trong miếu đường, “Ta thử xem, ăn có ngon không?”

Gã thật dám với lấy cái thìa trong bát Diệp Thanh Vũ, Ôn Nhã Thần không cần nghĩ ngợi đã phát tay ngăn lại: “Đi đi đi, uống rượu của người đi! Bốn thiếu gia vừa mới ăn no, thấy người liền mắc ói.”

“Ha ha ha ha, thấy buồn nôn thì phải đi tìm đại phu.” Tròng mắt vừa chuyển nhìn thấy Diệp Thanh Vũ đang ngồi nghiêm chỉnh, Chu nhị thiếu hít sâu, miệng toét rộng tới mang tai, “Hay là... Đây chính là đại phu? Ha...”

Mặc đồ đỏ bên cạnh bàn chính là Chu gia đại thiếu, bên tay tiếp theo là khuôn mặt tiêm gậy chính là thiếu đông của tiên trang (ngân hàng tư nhân), đầu bên kia một đôi mắt lấp lánh chính là vị còn lại công tử nhà Ti nông thiếu khanh (bộ trưởng bộ nông nghiệp và phát triển nông thôn =)))))... Những kẻ ngồi đây không phải là thân gia vạn quan (bạc triệu) thì cũng là xuất thân danh môn, một đám uống đến mức hai mắt sung huyết, gờ chén rượu vây quanh Ôn Nhã Thần.

Bên ngoài Ý Thúy lâu tú bà sai người tân chế lưu ly đăng (làm mới đèn ***g), tất cả đều là màu đỏ rực hồng diễm quang mang, bao bên ngoài là hồng sắc sa mạn. Dọc theo kiến trúc của căn lầu, ước chừng cứ mười cái thành một chuỗi, phân biệt cao thấp treo lên hai đầu lầu. Gió đêm xào xạc, ánh đèn phập phồng, hồng quang khắp nơi.

Không chịu nổi Chu mũi to dây dưa mãi, Ôn Nhã Thần bắt đắc dĩ phải mang Diệp Thanh Vũ cùng hắn đến nơi này. Vừa vào đại sảnh chính là thanh âm ồn ào đầy trời cùng chén rượu không ngừng đưa tới bên miệng. Không kịp thấy rõ người trước mặt là ai, hai mắt đã bị cả phòng quang ảnh như thật như ảo lay động tới mơ hồ.

Tiếng ca, tiếng cười, tiếng đàn, tiếng khúc, sa mỏng mềm nhẹ phủ xuống trên đầu, tú bà bộ dáng cười đến toe toét khàn khàn yết hầu: “Khách quan, mau vào đi. Ôn thiếu là khách quen của ta nha. Coi, chính là lâu đầu đó. Hắn nha, chỉ có thể thích Thúy Lung nhà chúng ta a...”

Ôn Nhã Thần bị đặt ở ghế rốt cuộc cũng không đứng dậy. Mới đầu, hắn còn nhớ rõ phải giữ chặt Diệp Thanh Vũ bên mình. Sau đó, người tới mời rượu nổi tiếp không dứt, đưa mắt nhìn ảnh phản chiếu trong chén rượu sử hồng quang tinh tế, cầm lòng khôngặng, lúc đầu bàn tay tương giao ở dưới bàn khê buông lỏng, một lát sau, ngay cả ống tay áo cũng không giữ được. Tiếp sau đó, nhóm hoa nương đông đưa thất lưỡng cũng tới giúp vui, mặc vũ y lụa mỏng, trang dung kiều diễm, một đường đi tới hoàn bội đình đương.

Làn gió thơm ập vào mặt, Diệp Thanh Vũ bị đẩy ra xa hơn, cách bóng người lắc lư, Ôn Nhã Thần hoàn toàn rơi vào ôn nhu quen thuộc.

“Ôn thiếu, chàng đã đáp ứng tới thăm thiếp nha.”

“Ôn thiếu, thiếp chờ chàng chờ đến thật khổ.”

“Ôn thiếu, chàng lần trước nói sẽ tặng cho thiếp cây trâm mà?”

“Phi, chỉ bằng người? Ôn thiếu rõ ràng là vì ta mới đến.”

“Ôi, người thật hung dữ! Ôn thiếu, chàng xem nàng ta...”

Hồn dỗi hoặc ai oán, hoàn phi yến sầu (béo gầy đủ cả), đều là phong tình vạn chủng. Thất lưỡng như rắn nước xoay a xoay, chớp mắt liền yếu điệu mà xoay vào trong lòng Ôn thiếu.

Diệp Thanh Vũ chọn một chiếc ghế ngồi trong góc, cầm chén rượu không biết là ai đưa cho y tinh tế quan sát, tử khí nhiễm trên khuôn mặt Ôn thiếu lúc này đang như cá gặp nước, một bên cùng vài vị đại thiếu đẩy chén dỗi cốc nâng ly cười đùa, một bên còn không quên cúi đầu cùng mỹ nhân trong ngực trêu đùa vài câu. Cũng không biết hắn nói câu gì, ba vị thiếu gia Chu gia đều tiền phủ hậu ngưỡng (bái phục, bái phục), nhóm hoa nương xung quanh e thẹn che mặt. Vị hoa khôi Thúy Lung kia ngồi trên đùi Ôn thiếu cười đến run rẩy cả người, gã tiểu tư Ôn Vinh xoay người cầm một cái hộp dài nhỏ, Ôn Nhã Thần từ bên trong lấy ra một chiếc bộ điều (bộ: trang sức, điều: lay động, theo dự đoán là trâm cài dây dây dợ), sẵn sàng mà cài vào búi tóc như mây của nàng. Hoa khôi xinh đẹp cảm kích, ngượng ngùng cúi đầu, hôn một cái lên khóe môi hắn. Tiếng ồn ào vang lên bốn phía, trương ra khuôn mặt có dấu môi son, Ôn Nhã Thần lay động phiến quạt, ẩn đường giãn ra, mặt mày hớn hở tựa đào khai. (hớn hở như hoa nở =)))

Lúc trước đều nói Cổ thị lang trường tu thiện vũ, hiện giờ nhìn Ôn Nhã Thần thủ đoạn linh hoạt, sợ là Cổ Minh Cử trong lao cũng phải than thở không bằng. Diệp Thanh Vũ xa xa nhìn một màn này, trước mắt vẫn là hương khói lượn lờ hồng quang đẹp mắt, trong lòng ngược lại thông suốt. Hình như hữu ý vô tình, trong y hương tấn ảnh trước mắt, Ôn Nhã Thần quay đầu lại hướng y giả hoạt mỉm cười, Diệp Thanh Vũ nhếch khóe môi, gơ tay cầm chén rượu xa xa đối hắn nâng ly.

Bên kia công tử đa tình trên mặt sừng sốt, chắc là không nghĩ tới y lại phản ứng như vậy, ngơ ngác lại đưa mắt nhìn một cái, ánh mắt như có thiên ngôn vạn ngữ. Diệp Thanh Vũ hạ tay xuống, thích ý mà chuyển tâm mắt về phía ngoài cửa sổ.

Phổ dài dưới lầu rộng rãi, ngọn đèn dầu san sát, mênh mông tựa một biển sao. Biển sao lẫn trong nhung nhúc người di động, theo bước chân người mà uốn khúc quanh co, dòng người nườm nượp như nước chảy, bóng dáng mơ hồ, nhìn không thấy điểm cuối. Trong khoảnh khắc, giống như thân ở dị giới, dưới chân không phải là chúng sinh nhân gian mà là cảnh tượng nơi hoàng tuyền.

Giữa biển người có một kẻ lẻ loi đứng trước lầu, ngửa đầu nhìn sang bên này. Diệp Thanh Vũ nhớ tới chính mình lúc trước đứng trong hẻm tối nhìn dòng người ngang qua, ngưng thần nhìn lại, quang ảnh loang lổ, nhìn không rõ khuôn mặt người nọ, chỉ có thể mơ hồ bằng thân hình đoán đó là một nữ tử. Nàng mặc một thân tố y, vẫn không nhúc nhích đứng dưới chân lầu, tựa hồ cũng đang đánh giá Diệp Thanh Vũ. Trái tim nhảy dựng, Diệp Thanh Vũ thò người ra đẩy cửa sổ muốn nhìn thật kỹ, nàng lại xoay người đi mất. Không tới một cái chớp mắt, thân ảnh thướt tha liền dung nhập vào bên trong dòng người cuộn cuộn, biến mất không thấy nữa.

11. Chương 11

CHƯƠNG THỨ MUỖI MỘT

“Này này này, nói cho các người nghe một chuyện lạ à nha... Trong cung đều lên lút lưu truyền...”

Có kẻ quá chén, ôm lấy hoa nương, nằm dựa vào ghế, say khướt mà luyên thuyên: “Nửa đêm hai hôm trước, có người nhìn thấy Lâm Giang vương tiến vào Y Lan điện của Lý nương nương...”

Gã tận lực đè thấp thanh âm, giọng điệu thần bí: “Các người nói xem, này là có chuyện gì?”

Có người cười nhạt: “A, này thì có cái gì? Lâm Giang vương giúp đỡ Sùng hoàng tử cũng không phải ngày một ngày hai.”

“Hừ, giúp đỡ? Trong thâm cung nội viện nào có chuyện giúp đỡ đơn giản như vậy...” Cái vị mới này bị hắt ngắt lời liếc mắt một cái, sắc mặt quỉ dị.

“Chẳng lẽ là nói...” Mọi người đều chấn kinh.

“Chuyện của người trên, chúng ta sao có thể vọng đoán?” Vừa lòng mà nhìn một lũ trợn mắt há mồm, vị khơi mào câu chuyện kia lại chuyển ý tứ vòng vo.

“Xời... Tiểu tử ngươi mồm miệng chẳng có được một câu nói thật!” Những người ngồi đó đều ồ lên. Mới vừa rồi còn liên tục chúc rượu Ôn Nhã Thần, cả nhóm lập tức chuyển hướng, sôi nổi đến bên vị kia.

Trong lúc vui đùa, vẫn có người thông minh bị đả động tâm tư: “Vừa nãy nói như vậy, ngược lại thật đúng là... Trước đây mơ hồ từng có phong thanh, bộ dáng Sùng hoàng tử cũng không giống đương kim hoàng thượng a...”

“Hừ... Ngươi không cần đầu nũa hả? Lời như thế sao có thể nói lung tung! Không giống đương kim hoàng thượng thì là giống Lý nương nương! Nếu không còn có thể giống ai...”

“Đồn đãi như thế ta cũng từng nghe qua... Chuyện Lâm Giang vương đến nay còn chưa thú phi cũng từng bị nghị luận một thời gian...”

“Ha hả, Thánh Thượng và Lâm Giang vương là huynh đệ cùng một mẫu thân, tình như thủ túc (anh em như thể tay chân), nhưng tuổi tác lại cách xa nhau. Xét tuổi, Lý nương nương cùng Lâm Giang vương ngược lại không sai biệt lắm... Tiểu tử ngươi cùng tiểu thúc tử, ha?”

“Đừng nói nữa, đừng nói nữa! Các người sao càng nói lại càng hăng say thế hả? Các thiếu gia à, ta chỉ là kẻ bán vải thôi, gan ta không có lớn như vậy a!”

Bên kia nghị luận khí thế ngất trời, Diệp Thanh Vũ không thích xen vào góp vui, đóng cửa sổ, xoay người lại im lặng lắng nghe.

Ôn Nhã Thần vô thanh vô tức đứng ở bên cạnh y: “Khi này ngươi vươn người ra ngoài nhìn cái gì?”

“Không có gì.” Hương hoa nồng nặc xông vào mũi, Diệp Thanh Vũ ngồi trên ghế, tầm mắt hơi hướng lên, vừa vận có thể trông thấy dấu vết còn lưu lại trên vạt áo của Ôn Nhã Thần. Tiếp tục nhìn lên là khuôn mặt uống đến đỏ bừng bừng, Ôn thiếu lan chi ngọc thụ, dù có uống rượu vẫn là một bộ dáng tuấn tú tiêu sái.

Diệp Thanh Vũ lấy chiết phiến trong tay hất, thần nhiên mở ra, từ từ lay động, “Nghe được sao? Nhà nhà đều có chuyện riêng, trên đời này có một tướng quân phủ tranh cãi ầm ĩ không ngừng thì cũng sẽ có một hoàng gia lâm nội tình rắc rối.”

“Thế thì làm sao? Ta mới mặc kệ.” Giang sơn là của ai? Ai ngồi trên long ỷ? Quốc gia đại sự thì có quan hệ gì với Ôn Nhã Thần hần đâu? Chỉ cần ăn ngon ngủ khỏe mà qua ngày, trên triều là Lâm Giang vương hay Cao tướng nắm quyền thì lại có gì khác nhau?

Xoay người mở ra cửa sổ Diệp Thanh Vũ vừa đóng lại, gió đêm thanh lương thổi tới trước mặt. Ôn Nhã Thần nghiêng người qua, cẩn thận kiểm tra phổ dài rực rỡ dưới chân một vòng, chân mày nhíu lại, “Người thích ngắm đèn? Nơi này xem không đẹp. Lần tới ta mang người đi Phi Thiên đồ phùng, bên đó có một các lâu (gác xép :)), mở cửa sổ có thể nhìn thấy tháp đăng của đại quốc an tự trên núi Thanh Dương ngoài thành, đến ngày phật đàn, khỏi phải nói có bao nhiêu rực rỡ.”

Diệp Thanh Vũ cười nói: “Hảo. Đi theo Ôn thiếu, luôn có thể nhìn những thứ tốt đẹp.”

“Vây đã định rồi nha!” Hần cao hứng mà thở phào một hơi, đắc ý mà đong đưa chén rượu, dẫu son ẩn sau cổ áo cũng thoáng lộ ra nửa phần, “Không phải bản công tử nói quá, trong kinh thành phàm là những thứ xinh đẹp hảo ngoạn, không có cái gì mà ta không biết.”

“Đúng đúng đúng...” Học động tác của hần, đem rượu trong chén lắc lư thành một dòng xoáy nhỏ, Diệp Thanh Vũ khẽ nheo mắt, bốn cột mà nhìn về phía cần cổ hần, “Trên cổ Ôn thiếu chính là bốt sao? Hảo tiên diễm...”

Cười như xuân phong, mắt sao lấp lánh.

Đầu ngón tay nóng lên, cổ tay Ôn Nhã Thần bắt giác nặng trĩu, chén rượu trong tay đổ hơn phân nửa.

Diệp Thanh Vũ vẫn nhướng đuôi lông mày, đắc ý dào dạt nhìn hần quẩn bách.

Gương mặt phiêu lượng xoẹt qua một tia kinh ngạc, hai mắt lấp lánh, trong giây lát ấy, Ôn Nhã Thần chợt vươn tay, nắm ngón tay mở ra nắm lấy cổ tay tiêm gây của y.

“Người...” Diệp Thanh Vũ thấp giọng kinh hô, một trận thiên toàn địa chuyển, người đã bị kéo tới, lão đảo ngã vào ***g ngực Ôn Nhã Thần. Hương thơm ngào ngạt xộc tới khiến đầu óc hỗn loạn. “Người làm cái gì vậy?”

“Hư...” Dem ngón trở đặt trên môi y, Ôn Nhã Thần hảo tâm nhắc nhở, “Bị người thấy, ta sẽ thẹn thùng.”

Cách mấy tầng sa liêm như ẩn như hiện, thanh âm chuyện trò của mọi người trên bàn truyền tới tai rõ ràng. Nếu lúc này có người quay đầu lại, có thể thấy được sau rèm hai người đang thân mật áp ôm.

“Người muốn làm gì?” Khuôn mặt Ôn Nhã Thần gần trong gang tấc, Diệp Thanh Vũ thậm chí có thể từ trong đôi mắt sâu thẳm của hần nhìn thấy chính mình đang kinh hoảng.

“Không có gì.” Chậm rãi, Ôn Nhã Thần lại gần thêm một chút, gương mặt tuấn mỹ vang danh thiên hạ treo lên một nụ cười bí hiểm.

Hần cúi đầu cười khê, ngón tay thon dài nhẹ nhàng cởi áo y, hô hấp nóng rực phun trên da thịt nơi cần cổ y, khiến y toàn thân run rẩy. Mới đầu là bị cắn nhẹ nhẹ, rồi sau đó lại sâu hơn một chút. Cần cổ mẫn cảm bị thứ ẩm áp ẩm ướt liếm qua, Diệp Thanh Vũ hít một ngụm lương khí, ngây ngốc trừng trừng cung trang mỹ nữ đồ (tranh mỹ nữ cung đình) trên vách tường phía trước. Nữ tử trong tranh cũng nhìn y, kéo áo lụa, nghiêng đầu, trong mắt tràn ngập hiêu kì.

Âm thanh mọi người trò chuyện cách đó không xa lại ngày càng xa xôi, dưới ánh mắt tò mò của nữ tử trong tranh, Diệp Thanh Vũ chỉ cảm thấy cần cổ nóng rực, huyết sắc xông lên hai gò má, dường như toàn thân đều bốc cháy.

Trong hốt hoảng, ngón tay cứng ngắc vô pháp gập lại. Diệp Thanh Vũ lại thấy được Ôn Nhã Thần cùng nét tươi cười xán lạn trên mặt hần.

“Thanh Vũ, đây là cái gì?” Mơn trớn cần cổ tinh tế của y, ngón cái dừng ở hồng ngân nóng ẩm mà vuốt ve nhẹ nhẹ. Ôn Nhã Thần khẽ cười, lộ ra hàm răng trắng bóng: “Trên cổ Thanh Vũ chính là bốt sao? Hảo tiên diễm...”

Ôn nhị tiểu thư lại cự tuyệt một mối hôn sự. Tứ công tử nhà Lạc ấp bá, muốn gia thế có gia thế, muốn học văn có học văn, năng văn năng võ, lại khéo ăn nói. Năng lại ngại người ta ánh mắt nhỏ (nghĩa đen là

mắt nhỏ thật, nghĩa bóng là chê bảo thủ, nhút nhát, lòng dạ lại hẹp hòi); lão quân chúa tức giận đến muốn thất cổ, Ôn tướng quân gấp đến độ đập bàn, còn có một tam tiểu thư ra sức chèn ép, nhị tiểu thư cắn răng dậm chân, đứng dậy chạy tới hậu hoa viên la hét đòi nhảy xuống hồ tự vẫn, trong phủ tướng quân lại loạn thành một đoàn.

Trong đồ phùng âm ỉ vang trời, tiếng bài cừ, tiếng xúc xắc, tiếng khóc, tiếng cười, tiếng chửi thề... trộn thành một mảnh. Ôn Nhã Thần không để tâm đẩy bài cừ, giữa tiếng người huyền não, oán giận vị tỷ tỷ khiến người không bớt lo trong nhà kia: “Nàng nói nàng tình nguyện xuống tóc vào Thủy Nguyệt am làm ni cô. Chậc chậc, cái nơi hoang vu hẻo lánh ấy, nàng lại còn không chê ô uế?”

Diệp Thanh Vũ trầm tĩnh nhìn con bài bị lật đi lật lại trong tay hắn: “Nữ nhi lập gia đình đều muốn tìm người mà mình vừa ý, các nhà bình thường còn như thế, huống chi là tiểu thư của tướng quân phủ? Phải ngàn chọn vạn tuyển mới đúng.”

“Thiết... Tính khí của nàng, đại khái chỉ có thiên thượng tinh quân mới lọt vào mắt. Nhưng ta biết chỗ nào để nàng đi tìm đây? Dùng tiền xây một cái Trích tinh lâu sao?” (lâu hái sao ấy mà :v)

Hai người bọn họ vẫn còn đang thăm thì cùng nhau, Chu gia nhị thiếu bên kia vuốt cái mũi to của gã không vui nói: “Ôn thiếu thật bất công, đừng chỉ biết lo cho Diệp công tử của huynh, các huynh đệ còn đang chờ huynh xướng bài đó.”

Ôn Nhã Thần đang nói đến cao hứng, thành linh bị gã đánh gãy, tùy tay, ném ra quân bài, giương cằm, nghiêng đầu suy nghĩ nói: “Tam bốn thiếu gia từ nhỏ chính là lệch như vậy đấy, người có thể giúp ta chỉnh lại sao?”

(Ở đây là như thế này: Chu mũi to hỏi Ôn Nhã Thần: “Ôn thiếu thái thiên tâm....” Thiên tâm ở đây là thiên vị hay quan tâm một người nào khác hơn những người còn lại, tâm nghiêng về một phía. Ôn Nhã Thần trả lời là: “Bản thiếu gia đích tâm sinh lai tựu thị thiên đích, nhĩ bang ngã chính hồi khứ?” Thiên ở đây có nghĩa là lệch, nghiêng về một bên. Cụ thể là ý anh bảo tâm a nghiêng về một người từ bé, Chu mũi to có giỏi thì kéo về =)))

Những người ngồi đây đều cười: “Đúng đúng đúng, Diệp công tử ở chỗ nào, tâm Ôn thiếu liền hướng về chỗ đó. Nay đông mai tây, nhất nhất hướng theo a.”

Diệp Thanh Vũ bị bọn họ nháo đến đỏ mặt, ấp úng không biết mở miệng thế nào. Nhân vật phong quang tế nguyệt (phong quang tế nguyệt: ánh trăng sau cơn mưa, có lẽ là chỉ người thanh cao lại cô độc?), ở giữa một đám dân cờ bạc hành vi phóng đảng, càng thấy rõ sự khác biệt.

“Các người muốn cười cứ cười, ta cũng không phải kẻ lòng dạ hẹp hòi.” Ôn thiếu căn bản không biết hai chữ xấu hổ viết như thế nào, đẩy bài, lại là một ván thông sát, thần thanh khí sảng đứng dậy, hai tay xòe ra, bề nghệ chúng sinh, “Thua còn nói cái gì? Nhanh đưa tiền! Có bản lĩnh đồ mắt (ghen tị khi thấy người được lợi), vậy có bản lĩnh viết hai chữ có hình có dạng cho ta xem.”

“Lại khoe khoang Diệp công tử nhà huynh...” Mọi người khinh thường, ồn ào đem ngân phiếu bỏ vào lòng bàn tay hắn, “Được rồi, được rồi, chúng ta không biết chữ, so không bằng Diệp công tử ngàn hảo vạn hảo của huynh.”

“Này còn tạm được.” Hắn chậm rãi ngồi xuống, đầu ngón tay đeo chiếc nhẫn cực đại khảm bảo rực rỡ, một mặt dắc ý dào dạt đếm ngân phiếu, một mặt quay đầu đối với Diệp Thanh Vũ đang ngăn người mà nói, “Người cứ đi theo ta, đừng để ý bọn họ, bọn họ là miệng chó không phun được ngà voi.”

Diệp Thanh Vũ thuận theo mà gật đầu, ánh mắt thoáng lướt, phát hiện bạch y nữ tử đứng trên cầu thang đón khách đang chuyên chú nhìn về nơi này, liền khẽ gật đầu, hướng nàng nở nụ cười.

Từ hôm tụ họp ở Ý Thúy lâu lần đó, hễ Chu gia tam huynh đệ có lời mời, Ôn Nhã Thần liền không ngại Diệp Thanh Vũ nữa, mười bận thì có đến chín hồi muốn lôi kéo y cùng đi. Ôn thiếu giao tế rộng rãi, hôm nay diễn hí, ngày mai hội hè, một ngày có đến hai ba tràng yến hội cũng là chuyện bình thường. Diệp Thanh Vũ âm thầm trong đầu tính toán, một tháng, thời gian hai người có thể chân chính thảnh thơi ngồi ở thư phòng, tổng cộng bất quá chừng mười ngày, còn lại đều tiêu phí trong ti trúc ca múa.

Mới đầu, mọi người đối với thanh niên Ôn Nhã Thần mang đến rất tò mò. Nhìn cách ăn mặc liền biết không phải con nhà phú quý, nếu nói là tiểu quan tướng quán nhà ai thì cứ chỉ lại phá lệ ỗn trọng, không mang nửa điểm lỗ mãng. Lại nhìn khuôn mặt của y, mặc dù không xấu, nhưng cũng không nói lên được có bao nhiêu xinh đẹp, không thích nói chuyện, tính tình trầm lặng, như thế nào cũng không giống như người có thể đi cùng với Ôn thiếu phóng đảng hoang đường. Làm sao lại cùng một chỗ?

Trăm ngàn thắc mắc không thể lý giải.

Chu tam thiếu làm người sáng khoái kéo miệng rộng tiến đến trước mặt Ôn Nhã Thần: “Ôn thiếu, ánh mắt thật độc đáo nha. Là trong viện nhà ai đưa tới? Người mới ha? Mọi người đều không biết.”

Nói còn chưa dứt lời, Ôn Nhã Thần “xoạt” một cái khép lại cây quạt, đưa tay chụp lấy ót của gã: “Nói bậy bạ gì đó! Diệp huynh thân gia trong sạch, là người đọc sách đứng đắn, còn là ân nhân cứu mạng của Ôn Nhã Thần ta!”

Kia bộ dáng nghĩa chính ngôn từ, kia ánh mắt nghiêm túc chân thành, người biết đều hiểu được hắn đang bảo vệ Diệp Thanh Vũ, không biết còn tưởng hắn đang ở trên triều đứng trước thiên tử bảo gia hộ quốc.

Mọi người hồ nghi mà mở to hai mắt, về sau mặc dù thường xuyên lấy hai người bọn họ ra trêu ghẹo, nhưng vẫn có chừng mực.

“Đang suy nghĩ gì?” Đêm nay vận may của Ôn thiếu tốt đến mức khiến người ta phải đổ mắt, từ lúc bắt đầu ngồi xuống đều là một đường thu tiền vào túi.

Diệp Thanh Vũ ánh mắt chợt lóe lấy lại tinh thần, cúi đầu che dấu nhìn chén trà trong tay: “Không có gì.”

Hắn bỗng nhiên giận tái mặt, ném bài (có lẽ là hạ bài không theo), ngân phiếu trong tay toàn bộ đưa cho Ôn Vinh: “Ta hỏi người cái gì người cũng không chịu nói cho ta biết.”

Nói gió là mưa, Ôn thiếu tính tình so với hải tử còn vô lý hơn. Đầu kia Chu gia huynh đệ vỗ bàn thúc hắn lấy bài, hắn cứng đầu không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Diệp Thanh Vũ, trong mắt bùng lên ngọn lửa, nóng đến bỏng tâm.

Diệp Thanh Vũ buông trà, vươn tay thay hắn lấy bài. Quân bài bóng loáng nằm ở trong tay, tựa như nắm một mảnh mơ hồ: “Người thật sự muốn biết?”

“Phải.” Ôn Nhã Thần vội không ngừng gật đầu.

Đem bài đưa tới tay hắn, Diệp Thanh Vũ khẽ giật mình, rồi sau đó có chút bối rối mà tránh ánh mắt: “Ta vừa mới suy nghĩ...”

“Có đôi khi, Ôn thiếu cũng là đáng tin.” Lời vừa ra khỏi miệng, Diệp Thanh Vũ lập tức cảm thấy xấu hổ.

“A? Phải không? Ha ha ha ha ha ha... Đây còn phải nói?” Ôn Nhã Thần không ngờ được y sẽ nói ra một câu như thế, thật sự kinh ngạc, bỗng nhiên thấy vui sướng, cười đến nỗi quân bài trong tay đều run lên, cầm tay Diệp Thanh Vũ, hận không thể ngay lúc này ôm y vào trong ngực, “Người nói lại lần nữa xem. Ở đây rất ồn, ta nghe không rõ.”

Chu tam thiếu cũng ném bài, thở phì phì lôi kéo người bên ngoài phân xử: “Người nhìn hắn xem, nhìn hai người bọn họ kìa! Lão tử ngồi ngay trước mặt bọn họ, nhìn muốn mù con mắt! Không đánh nữa, bài này không thể đánh được nữa!”

Mọi người vừa cười vừa khuyên nhủ. Ôn Nhã Thần dứt khoát ngồi xuống, chỉ vào gã, ý vị sâu xa đối với Diệp Thanh Vũ nói: “Bốn thiếu gia thật xấu hổ nói quen biết hắn. Chúng ta đều là người đáng tin cậy...”

Ngài thật đúng là có ý tứ nha... Ngay cả Ôn Vinh đều hận không thể dùng tay áo che khuất mặt mình.

Ôn thiếu a, có đôi khi đáng tin, có đôi khi thật là... Không dám nói... Bài cục lại bắt đầu, dân cờ bạc đổ mắt nhao đầu vào ván bài trên bàn, mạnh mẽ chụp bài, hò hét uống rượu, tạp thanh ồn ào. Diệp Thanh Vũ nâng chén trà, xa xa trông thấy nữ tử trên cầu thang hướng y vẫy tay.

“Ta đi một chút sẽ trở lại.” Nhỏ giọng nói với Ôn Nhã Thần một câu, Diệp Thanh Vũ đứng dậy lui ra khỏi bàn bài cứu.

Ôn Nhã Thần đánh bài đến húng khởi, cũng không quay đầu lại mà xua tay: “Ân, đi nhanh về nhanh.”

Không biết là bởi vì hôm nay vận may tuyệt hảo vượt quá tưởng tượng, hay là vì câu nói vừa rồi của Diệp Thanh Vũ, Ôn Nhã Thần thoát nhìn tâm tình phá lệ cao hứng, toàn thân cao thấp đều mang theo một cỗ sức mạnh hưng phấn. Giờ phút này trong tay lại là một phen bài tốt, Ôn Nhã Thần mặt mày đỏ bừng không nén được kích động đứng dậy, ồng tay áo vung lên, thế như núi lở đập lên giữa bàn:

“Theo!” Thái độ hùng dũng, hào khí can vân. (chạm mây)

“Nếu đặt tại biên cương trên chiến trường, hẳn là một kẻ anh hùng. Đáng tiếc lại là bên chiếu bạc, có là anh hùng cũng uống phí.” Nữ tử âm điệu không cao không thấp, ôn nhuận dễ nghe bên trong hàm chứa một tia châm chọc.

Đứng bên ngoài đám người kia, Diệp Thanh Vũ quay đầu lại trầm lặng nhìn đôi mắt bình tĩnh vô ba của nàng: “Đồ phường là phu nhân mở, phu nhân lại nói như thế, thật mâu thuẫn đi.”

Ngân Nguyệt phu nhân, trong miệng Ôn Nhã Thần luôn là một nữ tử xinh đẹp bí ẩn, giờ phút này dựa vào cạnh cầu thang gỗ, cúi đầu nhìn Diệp Thanh Vũ phía dưới, trên cổ tay trắng muốt như ngọc, một đôi vòng ngọc phi thủy đình đương rung động: “Ồ đây chướng khí mù mịt, công tử sợ là không quen. Không bằng đi lên trên tìm một chỗ thanh tĩnh.”

“Làm phiền phu nhân.” Diệp Thanh Vũ chấp tay nói lời cảm tạ.

“Không có gì.” Nàng khẽ quỳ gối vén áo thi lễ, liền xoay người phía trước dẫn đường. Bước nhẹ tựa mây, vạt áo trắng thuần lướt qua những con mắt đỏ rực của dân cờ bạc, bộ dáng ung dung, nói không hết có bao nhiêu đoan trang tao nhã.

Nữ tử như vậy, không giống như là nữ chưởng quỹ của đồ phường đệ nhất kinh đô, càng thích hợp là một phu nhân hiền đức thực hảo của một thâm gia trạch viện. Diệp Thanh Vũ vẫn trầm mặc, từng bậc bước lên, chậm rãi đi theo sau nàng.

Nàng đi không nhanh không chậm, bước hết cầu thang cuốn quanh lầu hai vẫn còn chưa thấy điểm đến, đi tiếp về phía trước kéo dài lên lầu các phía trên, cuối cùng mới dừng trước một cửa phòng: “Là thư phòng của thiếp thân, xin công tử dừng ngại.”

Dứt lời đẩy cửa bước vào, trước mặt là một ngọn đèn tỏa sáng, song cửa sổ phiến thoáng mở phiến đóng chặt, cơ hồ chiếm cứ toàn bộ vách tường đối diện với đại môn. Gió đêm thổi tới khiến ánh nến trên tay nàng lay động; ngoài cửa sổ, cả thiên hạ chìm trong bóng đêm vô tận đều rơi vào trong mắt; phóng nhãn nhìn lại, đốm sáng nhỏ bé nơi xa kia rõ ràng chính là cốt tháp đại quốc an tự trên Thanh Dương sơn.

“Phu nhân hảo khí phách.” Tâm Diệp Thanh Vũ chấn động, nhin không được thốt ra lời tán thưởng. Ở trong phòng, trừ bỏ được ngắm nhìn cảnh đêm mênh mông chấn động tâm hồn, quanh mình còn là giá sách cao như núi trùng trùng lớp lớp thư quyển và sách cổ, gần đó có một vài vật trang trí đơn giản, hết thấy đều biểu hiện một tính cách mộc mạc, mạnh mẽ lại đầy phóng khoáng. Khiến người ta khó có thể tưởng tượng đó là thư phòng của một nữ tử.

Ngân Nguyệt phu nhân mỉm cười, quạt tròn trong tay nhẹ nhàng phe phẩy, tua rua ngân tuyến thật dài quần quanh chuôi quạt, lấp lánh lay động mê hoặc lòng người: “Ta chỉ là nữ tặc nhân gia, bất quá là thưởng thức vài đại tự tốt cho việc buôn bán, lung tung vài thứ thôi, công tử đừng chê cười.”

Nàng lại ân cần lấy từ trên giá một bộ trà cụ, phân phó người đưa nước nóng tới, tự tay vì Diệp Thanh Vũ pha một chung trà: “Dưới lầu không thể thiếu ta, công tử cứ ở lại trong này nghỉ ngơi. Khi nào Ôn thiếu tìm người, ta sẽ nói cho ngài ấy biết.”

Diệp Thanh Vũ gật đầu: “Làm phiền.”

“Nói gì vậy?” Nàng cười liếc mắt nhìn ra cửa sổ, trong mắt ba quang diệu dàng, màn đêm rực rỡ hết thấy đều phản chiếu trong đôi mắt ấy, “Thiếp thân nhìn một cái là biết, công tử không phải là kẻ quen thói phong nguyệt. Giúp người một chút cũng là tích một ít công đức.”

Bộ dáng nàng cũng không phải là diễm lệ, trang dung thanh nhã, đậm táo nga mi (lông mày mảnh dài), điểm trang nền nã, chính là ánh mắt chứa một tia kiên nghị, đặt trên dung mạo tựa liên hoa, khiến người

ta rung động.

Diệp Thanh Vũ bưng tỉnh đại ngộ: “Người đứng dưới Ý Thúy lâu đêm đó, quả nhiên là phu nhân.”

Nàng rũ mắt ngắm nhìn hoa lan xanh biếc họa trên quạt tròn, nhẹ nhàng xoay người đi tới bên cửa, liếc mắt mỉm cười, mặt tựa phù dung: “Gặp mặt một lần cũng là duyên phận. Thiếp thân cùng công tử đồng dạng yêu thích dạ du mà thôi. Huống chi, công tử thật giống một cổ nhân của thiếp.”

Diệp Thanh Vũ sắc mặt khê biến, tiến lên một bước, thẳng tắp nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tinh tế nhu nhuyễn của nàng, khẩu khí trịnh trọng: “Phu nhân, lời như thế về sau vẫn là không nên nói ra.”

Trong con người ba quang không gọn xẹt qua một tia kinh ngạc, Ngân Nguyệt phu nhân lặng lẽ nở nụ cười sau quạt tròn.

Ánh mắt loan loan, nàng thấp người thi lễ: “Thiếp thân lảm lời.”

Không đợi Diệp Thanh Vũ nói chuyện, nàng đứng dậy đi từng bước hướng tới bên cửa, dáng đi nhẹ nhàng tha thướt.

Diệp Thanh Vũ nhìn chăm chú vào bóng dáng nàng sắp biến mất sau cánh cửa: “Phi Thiên đồ phường danh chấn kinh đô, quan to chức lớn đến đây không ít. Không biết đã có người nào từng nói qua, khuôn mặt phu nhân cùng ai đó có vài phần tương tự?”

Nàng nhất thời dừng bước, chậm rãi quay người lại, dung nhan thanh lệ, sắc mặt u trầm, một đôi vòng tay phi thúy treo trên cổ tay, quang hoa ẩn ẩn: “Công tử, lời như thế về sau tốt nhất cũng không nên nói ra. Kinh thành phồn hoa khắp nơi đều là hoàng kim, người tới lui phi phú tức quý, chỉ cần một chút sai lầm liền không thể an ổn. Thiếp thân chỉ là một nữ tử thân cô thế cô lưu lạc kinh thành, sao có thể cùng quý nhân so sánh? Nhân gia là mây trên trời, thiếp thân bất quá chỉ là kẻ chân lấm bùn, không biết lượng sức là tự hại mình.”

Ngữ điệu vẫn mượt mà, không nhanh không chậm, vẫn là giọng điệu trấn định dễ nghe, nói tới cuối cùng, nàng đột nhiên ngừng lại, cúi đầu lộ ra một tia run rẩy: “Đạo lý dễ hiểu như vậy, thiếp thân rõ ràng.”

Nàng đứng thẳng tắp bên cạnh cánh cửa, đầu không ngoảnh lại, ngoài cửa sổ cốt đăng soi tỏ một nửa trời đêm, chiếu ánh sáng vào trong căn phòng.

Trong thư phòng to lớn, chỉ thấy bóng dáng gầy yếu của nàng, bóng nàng kéo thật dài trên mặt đất, nói không hết có bao nhiêu cô độc lẻ loi.

Một đêm này Ôn thiếu thảng hết tám phương. Chờ khi mọi người đi ra khỏi Phi Thiên đồ phường, phía đông mơ hồ có thể trông thấy vài tia sáng.

Các công tử thiếu gia một mỗi ngáp dài, thất thểu mà ngồi vào xe liễn. Ôn Vinh mặt mày hớn hở mà nghĩ về gói tiền nặng trĩu trong tay, vội trước vội sau chỉ huy gia đình chuẩn bị mã xa.

Diệp Thanh Vũ là người cuối cùng bước ra khỏi cửa, đi đến bên ngoài nhin không được quay đầu lại liếc mắt nhìn một cái, cầu thang cao cao phía trên sảnh đường, thân ảnh Ngân Nguyệt phu nhân ở trong bóng xám âm đạm nhìn không thấy rõ, chỉ có tua rua trên cây quạt tròn của nàng chợt lóe ngân quang, minh diệt bất định (ánh sáng mờ ảo?)

Nữ nhân này... Thế nhân đều nói, chỉ có gốc tử mới làm chuyện ngu xuẩn. Không biết rằng, khi một người thông minh làm việc ngốc nghếch, lại càng ngốc không ai bằng. Nhưng mà, người cười người khác ngây thơ, nào hay sau lưng người ai kia cũng đang cười người khờ dại? Thương sinh vô bờ, thế gian này có ai không từng ngốc nghếch, có ai không từng si mê? Kỳ thật, ai cũng không có tư cách giễu cợt người khác.

“Nhìn cái gì?” Lại là Ôn Nhã Thần, vừa mới rồi còn ở cùng nhóm thiếu gia Chu gia kẻ vai sát cánh mà nói giỡn từ biệt, không biết lúc nào đã đứng bên cạnh y.

Diệp Thanh Vũ thu hồi suy nghĩ, quay đầu đem tầm mắt đối diện hẳn: “Cái gì? Ta không có chuyện gì cả.”

Ánh mặt trời mông lung, trong nháy mắt, khuôn mặt Ôn Nhã Thần tựa hồ cũng bị chân trời chưa rút hết hắc ám bao lại. Chiết phiến nhỏ dài gắt gao nắm chặt trong lòng bàn tay, xưa nay Ôn Công tử thường hay cười nói, giờ phút này hàm tiếu trời sinh trên mặt lại không tìm thấy một chút ý cười. Giấy lát sau, khi

Diệp Thanh Vũ còn đang nghi hoặc, làn môi đỏ tươi vừa mím lại, chậm rãi, chậm rãi hướng về phía trước gọi lên, vẽ ra một độ cung mị hoặc nhân tâm: “Không có việc gì thì tốt.”

~~Editor lảm nhảm: Mọi người có ai thắc mắc Ngân Nguyệt phu nhân có quan hệ gì với Diệp Thanh Vũ như mình ko? Mình tình nghi là mẫu thân của Thanh Vũ nhưng nếu vậy có vẻ tình cảm giữa hai người cứ nhân nhật sao ấy. Ôn thiếu ghen rồi, giờ mới lộ ra một chút cảm tình, diễn biến thật chậm phải không? Nhiều bạn bảo đọc truyện của Công Tử thấy buồn ngủ, vì nó cứ nhân nhật đều đều. Có lẽ vậy. Nhưng mình thích cách Công tử miêu tả nhân vật, gọi xuất một vài cử chỉ, một vài lời nói, tinh tế mà bày ra tình cảm giữa các nhân vật. Rồi lại khiến người ta phải suy ngẫm rất nhiều. Nói chung là lảm nhảm thế thôi, nhân một ngày không nắng mà người vẫn hâm =)))

12. Chương 12

CHƯƠNG THỨ MƯỜI HAI

(://dongphongthieu.files.wordpress.com/2014/03/images.jpg) (://dongphongthieu.files.wordpress.com/2014/03/te1baa3i-xue1bb91ng.jpg)

Lúc Đường Vô Hoặc vừa tới, Diệp Thanh Vũ đang ngồi trong thư phòng họa tranh trên chiết phiến. Cỏ cây trong viện xanh um tươi tốt, tiếng cười hồn hậu của Thu bá còn chưa tan hết, thân hình khôi ngô vĩ ngạn của Đường Vô Hoặc đã xuất hiện trước mắt Diệp Thanh Vũ: “Cuối cùng hôm nay người cũng ở nhà.” Mấy ngày liên tiếp, hần đều tới thăm vài lần, Diệp Thanh Vũ lại luôn cùng Ôn Nhã Thần ra ngoài.

Diệp Thanh Vũ buông bút, mời hần ngồi xuống: “Đường huynh gần đây có tốt không?”

“Tốt cũng không bằng người.” Đường Vô Hoặc kéo ghế qua, ngồi xuống phía bên kia thư án, ánh mắt chợt lóe, nhìn thấy mặt chiết phiến y đang vẽ đang dở, “Hoa lan? Nào có hợp vị Ôn thiếu kia?” Người như vậy, hần có họa cỏ đuôi chó cũng đã là cất nhắc rồi.

Đường Vô Hoặc dù không nói ra nhưng nhìn vẻ mặt của hần cũng đoán được phần nào. Diệp Thanh Vũ biết hần không thích Ôn Nhã Thần, lại không nghĩ tới đã chán ghét đến mức này: “Là cho Ôn nhị tiểu thư.”

“A? Nhị tiểu thư nào? Chẳng lẽ là...” Nhị tiểu thư Ôn phủ không chịu lập gia đình đã sớm đồn đãi khắp nơi, người người đều biết, ngay cả Đường Vô Hoặc cũng từng nghe qua về vị tiểu thư tính tình cổ quái này. Người Ôn gia a, mỗi người đều không phải đèn cạn dầu. (a.k.a không phải người bình thường)

“Ừ.” Diệp Thanh Vũ quay đầu, ý bảo hần nhìn nhành hoa bên tường. Bình gốm trắng noãn tinh tế cắm một bó hoa đào, màu sắc rực rỡ, điểm hồng lóa mắt, “Đáp lễ.”

Đường Vô Hoặc nhớ rõ, lần trước đến, trong bình chỉ có một cành nhỏ, tuy rằng hoa đã héo tàn ử rũ, lại có phong vị riêng. Một bó trước mắt này, tuy nói có thanh thế kinh người, bệng bệng sức sống, nhưng luận ý cảnh lại kém xa. Nhất thời, trong lòng như có gương sáng, quay đầu lại cười nói: “Vị Ôn thiếu kia đúng thật là... Ở bên cạnh người lâu như vậy, ta cứ nghĩ hần phải có chút tiến bộ mới phải.”

“Đánh chết cái nết không chữa.” Trên mặt Diệp Thanh Vũ cũng mang ý cười, nhưng không phải là trào phúng, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, tính tình một người sao có thể nói đổi là đổi? “Thế nhưng, tâm tính hần vẫn rất tốt.”

Nhành hoa đào lần trước Ôn Nhã Thần đưa tới Diệp Thanh Vũ cắm trong bình lâu thật lâu, tận đến khi hoa đều tàn hết, cành đều héo khô, vẫn luyến tiếc bỏ đi, mỗi ngày đều bày trên giá, mỗi ngày đều thay lần nước mới. Cho đến một ngày Ôn Nhã Thần vô tình nhìn thấy, chỉ vào bình hoa kinh ngạc nói: “Đây là hoa gì vậy? Sao lại không có lá?”

Diệp Thanh Vũ đứng ở phía sau, xa xa nhìn hần, cảm thấy buồn cười lại có vài phần thất vọng: “Là hoa đào người mang đến lần trước.”

“Thật không? Lúc nào vậy?” Ôn Nhã Thần ngẩn người, rồi thông dong mở chiết phiến, nhẹ nhàng nở nụ cười. “Là lần trước? Ha hả, gần đây nhiều việc, ta bận tới hồ đồ rồi.”

Về sau, hấn tựa hồ quên đi việc này, trở lại bên cạnh thư án, lại là ngả chén châm trà, lại là tìm Thu bá ăn điểm tâm, còn đem tiểu miêu của Diệp Thanh Vũ từ dưới gầm bàn bế lên, ôm vào trong ngực, một người một miêu, chộp tới chộp lui, náo loạn cả một buổi chiều. Diệp Thanh Vũ thở dài cũng không biết phải nói hấn thế nào mới tốt.

Vài ngày sau, hấn ôm một bó hoa đào đứng trong tiểu viện: “Người thích hoa đào? Sao không nói sớm? Mau bỏ cành khô kia đi, nhìn xem, bó này mới đẹp.” Đóa hoa hồng nhạt giăng kín đầu cành, sắc hồng điểm lệ như muốn chói lòa hai mắt.

Diệp Thanh Vũ đi đến trước mặt hấn, tìm thật lâu mới mơ mơ hồ hồ nhìn thấy đôi mắt cong như nguyệt nha sau những cành đào, cùng với vui sướng chân thành thâm tình phát ra từ sâu trong đáy mắt.

Lúc này là đầu hạ, thời kì nở rộ của hoa đào đã qua, không nói kinh thành, chỉ sợ ở Giang Nam cũng chẳng còn hoa đào rực rỡ. Nghe nói phú gia thường xây nhà trồng hoa, dù hạ hay đông cũng có hoa nở rộ, trong những khu vườn như thế bốn mùa như xuân. Dù vậy, muốn gom đến cả một bó như thế này cũng không phải chuyện dễ dàng. Vô luận là tâm lực hay tài lực, đều hao phí không ít. Việc này Ôn thiếu... “Vô luận như thế nào, tâm vẫn là tốt.” Thấy Đường Vô Hoặc vẫn không cho là đúng, Diệp Thanh Vũ lại bổ sung một câu. Tục (nghĩa là tầm thường) liên tục đi, Ôn Nhã Thần ưa phồn hoa, thích xa lạ. Thanh tịnh u liên gì đó, Ôn thiếu thực sự không hiểu được.

Sau đấy, Ôn Nhã Thần cùng Diệp Thanh Vũ thân thiết, chuyện hoa đào, nhị tiểu thư Ôn Nhã Hâm cũng biết: “Nàng nói ta, nói ta thực tục! Mỗi ngày nên tặng người một cành thôi. Một nhánh hoa đào cắm trong bình sứ trắng mới là mỹ, nhiều quá thành xấu. Chắc chắn, người nói xem nhị tỷ nhà ta có khác người không cơ chứ. Hoa ấy mà, tất nhiên là phải cả một bó mới đẹp, muốn hồng nghìn tía, trăm hoa khoe sắc.”

Diệp Thanh Vũ nghĩ, nửa sau câu Ôn Nhã Thần chắc còn chưa nói ra. Người cũng nên đến thật nhiều mới tốt, hoàn phỉ yến sầu, cảnh đẹp ý vui. Ôn Nhã Thần có tâm này, nhưng trước mặt Diệp Thanh Vũ, hấn còn không có can đảm nói ra. Nghĩ nghĩ lại nhớ tới, hoa đào đưa tới là nhị tiểu thư khởi đầu. Vì thế cần phải có vật đáp lễ.

“Hoa lan thanh u, chắc là phù hợp với sở thích của nhị tiểu thư.” Diệp Thanh Vũ không phải là Ôn Nhã Thần, loại sự tình như tặng lễ này, hơn nữa đối phương còn là nữ tử, thật sự là lần đầu tiên trong đời.

“Có lẽ hoa mai càng hợp hơn.” Đường Vô Hoặc suy nghĩ, nghiêm túc nói. Hoa lan mặc dù xuất chúng, nhưng luận về kiên quyết cứng cỏi vẫn là hoa mai đứng đầu. Ai cũng bảo nhị tiểu thư thích soi mói, thế nhưng nhìn lại những điều đã nghe, nhân gia cũng chỉ là có phần ngạo khí hơn người lại thích sự trắng trong một mực mà thôi.

“Hoa mai?” Diệp Thanh Vũ nghiêng đầu nhìn trang giấy, suy tư một lúc lâu, lập tức ngẩng đầu cười khê, “Quả thật hoa mai thích hợp hơn. Nói tới hoa mai, ta sao bằng Đường huynh.” Nét bút y quá mềm, tranh không có được vẻ ngông cuồng khi sương ngạo tuyết. (mặc sương mặc tuyết)

Diệp Thanh Vũ cười hì hì đưa bút lại, Đường Vô Hoặc cũng không chối từ, ngưng thần suy ngẫm, liền phác họa rõ ràng. Không tới một khắc, chỉ dùng mực đen tô điểm, đóa đóa hàn mai, cành cây mạnh mẽ, khí khái tung hoành.

Diệp Thanh Vũ vỗ tay tán thưởng: “Hảo họa!” Liền đứng dậy đi đến bên cạnh hấn, cúi người nhìn kỹ hấn vẽ tranh.

Tương giao lâu ngày, xưa nay thường ở trong thư phòng Diệp Thanh Vũ đàm văn luận đạo, sớm đã ăn ý lẫn nhau. Đường Vô Hoặc một mạch hạ bút nhanh như rồng bay phượng múa, trên giấy dần dần hiện ra từng nét. Diệp Thanh Vũ lấy nghiêng qua, chậm rãi thay hấn mài mực. Nhìn đến chỗ tinh diệu, Diệp Thanh Vũ nhin không được kinh ngạc khen ngợi, Đường Vô Hoặc liền dừng bút, lấy ra trang giấy khác, tinh tế giải đáp cho y.

“Cao tướng đã không vào triều năm ngày rồi, nghe nói bị bệnh rất nặng.” Cổ tay khê động, họa ra một đóa mặc mai nở rộ cuối cùng trên giấy. Đường Vô Hoặc buông bút, cẩn thận nhìn một lần, thở phào một hơi.

“Ông ta dù sao cũng có tuổi rồi.” Diệp Thanh Vũ cũng trở về chỗ ngồi, uống một ngụm trà, suy tư xem có nên vẽ nốt bức hoa lan kia hay không, “Nguyên lão tam triều, cũng không dễ hạ.”

“Dù không dễ hạ, cũng không thể dễ thế được... Thân là thần tử thì vẫn là thần tử, muốn quản nhiều thứ không phải là việc tốt.” Hẳn đối với Cao tướng không có bao nhiêu kính trọng, Đường gia cùng Tướng phủ cũng không có giao tình, “Muốn quản nhiều chuyện, tay sẽ càng duỗi càng dài.” Một kẻ thần tử, năng lực dù lớn đến đâu, tay có dài, cũng không nên động tới long ý. Nói như vậy, trong đáy lòng mỗi người ít nhiều đều có tâm tư này, chính là không có ai lại để lộ ra ngoài. Ở trước mặt Diệp Thanh Vũ, Đường Vô Hoặc có thể nói mà không cần phải kiêng kỵ điều gì.

Hảo hữu là nên đối đãi thẳng thắn thành khẩn với nhau.

Diệp Thanh Vũ hỏi: “Vậy người nhận định là Lâm Giang vương?”

Không phải là Cao tướng thì chính là Lâm Giang vương, tình thế hiện nay, không dành cho kẻ thứ ba. Toàn kinh thành đều biết, đương kim Thánh Thượng bệnh tình kéo dài không còn được bao lâu nữa. Hai năm trước, những nhóm thế gia quốc thích đều khôn khéo lặng lẽ quan sát kỳ biến. Từ khi Cố thị lang bị hạ ngục, lại mặc danh kỳ diệu mọc ra một Nghiêm Phượng Lâu, trong triều sóng ngầm mãnh liệt, đã đến mức vô cùng căng thẳng. Hiện tại nếu không xác định rõ lập trường, vô luận tương lai bên nào giành phần thắng, chỉ sợ đều sẽ không hay ho.

Đám bằng hữu của Ôn Nhã Thần mặc dù đều là đám công tử nhàn rỗi sinh nông nổi, trong tiệc rượu ít nhiều cũng nói tới chút sự tình trong phủ nhà mình gần đây. Diệp Thanh Vũ nghe xong, cảm thấy hiểu được hai ba phần.

Đường Vô Hoặc thần sắc có chút cổ quái, nhưng cũng nghiêm túc: “Nhà ta đại khái cũng là như thế.”

Cái này cũng không cần phải giấu diếm, nhà hần tay cầm hùng binh trấn môn, lại là mấy đời công huân nối tiếp, nhiều thế hệ nguyện trung thành với hoàng gia, so với ngoại thích như Cao tướng, tự nhiên thân thiết hơn với Lâm Giang vương. Mặt khác trong nhóm đại thế gia kinh thành, đại để cũng đều vậy cả, nói như thế nào đi nữa hai vị hoàng tử đều là huynh đệ, thủ túc tương tàn dù có thâm thiết cũng là gia sự. Gia sự nhà người ta, thân là thúc phụ Lâm Giang vương có thể quản, kẻ khác họ như Cao tướng không nên xen vào.

“Cao tướng ở trong triều từng sống nhiều năm không ngã như vậy, đã sớm căn thâm diệp mậu (sâu rễ tốt cây), muốn nhổ tận gốc cũng không phải là chuyện một sớm một chiều.” Diệp Thanh Vũ uống trà, nhẹ giọng phân tích.

Đường Vô Hoặc sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng: “Tranh ngôi đoạt vị không phải là chuyện nhỏ, hiện tại dù sao Thánh thượng vẫn còn, các tộc biên cảnh tuy rằng như hổ rình mồi, nhưng sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ. Một khi... Đến lúc đó, hai bên tranh chấp chưa xong, dị tộc nhân cơ hội mà tấn công vào, thì sẽ là bất hạnh của vạn dân.”

“Chính là đạo lý này.” Diệp Thanh Vũ cũng là lo lắng chuyện này. Bộ ngựa bắt ve chim sẽ đứng sau, thiên hạ này, từ trước đến nay vẫn là mơ ước của nhiều người.

Ngoài cửa sổ truyền đến vài tiếng “meo meo” nho nhỏ, tiểu miêu tránh trái nhảy phải trên bồn hoa được cất tía tử mĩ của Thu bá, hưng phấn mà vỗ bướm bướm. Xuân qua, hạ tới, ánh mặt trời sau giờ ngọ sáng chói mắt, xuyên thấu qua tầng tầng lá cây, để lại trên mặt đất từng vệt lốm đốm. Bên trái tiểu viện, Thu bá trồng một giàn hoa, dây leo xanh biếc phủ đầy trên đỉnh. Ở phía dưới đặt một bàn cờ, Thu bá nói, buồn mãi trong phòng không tốt, đợi đến giữa hè, hai người bọn họ chơi cờ dưới giàn, nhất định là mát mẻ hơn.

Đại sự triều đình không phải là việc một kẻ vô danh tiểu tốt ở Chiếu Kính phường có thể nhúng tay vào. Lắc đầu thả lỏng tinh thần, Diệp Thanh Vũ chỉ vào giàn hoa trồng ngoài cửa sổ cười nói: “Bên trong có vài dây nho, chờ đến khi kết quả, ta mời người ăn nho.”

Đường Vô Hoặc thế nhưng không cười, trên gương mặt đoan chính tuấn lãng, thần sắc cổ quái càng hiển hiện rõ ràng: “Thanh Vũ...”

“Ân?” Khẩu khí của hần có chút quái dị, Diệp Thanh Vũ nháy mắt mấy cái, yên lặng chờ hần nói tiếp.

“Nếu Sùng hoàng tử lên ngôi, như vậy về sau... Người...”

“Ta?” Giống như không hiểu lời của hắn, Diệp Thanh Vũ nghi hoặc, “Ta có thể thế nào? Đường nhiên vẫn như thế này thôi.”

“Chính là...” Đường Vô Hoặc ấn đường nhíu càng sâu, muốn nói lại thôi.

Diệp Thanh Vũ trong mắt chợt lóe, lập tức đánh gãy lời của hắn: “Những cái đó cùng ta không quan hệ. Ta và ông ấy, chẳng hề quan hệ.” Từ lúc y vào ở Chiếu Kính phòng, không, có lẽ còn sớm hơn, tại trong lòng mỗi người, hai người bọn họ đều không có bất cứ quan hệ nào.

Y vẫn luôn thực bình tĩnh, dù là biểu tình hay ngữ khí, liền ngay cả tươi cười nhàn nhạt nơi khóe môi cũng đều bình lặng trước sau như một. Tựa như khi họ vừa mới gặp, thanh niên một mình đứng giữa hạm khẩu (đầu ngõ) hôn ám hướng ra phía ngoài kia ồn ào náo nhiệt cũng là an tĩnh trầm mặc như lúc này, giống như hết thấy đắng cay ngọt bùi thăng trầm nơi trần thế đều không liên quan đến y.

Chính là, càng bình tĩnh lại càng nhiều đè nén, càng đè nén lại càng khát vọng. Diệp Thanh Vũ chính là người như vậy.

Đường Vô Hoặc không nói tiếp về triều chính xã tắc nữa. Đề tài dần dần kéo ra, Diệp Thanh Vũ liền kể vài hiểu biết khi đi đồ phưởng cùng Ôn Nhã Thần. Đường Vô Hoặc trêu ghẹo y: “Tuổi như người mới lần đầu tiên đến thanh lâu, trong kinh thành chắc chẳng có mấy ai.”

Diệp Thanh Vũ cong cong khóe mắt, khéo léo hỏi lại: “Hóa ra đại công tử trang nghiêm của Đường phủ cũng có tri kỷ tại phố hoa, quả thật là tri nhân tri diện bất tri tâm. Không biết là vị hoa khôi nào? Lần sau ta đi nhìn chút.”

Đường Vô Hoặc trêu chọc không thành, còn bị đùa lại sắc mặt đỏ bừng.

Nói nói cười cười, thoát cái đã qua một buổi chiều. Bên tường cao nhuộm ánh nắng chiều hồng rực, bồn hoa trong tay Thu bá đã được tu bổ ra hình ra dáng, trù nường muốn tới đang bận rộn bên bếp lửa hồng. Diệp Thanh Vũ muốn lưu Đường Vô Hoặc lại dùng cơm. Đường Vô Hoặc lại xua tay từ chối: “Hôm nay trong nhà có khách, ta là trốn ra ngoài. Yên hội buổi tối nếu còn không đi, tính tình cha ta cũng không dễ chịu hơn Ôn tướng quân là bao.”

Diệp Thanh Vũ đứng dậy muốn tiễn hắn: “Vậy để lần sau đi.”

Hai người sống vai cùng bước ra khỏi thư phòng liền thấy Ôn Nhã Thần đứng ngoài cửa. Một thân sắc sỡ cầm y, trên đỉnh đầu là ngân quan bạch ngọc, sắc mặt âm trầm.

Ôn Nhã Thần đã tới từ lâu. Thu bá muốn giương giọng tiếp đón, Ôn Vinh lại nghịch ngợm xua tay, ý bảo ông đừng lộ ra.

Không biết tự khi nào, trước khi vào nhà, Ôn Nhã Thần lại thích đứng dựa vào khung cửa lẳng lặng nhìn ngắm. Diệp Thanh Vũ đang viết chữ, Diệp Thanh Vũ đang vẽ tranh, Diệp Thanh Vũ cúi đầu nhắm tịt, Diệp Thanh Vũ khi ngồi bên thư án có một loại khí chất yên tĩnh bình thản. Khi y chấp bút tư thế thực xinh đẹp, ngón tay thon dài, khớp xương phân minh. Cây bút thẳng tắp nắm trong tay, còn chưa đặt bút, đã đẹp như tranh.

Khi Diệp Thanh Vũ viết chữ sẽ mỉm cười, chính là một độ cong nhàn nhạt bên khóe môi, lông mi khẽ rủ, mày ngài khẽ cong, mi gian hàm chứa ôn nhuận nhu hòa, trái tim chợt rung động, chỉ cần một cái liếc mắt như vậy, Ôn Nhã Thần đã cảm thấy thỏa mãn một đêm.

Khi ý vẫn bế tắc, y sẽ cau mày cắn bút; khi cần suy ngẫm, y sẽ không ngừng vắn vẽ hoa văn trên chén trà; đọc sách đến chỗ cao hứng, y sẽ bất giác niệm ra thành tiếng, thanh âm thật thấp, mang theo âm cuối kéo dài... Mỗi lần tựa cửa nhìn y, mỗi lần sẽ lại có thêm phát hiện. Thanh Vũ của hắn, vẫn luôn khiến cho trước mắt hắn sáng ngời. Ôn Nhã Thần nhìn không biết mệt, Ôn Nhã Thần trầm mê như thế, Ôn Nhã Thần không thể tự kiềm chế.

Chính là lúc này đây, Ôn Nhã Thần nhìn thấy trong thư phòng còn có Đường Vô Hoặc. Đường Vô Hoặc kéo tay áo họa tranh trên giấy, Diệp Thanh Vũ đứng bên cạnh gã, một bên mài mực một bên nhỏ giọng trò chuyện cùng nhau. Đường Vô Hoặc ngồi trên ghế thỉnh thoảng ngẩng đầu lên, Diệp Thanh Vũ phát hiện liền cúi thấp thất vọng hơn. Vì thế sát lại càng gần, đầu ngón tay khẽ chạm, hô hấp giao hòa. Bọn họ đàm

thiên thuyết địa, bọn họ điệu ngũ liên châu, ánh mắt chạm nhau liền sát ra tia lửa, sáng bừng lên gương mặt. (ý chỉ hợp chuyện ăn ý)

Ngoài cửa Ôn Nhã Thần yên lặng nhìn, dưới chân như bèn rễ, chặt chẽ cố định hẳn tại chỗ, một bước cũng không thể tiến thêm. Bên trong Diệp Thanh Vũ cùng Đường Vô Hoạch đều không hề hay biết, khi cười khi nói, có khi tranh luận, có khi chuyện trò. Ôn Nhã Thần nghiêng mặt đi, không muốn nhìn tiếp tình hình bên trong, ý cười hưng phấn khi nãy không còn một mảnh.

Đường Vô Hoạch bước qua bên người Ôn Nhã Thần, lạnh lùng trừng mắt liếc hẳn một cái. Vị Ôn thiếu lần trước hướng hẳn giường nanh múa vuốt ở ngoài viện lần này lại không phản ứng chút nào, ánh mắt thậm chí có vài phần thờ ơ. Vì thế Đường Vô Hoạch lại thâm sâu nhìn hẳn, cái gì cũng chưa nói liền bước đi.

Lúc ăn cơm, Ôn Nhã Thần nói rất ít. Ngay cả tiểu miêu cọ cọ đảo quanh chân hẳn, hẳn cũng không cúi đầu liếc mắt lấy một cái. Phải lúc bình thường, hẳn không đi trêu đùa tiểu miêu chính là vạn hạnh.

Diệp Thanh Vũ trong lòng đoán chừng hẳn không phải bị bệnh đấy chứ, để đưa xuống, vươn tay sờ trán hẳn: “Làm sao vậy?”

Hắn lắc đầu, từ trong tay áo lấy ra thiệp mời của Chu gia: “Không có việc gì. Có chút mệt mỏi thôi.” Chu gia lão tam muốn nạp thiệp, ngay tại ngày mai, thỉnh mọi người tới dùng cơm nghe diễn.

Diệp Thanh Vũ nói: “Chu công tử thỉnh tới tất nhiên là đào kép có danh.” Có thể cùng một chỗ với Ôn thiếu, đương nhiên cũng không kém cạnh gì.

Ôn Nhã Thần nhìn thẳng vào y, ánh mắt nghiêm túc khác thường: “Người muốn đi?”

Diệp Thanh Vũ khép lại thiệp mời đỏ thắm, không để tâm nói: “Đi xem chút cũng tốt.”

Ôn Nhã Thần ngốc ngốc, nhìn mặt y không biết đang suy nghĩ gì. Một lúc lâu sau mới gật đầu nói: “Người nếu nguyện ý, chúng ta sẽ đi.” Tươi cười hiện lên bên khóe môi, lại không có chút nào chiếu vào trong đáy mắt.

*Cỏ đuôi chó (thật ra trông cũng có ý vị đấy chứ nhỉ)

(://dongphongthieu.files.wordpress.com/2014/03/website-frontend-e78b97e5b0bee5b7b4e88d89-11.jpg)

13. Chương 13

CHƯƠNG THỨ MƯỜI BA

Hôn lễ nhà Chu gia thực náo nhiệt. Bề ngoài là nạp thiệp, bên trong thực ra là cơ hội để nhóm vương tôn công tử tụ họp một chỗ cười nói vui đùa. Yển hội đặt trong hoa viên, đơn giản là uống rượu dùng trà, nghe xướng khúc. Gánh hát thỉnh tới gần đây rất nổi trong kinh thành, hoa đán (diễn viên đóng vai con gái có tính cách hoạt bát hoặc phóng đảng đánh đá) tuần tú tiểu sinh (vai nam trẻ) phong lưu, tiếng ca cao vút, điệu múa khuynh thành. Trong hoa viên to lớn, từng đợt ti trúc (đàn sáo), từng trận cười vui.

Diệp Thanh Vũ để ý xung quanh, ông chủ cửa hàng, con cái hào môn, công tử quan phủ ngày trước cùng Ôn Nhã Thần ở thanh lâu, tửu quán, đồ phở đã từng gặp qua cơ hồ đều đến đông đủ. Người người thấy Ôn Nhã Thần đều phải vội vàng chạy tới gần chấp tay thi lễ: “Ai nha, Ôn thiếu!”

Trong lúc nhất thời, đám người tụ tập quanh Ôn Nhã Thần còn nhiều hơn bên gia chủ. Tình hình như vậy, mọi người cũng đã thành quen. Diệp Thanh Vũ ở bên ngồi trong chốc lát, người tới càng lúc càng nhiều, thấy Ôn Nhã Thần bắt đầu có chút ứng phó không kịp, liền lặng lẽ đứng dậy, tính toán rời khỏi đám người. Nào ngờ, vừa mới đứng lên, trên cổ tay đột nhiên căng thẳng. Diệp Thanh Vũ thuận thế quay đầu. Ôn Nhã Thần ngẩng mặt lên nhìn y, trên mặt tươi cười khả ái: “Người đi đâu vậy? Ngồi một rồi sao? Chúng ta đi dạo xung quanh vậy.”

Diệp Thanh Vũ không dấu vết thối lui nửa bước: “Một mình ta đi là được rồi.”

Nụ cười của Ôn Nhã Thần không thay đổi, ngón tay càng nắm chặt hơn, hận không thể khảm vào trong xương y: “Không sao. Ta uống nhiều quá, đang muốn đi hóng gió một chút.”

Mọi người thức thời ồn ào tản ra, giễu cợt Ôn Nhã Thần giả say. Ôn Nhã Thần cười mà không nói, chỉ dùng một đôi mắt thâm thúy có thâm ý khác mà nhìn Diệp Thanh Vũ: “Chỉ cần người muốn.” Diệp Thanh Vũ cúi đầu nhìn tay hắn đang giữ tay mình, dùng mười phần khí lực, chẳng những nắm y tới phát đau, khớp xương tay hắn cũng trở nên trắng bệch, không ngừng run nhẹ.

“Người...”

Không đợi Diệp Thanh Vũ mở miệng, Ôn Nhã Thần cúi đầu che đi biểu tình. Khi ngẩng đầu lên, khẽ nhếch miệng mỉm cười, lại là nụ cười mơ hồ, trên mặt mang vẻ gì đó thoáng qua, chớp mắt đã không còn. Hắn đứng thẳng dậy, kéo Diệp Thanh Vũ đi tới phía hành lang quanh co: “Nghe đồn đến đau cả đầu. Người ít khi tới ta mang người dạo thăm hoa viên Chu gia. Không có gì hay để nhìn, không phải hoa thì là cỏ.”

Ba vị thiếu gia Chu gia an vị ở bên cạnh tính tình tốt, nghe thấy lời này, mỗi người chỉ ôm cánh tay cười ha ha.

Diệp Thanh Vũ sững sờ tại chỗ không biết phải làm sao. Ôn Nhã Thần vung cánh tay áo, lôi kéo y nghênh ngang mà đi. Một thân sa bào xanh liễu, tay áo nhẹ nhàng lay động, càng làm nổi bật gương mặt tuấn tú như quan ngọc. Chính là, tươi cười dù ở trên khóe môi, Diệp Thanh Vũ ở bên cạnh hắn nhìn qua, lại chỉ cảm thấy hắn hàm răng cắn chặt sắc mặt âm trầm, lộ ra vài phần tức giận.

Chợt nhớ tới sáng sớm ngày ấy, trước cửa Phi Thiên đồ phượng, y ở xa xa liếc mắt một cái nhìn Ngân Nguyệt phu nhân trong phòng, khi xoay người lại, trước mặt, ánh mắt Ôn Nhã Thần cũng là tối tăm tức giận như vậy. Vẫn quen nhìn bộ dáng hắn vui đùa cợt nhả, đột nhiên trông thấy, trong lòng giật mình, toàn thân bỗng căng thẳng. Do dự mở miệng muốn hỏi vì sao, trong giây lát, hắn lại khôi phục nguyên dạng, hai mắt hàm tiếu, thần thái rạng rỡ, lời nói cứ thế ngạnh ở cổ chẳng thể hỏi thêm.

“Ta nghĩ người thích nên mới đến.” Thời tiết đầu hạ thật thoải mái, trong hoa viên muôn hồng nghìn tía tranh nhau khoe sắc, người ta cho đào một cái ao nhỏ, mùa sen còn chưa hết, lá sen tròn lớp lớp, nụ sen nơi nơi. Ôn Nhã Thần đứng bên hồ nước biếc nặng nề mở miệng, ninh mi mân môi (mặt nhăn mày nhú), có chút buồn bực có chút giận hờn, lại có vài phần phức tạp không nói nên lời, “Nhưng người lại không thích.”

Diệp Thanh Vũ nói: “Gánh hát rất hay, ta thực thích.”

“Người...” Trong mắt hắn ảo não càng sâu, gương mặt bạch ngọc trướng tới đỏ bừng. Hô hấp thật mạnh mấy lần giống như cổ khắc chế tức giận trong lòng, Ôn Nhã Thần mới thông thả mở miệng, “Người thật sự thích?”

Thật sự cao hứng? Thật sự thích? Thật sự vui vẻ? Hình như gần đây hắn rất hay hỏi y mấy vấn đề này, Diệp Thanh Vũ nhìn chăm chú vào vẻ mặt nghiêm túc của hắn, ánh mắt khó hiểu: “Ôn thiếu vì sao lại nói thế?”

Ôn Nhã Thần tức giận, bàn tay từ trên cổ tay y hạ xuống, vội vàng bắt lấy bàn tay y: “Người chỉ cần nói cho ta biết, rốt cuộc người có thích hay không?”

“...” Diệp Thanh Vũ lui về sau một bước, nhìn bộ dáng hắn đỏ mặt tía tai, nghi ngờ càng lớn.

“Nha, Ôn thiếu, thật là trùng hợp.” Đang khi hai người tranh chấp, hành lang quanh co phía trước một bóng người tinh tế thướt tha lướt tới, tổ ý đậm trang, trên tóc chỉ cài một ngân châm mộc mạc, trong tay là một quạt nhỏ tròn tua rua dài phơ phất, cổ tay đeo một đôi vòng phỉ thúy đính đường. Nữ tử giảo sát ngôn quan sắc (quan sát sắc mặt lời nói) thần nhiên như chưa từng thấy hai người đang dây dưa, từng bước thướt tha đi tới, đứng ở trước mặt Ôn Nhã Thần nhẹ nhàng cúi đầu, “Nguyên lai Diệp công tử cũng ở đây.”

Thấy có người đến, Ôn Nhã Thần chỉ đành phải phần nộ thu tay lại, mặt lạnh có lệ gật đầu. Diệp Thanh Vũ xấu hổ, cúi đầu chấp tay đáp lễ: “Ngân Nguyệt phu nhân.”

Chu gia là thương nhân, vốn không giống như đại môn thế gia nhiều quy củ rườm rà hà khắc. Ba vị thiếu gia cũng là phóng khoáng, chỉ cần nào nhiệt chẳng dè thanh danh. Lần này yến khách, phàm là bằng hữu thường lui tới, vô luận địa vị cao thấp thế nào, đều nhận được thiệp mời. Nghe nói trong tay Trương ma ma của Ý Thúy lâu cũng có thiệp mời của Chu gia. Khi này nghe đồn, Diệp Thanh Vũ trong lúc vô tình hưởng nơi nữ khách ngồi liếc mắt một cái, cũng đã trông thấy Ngân Nguyệt phu nhân.

Nữ nhân này... Đến yến hội đã là không tầm thường, hiện nay lại cùng đến nơi đây... Không khỏi nhớ đến nghi hoặc lúc trước của Ôn Nhã Thần, Diệp Thanh Vũ hai mắt khẽ động, nhìn nàng nét mặt tươi cười, trong đầu xét qua nghi vấn.

Tựa như nhìn thấu nghi hoặc của y, Ngân Nguyệt phu nhân ý cười không giảm, chậm rãi tiến lên, đứng trước mặt Diệp Thanh Vũ: “Công tử chờ nhìn thiếp thân như vậy, thực chỉ là vừa khéo mà thôi.” Nàng mỉm cười cong cong khóe mắt, mặt mày loan loan, giống như vầng trăng non, khuôn mặt thanh lệ, khóe môi khẽ nhếch, mười phần giống như hồ ly gian xảo.

Diệp Thanh Vũ nghiêng người một chút, tránh đi ánh nhìn trực diện của nàng: “Phu nhân đa tâm rồi.”

Nàng lại cười, nghiêng mặt, đôi mắt sáng ngời, đảo tới lui trên người y cùng Ôn Nhã Thần.

Bên kia Ôn Nhã Thần đã khôi phục thái độ bình thường, chiết phiến mở ra, không dấu vết che trước người Diệp Thanh Vũ: “Phu nhân còn nhìn như vậy nữa, tại hạ sẽ hiểu lầm.”

“Hiểu lầm thiếp thân coi trọng Diệp công tử sao?” Nàng không chút nào e lệ, đưa tay lấy quạt tròn che mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt đẹp lưu chuyển nhìn quanh, “Công tử thanh dật, Ôn thiếu tuần lãng, thiếp thân không biết nên lấy ai bỏ ai đây.”

“Phu nhân thực thích nói đùa.”

Diệp Thanh Vũ trầm mặc thối lui tới bên người Ôn Nhã Thần, lắng lắng nghe hần ngôn bất do trung (nghĩ một đằng nói một nẻo) mà nói cười. Vài ngọn gió mát thổi tới hồ nước dưới chân, lá sen rộng lớn bập bềnh đung đưa tựa như từng làn sóng xanh biếc. Đàn cá chép thích ý lượn lờ tới lui trong hồ, ngẫu nhiên tiến đến gần mặt nước, đẩy ra tầng tầng gợn sóng. Bóng hình nữ tử đoan trang tú lệ mờ ảo nơi đáy nước, gợn sóng lan xa, khi mờ khi rõ, thỉnh thoảng lại hiện ra gương mặt Diệp Thanh Vũ. Rõ ràng khuôn mặt chẳng có nửa điểm tương tự, quang ảnh dập dờn theo sóng nước, lại mơ mơ hồ hồ lộ ra vài nét thần vận (hấp dẫn) tương đồng.

Khi bước ngang qua nhau, Ngân Nguyệt phu nhân cố ý tiến gần hai bước, tới bên cạnh Diệp Thanh Vũ: “Thiếp thân cùng Ôn thiếu quen biết đã lâu, hóa ra ngài ấy không chỉ biết cười, mà cũng biết tức giận. Thật khiến cho người ta phải mở rộng tầm mắt.” Ba phần đứng đắn, bảy phần giảo hoạt muốn xem kịch vui.

Diệp Thanh Vũ trên mặt căng thẳng, quay đầu muốn nói gì. Làn môi đỏ mọng, nàng cúi đầu cười khẽ, thản nhiên phe phẩy quạt tròn, cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Tức giận? Nghĩ tới lời của Ngân Nguyệt phu nhân, Diệp Thanh Vũ dừng chân, kinh ngạc nhìn Ôn Nhã Thần ở phía trước. Ôn Nhã Thần sẽ tức giận? Hần tức giận cái gì?

Ôn Nhã Thần xoay người lại, trông thấy thần tình mê mang của Diệp Thanh Vũ, một đôi mắt trong vắt tràn đầy hình bóng của mình: “Ngốc cái gì thế? Còn không đi sẽ bị bọn họ giễu cợt đó.”

Trong nháy mắt, biểu tình đều thay đổi. Hần cười hì hì nắm tay Diệp Thanh Vũ, bàn tay nắm lấy ngón tay từng bước tiến về phía trước, thông thả ung dung, ái muội không nói nên lời. Diệp Thanh Vũ phát tay muốn đẩy ra; hần méo miệng, hai mắt rưng rưng, ủy khuất giống như có thể đương trường rơi lệ. Tay chân không an phận cũng không dám cử động nửa tấc, lưu luyến buông ra, cuối cùng chỉ dám ở ống tay áo của Diệp Thanh Vũ, nhẹ nhàng cầm một góc.

Đến tiệc tối, Diệp Thanh Vũ ngồi một bên, lưu tâm quan sát cử chỉ của hần, Ôn thiếu tâm tình tốt lắm, thần sắc hưng phấn. Tâm tư vẫn là linh động, lời nói vẫn là nhạy bén, tửu lượng cũng vẫn hào sảng như xưa, hết thấy đều như ngày trước, tựa như một hồi lo lắng thất thổ bên hồ sen trong hậu hoa viên chỉ là một hồi mộng ảnh hư ảo. Trong âm thầm, Diệp Thanh Vũ thả lỏng một hơi, theo mọi người cùng nâng cốc chèn chén. Rượu mát lạnh theo đầu lưỡi lọt vào đáy lòng, tư vị nóng bỏng che dấu đi hết thấy mát mát ẩn dâng lên trong ***g ngực.

Một đêm này, Ôn Nhã Thần lại tá túc tại Chiêu Kính phòng.

Từ lúc đi ra khỏi Chu phủ, hần say đến bất tỉnh nhân sự. Đại mã cũng không kỵ nổi, bọn hạ nhân nhanh nhẹn gọi xe ngựa, cẩn thận dìu hần lên xe. Ôn Nhã Thần từ từ nhắm mắt ngủ mê man, trong tay vẫn gắt gao nắm chặt ống tay áo Diệp Thanh Vũ.

Ôn Vinh xoay người gỡ ngón tay của hắn ra. Người say rượu khí lực không thể so sánh với lúc bình thường, chẳng những gỡ không ra, còn đánh thức Ôn Nhã Thần.

“Làm gì?” Con ma men sắc mặt đỏ bừng cau mày hé mắt, cau giận mà trừng gã một cái, lão đảo xoay người, cánh tay ôm lấy, cả người đều dán sát vào Diệp Thanh Vũ.

“Diệp công tử người xem...” Ôn Vinh không dám cử động nữa, cười khổ với Diệp Thanh Vũ.

Diệp Thanh Vũ nhìn đại môn sơn son thiếp vàng đã đóng chặt sau lưng, lại nhìn tới vầng trăng đầu tháng thanh lãnh phía chân trời, trong lúc nhất thời có chút ngây ngắc. Người ở trên thân đã say như chết, còn dùng chóp mũi cọ cọ cổ y, giống như tiểu cầu người tới người lui, khiến cần cổ vừa nóng vừa ngứa. Trốn tránh hơi thở nóng cháy của hắn, nghe Ôn Vinh nhắc tới: “Tướng quân đêm nay ở nhà, nhìn thiếu gia như vậy, chắc chắn sẽ phát hỏa.” Diệp Thanh Vũ lắc lắc đầu, bắt đầu nói: “Đến chỗ ta đi.”

Đêm tối tại Chiêu Kính phường lại càng yên tĩnh. Chỉ chờ bầu trời tối đen, cửa sổ nhà nhà đều đóng chặt. Lớp lớp tường cao ngăn cản những ánh mắt tò mò của người ngang qua, cũng đem sinh hoạt phía bên trong hoàn toàn ngăn cách với ngoại thế. Viện tử trầm mặc phía sau cánh cửa, ai cũng không biết được bên trong đang phát sinh những gì, bóng người cô độc bên khung cửa sổ kia đang trầm tư hay đang khóc? Hay đã bởi vì quá mức tuyệt vọng nên tâm chẳng còn một chút mong chờ? Ai cũng không biết. Mỗi tiểu viện trong Chiêu Kính phường đều cất giấu một bí mật, bí ai, xót xa, khổ sở trong lòng, hòa vào nước mắt, trộn vào huyết tinh, vây lấy thời gian. Vì thế, lục đẳng leo dọc theo tường cao cùng hồng hạnh đầu tường đều mang một sắc màu cô tuyệt thê thảm, trong màn đêm không có một bóng người, lẳng lặng bị ánh trăng kéo thành những hình thù ngang dọc.

Từ khi nữ tử thường ca khóc nhà bên tự tử, Diệp Thanh Vũ cảm thấy đêm dài càng thêm yên tĩnh. Có lẽ bởi vì oán khí quá sâu, ngay cả côn trùng cũng trở nên kiên trì. Đến ngày hè, ban đêm tại Chiêu Kính phường cũng rất ít khi nghe thấy tiếng côn trùng kêu vang. Mười dặm tiếng ếch kêu chỉ gặp được trong sách. Ngẫu nhiên có vài tiếng động, không phải là tiếng cú đêm thì cũng là có người vì tịch mịch mà phát cuồng. Nghe thấy thanh âm thê lương dữ tợn như vậy, sẽ chỉ càng làm người càng thêm khó ngủ.

Mà hiện tại, Diệp Thanh Vũ tự đáy lòng mong muốn hàng xóm nhà ai có thể làm chút tiếng động, cho dù là tiếng quỷ khóc lần trước cũng còn tốt hơn tiếng hít thở gần trong gang tấc của Ôn Nhã Thần lúc này.

Ôn thiếu nữ thật say, chẳng biết trời trăng, gọi cũng không tỉnh. Dịu tới bên giường liền lão đảo một cái, ôm Diệp Thanh Vũ nằm vật xuống. Trong lúc vội vàng, đôi môi đỏ tươi còn nhẹ nhàng sát qua mặt Diệp Thanh Vũ. Dưới ánh nhìn chăm chú của Thu bá cùng Ôn Vinh, Diệp Thanh Vũ dùng hết khí lực, mới áp chế được bối rối trong lòng. Trên mặt đỏ ửng không biết là vì tức giận hay thẹn thùng.

Bởi vì con ma men bốc đồng đánh chết không chịu tỉnh lại cũng không chịu buông tay, thoát y linh tinh đều phải để Diệp Thanh Vũ một mình làm. Thu bá cùng Ôn Vinh cũng thuận theo mà chạy ra ngoài tìm canh già rượu, mãi sau vẫn không thấy trở lại.

Diệp Thanh Vũ ngửa mặt nằm trên giường, mở to mắt nhìn sa trướng xanh xám trên đỉnh đầu, lần đầu tiên cảm thấy vô cùng không được tự nhiên. Ôn Nhã Thần sắp đến quá gần, đầu gối lên bả vai, tay ôm lấy thắt lưng, chân dán chân, sát đến không còn khe hở. Hô hấp thật sâu bên mặt Diệp Thanh Vũ đảo qua, giống như huân phong (gió phơn) mùa hạ sau giờ ngọ, mang theo một chút hơi nóng, lại có thể khiến cả người bốc cháy.

Cả người cứng ngắc, Diệp Thanh Vũ vẫn không nhúc nhích, cũng không dám nhìn kỹ gương mặt Ôn Nhã Thần khi ngủ. Hỗn thể (thời buổi hỗn loạn) giai (đẹp) công tử vang danh, khi thanh tỉnh một đôi mắt hoa đào ngũ sắc lưu ly khiến nhân thế điên cuồng, nếu nhắm mắt lại một bộ dáng ôn nhuận yên bình... Mới chỉ tưởng tượng ra hình ảnh ấy, Diệp Thanh Vũ đã cảm thấy trái tim chấn động không ngừng, tựa như muốn thoát khỏi ***g ngục.

Tháo xuống đủ các loại vật phẩm: trang sức, phát quan, đai lưng, ngọc bài, trụ sức... hoàn bội ngọc thạch đặt trên chiếc bàn cạnh giường. Từng thứ cởi xuống, Diệp Thanh Vũ mới cảm thấy đồ vật quá nhiều, Ôn Vinh lại nghiêm trang chứng chặc mà cùng y giảng: “Thế này nào đã tính là nhiều? Thiếu gia biết công tử không thích hư hoa, khi xuất môn còn cố ý tháo xuống hai cái vòng tay, một cái ban chỉ.” (nhân)

Ngoài cửa sổ có chút ánh sáng chiếu rọi vào trong phòng ngủ u tối, vật dụng bên tường mơ hồ có thể thấy vài phần hình dáng, trên bàn lóe ra vài tia sáng yếu ớt, lấp la lấp lánh. Châu quang bảo khí (phục trang đẹp đẽ), Diệp Thanh Vũ nhớ tới từ này, rồi sau đó âm thầm bật cười, nhóm thiên kim tiểu thư của hào môn khuê các đại khái chắc cũng là tình cảnh hoa mỹ như vậy đi. Ôn thiếu này a... Tâm tình mãnh liệt dần dần bình ổn, đêm tối dài lâu, mọi âm thanh đều biến mất. Nghĩ một chút trời đã gần sáng, Diệp Thanh Vũ cẩn thận xoay người, đập vào mắt là đôi mắt hắc bạch phân minh, con người đầy tiểu ý. Nào có mơ hồ sau tưng nhạc, cũng chẳng có ngập tơ máu sau cơn say, mê mang khi vừa tỉnh giấc cũng chẳng thấy, hai mắt sáng ngời, thanh minh như chân trời trong vắt sau mưa.

“Người giả say.” Bừng tỉnh đại ngộ, Diệp Thanh Vũ dùng cả hai tay đẩy đẩy, tính toán cách xa gương mặt tuần tú đang sắp lại quá gần kia.

Ôn Nhã Thần thất chặt cánh tay, lôi kéo Diệp Thanh Vũ đang muốn xoay người xuống giường trở lại: “Người sẽ không đối với Đường Vô Hoặc như vậy.”

Đường huynh cũng sẽ không giống như người! Lời nói còn chặn ở yết hầu chưa kịp lên tiếng, Diệp Thanh Vũ vừa muốn mở miệng, lại nghe Ôn Nhã Thần nói tiếp: “Người cũng không nói cho ta biết, người cùng Ngân Nguyệt phu nhân có quen biết.”

Trong phòng không đốt đèn, hai mắt tựa hồ bị bóng đêm bịt kín một tầng sa mỏng, nhìn cái gì cũng chỉ thấy mơ mơ hồ hồ vài phần bóng dáng ảm đạm. Thanh niên cùng y nằm chung một gối sắp đến gần như vậy, gương mặt tuần mỹ gần ngay trước mắt, thất vọng cùng thương tâm phô bày nơi đáy mắt.

“Ta...” Cái này không thể nào giải thích, Diệp Thanh Vũ trầm mặc, động tác giây dựa cũng ngừng lại.

“Người cũng không thích cùng ta xuất môn.” Ôn Nhã Thần rũ mắt, bàn tay cách lớp quần áo mỏng manh kề sát trên lưng Diệp Thanh Vũ, hần cần cần môi, ngữ khí suy sụp: “Người không thích quá náo nhiệt; hơn nữa những nơi như thanh lâu, đồ phường cũng không đứng đắn.”

Ngày đó hần đứng lảng lạng ngoài thư phòng, nghe Diệp Thanh Vũ cùng Đường Vô Hoặc tùy ý tâm tình, bọn họ bàn thư họa, bọn họ nghị văn chương, bọn họ luận triều chính... Mỗi thứ đều là những điều Ôn Nhã Thần hần khinh thường cùng không hiểu. Thế nhân đều biết hần tài hoa, thông âm luật, tinh đánh cờ, thiện giải nhân y (giỏi cởi áo người =))), cùng vị tiền thám hoa Cố Minh Cử là kinh thành song bích. Hần cũng biết mọi người ở sau lưng hần nghị luận, nói Tướng quân gia nhìn được không dùng được – gối thêu hoa.

Hần thông âm luật, ti trúc quản huyền (ống sáo dây đàn) thổi, kéo, đàn, hát; ca xướng trong thanh lâu, sở quán, ca tạ (đài diễn), thuyền hoa, không có hần đều không được. Hần còn vì Ý Thúy lâu hoa khôi viết xướng từ. Thế nhưng, bàn về chính kinh văn chương hần chỉ có thể đi khắp đường tìm kẻ viết thay. Hần tinh đánh cờ, cũng là thiên tư thông minh từ nhỏ, tướng quân phủ mất một số tiền lớn mời tới quốc thủ (danh thủ quốc gia =))) đương thời, từ nhỏ dốc lòng dạy dỗ, rốt cuộc cũng tạo nên một tay hảo kỳ, cũng chỉ có duy nhất hần từng thắng qua Cố Minh Cử. Thế nhưng, trừ bỏ yến tiệc trước ngẫu nhiên không chịu nổi ồn ào hạ xuống vài ván, hần đã rất lâu chưa chạm tới quân cờ. Về phần thiện giải nhân y... Vốn chẳng phải là cái thanh danh tốt.

Tiệc rượu hoan tràng trong thanh sắc khuyến mã, hần có thể, Chu gia tam thiếu có thể, một đám rượu thịt tri kỷ cũng có thể nhưng Diệp Thanh Vũ lại không. Thanh Vũ của hần nên ngồi trong thư phòng, thẳng lưng cầm bút, từng câu niệm thầm, từng nét vẽ tranh, kiên kiên tịnh tịnh (sạch sẽ), thanh dật xuất trần. Mà không phải đi theo hần chìm đắm trong hoan tràng tửu nhục, lúc hần tả ủng hữu ôm say khướt chẳng biết trời trăng, giật mình quay đầu, lại chỉ thấy y cô độc một người ngồi trước cửa sổ, biểu tình hồ hững cùng ánh mắt xa xôi như vậy, bỗng dưng khiến tâm hần nảy sinh sợ hãi, càng thêm một tia bất an.

Đến tột cùng là bất an cái gì, Ôn Nhã Thần ban đầu cũng không biết. Nhưng khi nhìn hai người trong phòng chấp bút cùng nhau vẽ tranh, Ôn Nhã Thần hoàn toàn hiểu được. Diệp Thanh Vũ ở cùng Đường Vô Hoặc, chính là hai người đứng đắn nghiêm chỉnh, nét mặt luôn nhẹ nhàng khoan khoái, ngôn hành (lời nói và hành động) thật tốt, thật thuận mắt, thật hài hòa, tựa như một bức họa lưu loát, đề tự quân tử thẳng thắn vô tư, quân tử chi giao đậm như thủy... Nào quản người ở thư phòng hay ở nơi cổng thành kẻ qua người lại, bất kể chỗ nào đều hài hòa như thế.

Nếu như là hần ở cùng Diệp Thanh Vũ thì sao? Nghĩ nứt đầu cũng chẳng nghĩ ra được. Tìm đến Chu mũi

to hỏi quanh co lòng vòng một hồi, Chu mũi to lại nhăn mặt, uống hết một bầu rượu đầy, tễ mi lộng nhãn (nháy mắt) mà mở miệng: “Có phải là... ***? Có phải huynh thích kiểu cường bạo. Y không thích, huynh lại càng muốn. Sau đó huynh liền cái này cái nọ... các loại... Thì đây, chính là cái kiểu này, hiểu không? Huynh mở to hai mắt ra mà nhìn, ta với huynh là giao tình thế nào? Huynh sao lại không minh bạch?”

Nếu không phải nể giao tình mấy năm bạn rượu, Ôn Nhã Thần thật muốn tọng vào cái mũi cực đại của gã một quyền.

Hắn cùng Diệp Thanh Vũ a, ở trong mắt mọi người đều không hợp nhau, vậy trong lòng Diệp Thanh Vũ thì sao? Trong Ý Thúy lâu, hắn tận mắt nhìn thấy y hướng dưới lầu nhìn xung quanh thật lâu, vội chạy tới hỏi, Diệp Thanh Vũ lại nói không có gì. Tại Phi Thiên đồ phường, hắn chỉ đắc ý mãn thắng hết toàn trường, cao hứng phần chần quay đầu lại, người bên cạnh bóng dáng lại chẳng thấy đâu. Trong nháy mắt, vui sướng tràn đầy đột nhiên tiêu thất chẳng còn một phân, ngồi giữa đám người huyền não ồn ào, lại cảm thấy xung quanh phiền muộn, cô tịch tràn lan. Sau đấy mới biết được, Diệp Thanh Vũ đến thư phòng của Ngân Nguyệt phu nhân. Chỗ kia, không phải là giao tình thâm hậu, Ngân Nguyệt phu nhân tuyệt đối không mời người vào cửa. Huống chi, suốt một buổi đêm đều ở nơi ấy, làm chuyện gì nào ai biết được. Diệp Thanh Vũ lại bảo với hắn rằng không có việc gì. Thật sự không có chuyện gì sao? Lời này kỳ thật ngán ở cổ họng, trong lòng Ôn Nhã Thần thấy trống rỗng vô cùng, thế nhưng làm thế nào cũng không hỏi thành lời được. Còn có kết giao cùng Đường Vô Hoặc, lúc hắn không có ở đây, Đường Vô Hoặc có phải cũng thường xuyên đăng môn bán phỏng hay không? Trừ bỏ thơ từ ca phú, giang sơn xã tắc, bọn họ còn nói chuyện gì khác nữa sao? Nếu có, vậy nói chuyện gì? Lương tình nhược thị cửu trường thì, hựu khởi tại triêu triêu mộ mộ? Sơn hữu mộc hề mộc hữu chi, tâm duyệt quân hề quân bất tri? (Cả hai kết giao lâu ngày, có lẽ nào lại không sớm tối bên nhau? Núi có cây, cây sinh cành biếc, ta thích người, người lại có hay?) Từ nhỏ hắn đã bị đem so sánh cùng đại công tử Đường gia, năng văn năng võ, tướng mạo đường đường, còn có thanh danh tốt ôn lương cung kiệm. Một kẻ vô tích sự sớm tối hoan tràng như Ôn Nhã Thần lấy cái gì ra để so sánh với một Đường Vô Hoặc vừa mới lập công ở biên cương, tiền đồ vô lượng?

Ôn Nhã Thần chăm chú nhìn Diệp Thanh Vũ, ánh mắt sáng rực hơn xa quang hoa của đồng trang sức tinh mỹ trên bàn kia. Trong mắt hắn tràn ngập nhu tình, khóe miệng lại chẳng thể nhếch cao, từng câu từng chữ đều là nản lòng: “Khi người cùng ta nói chuyện, chưa bao giờ vui vẻ như thế.”

Diệp Thanh Vũ đang hé miệng, muốn nói chuyện. Ôn Nhã Thần lại đưa tay khẽ vuốt ve vài sợi tóc tản mát trên trán y: “Lúc cùng ta ra ngoài, húng trí của người cũng không cao. Đều là ta ép người.”

Diệp Thanh Vũ nháy mắt mấy cái, ngón tay Ôn Nhã Thần đảo qua trán, dừng lại cạnh mắt y: “Tứ lượng của người không tốt, không uống nhiều, mỗi lần đều để cho người nhìn thấy bộ dáng thất thố của chúng ta khi say rượu, nhìn thật chẳng ra sao.”

Thanh Vũ của hắn thực gầy, sắc mặt tái nhợt trong ánh sáng mỏng manh hiển lộ vẻ tiêu tụy. Ôn Nhã Thần nhìn chiếc cằm tiêm nhọn của y, cúi đầu đem mặt vui vào trong cằm cổ y: “Người cũng không thích mấy kẻ bằng hữu của ta, bọn họ mỗi lần đều giễu cợt người.”

Ngữ khí của hắn rất ôn nhu, dịu dàng nhẹ nhàng ở bên tai nói hết lời tâm sự, phối hợp với vẻ mặt thâm tình cùng thân thể dán sát thân mật, một tiếng “Thanh Vũ” gọi đến thiên hồi bách chuyển: “Thanh Vũ a, về sau ta sẽ không ép người nữa, được không? Người cũng không cần phải miễn cưỡng chính mình. Về sau ta sẽ ở bên người, được không? Ta sẽ hảo hảo cùng người đọc sách, ta cũng có thể chơi cờ cùng người. Nếu người thích, ta sẽ mang người xuất môn, không đi mấy chỗ chướng khí mù mịt ấy nữa, chúng ta đi Lang Hoàn các, thư trai lớn nhất kinh thành...”

Nguyên lại, hắn đã nhận ra. Không rõ là kinh ngạc hay thế nào, trong lúc nhất thời Diệp Thanh Vũ chính là phát ngốc. Rồi sau đó, người trước mặt tuôn ra đủ loại lời nói dịu dàng triền miên tận lực lấy lòng. Như vậy nhu tình giọng điệu, như vậy sâu nặng ánh mắt, như vậy tâm tình lo lắng không biết phải làm sao lại phức tạp khôn cùng. Ôn thiếu này a, hóa ra cũng có tâm tư cẩn thận như thế. Khi y nhìn hắn, cho rằng hắn không nhận ra, lại không biết, người nọ cũng lấy tâm tình đồng dạng thâm tình nhìn y. Khó nhất trên đời này, chỉ đơn giản là hiểu nhau, đơn giản là tương tích (thương tiếc nhau), đơn giản là tâm hữu linh tề, tình nghĩa tương thông.

“Ta không phải là miễn cưỡng.” Qua thật lâu, Diệp Thanh Vũ mới chậm rãi tìm về thanh âm của mình.

Trong tim cuộn trào sóng lớn mãnh liệt mệnh mông, vì thế âm cuối không yên, thoáng mang vài phần rung động. Ngữ điệu không vang dội, lại như có hồi âm, trong phòng nhỏ quần quanh không tán.

Ôn Nhã Thần từ cần cổ y ngẩng đầu lên, chậm rãi chống đỡ thân mình nghênh dậy, ngưng mắt nhìn y từ trên xuống dưới. Ngoài cửa sổ đã có vài tia nắng sớm, ánh sáng xanh xám thoa lên khuôn mặt Diệp Thanh Vũ một tầng nhàn nhạt. Người dưới thân mâu quang như nước, lẳng lặng nhìn hấn, không úy kỵ, không trốn tránh, không thấy nửa phần lùi bước, khoe miệng khê nhếch, cong lên một nụ cười rõ ràng: “Bởi vì là Ôn Nhã Thần, cho nên, ta không miễn cưỡng.”

Vui sướng ngây ngất, hạnh phúc không thể nào kìm hãm, cảm thấy một hồi vui mừng khôn xiết, Ôn Nhã Thần mở to mắt, trong đầu một mảnh hỗn loạn, rồi sau đó đột nhiên cúi người đè xuống.

Không phải là trêu đùa tình ý trong Ý Thụ lâu; cũng không phải trêu chọc nhỏ nhẻ ngày thường; hấn cắn lấy môi y không ngừng đòi lấy, không ngừng duyên lõng, không ngừng dây dưa, không từ không bỏ, chẳng quản điều chi. Đầu lưỡi cạy mở khớp hàm tiến nhanh mà vào; lỗ mũi phóng tung cùng Ôn thiếu ngày thường nhu tình như nước tựa như hai người khác nhau.

Vô luận có né tránh như thế nào đều không thoát được đầu lưỡi như bóng với hình của hấn, kinh hô của Diệp Thanh Vũ toàn bộ bị hấn ngăn trong miệng, thân thể cùng tay chân bị hấn gắt gao ngăn chặn. Cách lớp quần áo đơn bạc, thân thể Ôn Nhã Thần nóng đến kinh người, ánh mắt hàm tiếu trở nên u trầm thâm thúy, nhìn vào sẽ chẳng thể thoát ra. Sợi tóc tán loạn trên gối xen lẫn cùng một chỗ phân không rõ đến tột cùng là của ai, cũng giống như hô hấp dồn dập quần quanh nơi chớp mũi... Đây là muốn đem y ăn sống nuốt tươi vào trong bụng nha — nhìn gương mặt tuần tú không ngừng cười ngây ngô trước mắt, Diệp Thanh Vũ từng ngậm từng ngậm thở hổn hển, trong lòng bỗng dưng dâng lên ý tưởng kỳ quái.

(Editor: không phải kì quái đâu! Đây là dự trước tương lai đấy =)))

14. Chương 14

CHƯƠNG THỨ MƯỜI BỐN

Nụ hôn của Ôn Nhã Thần nóng rực lại bức thiết, ẩn bên trong là tầng tầng hưng phấn, tách ra trong khoảng khắc lại sáp gần, đầu lưỡi tham tiến vào trong khoang miệng, phảng phất giống như có thể xông thẳng tới yết hầu. Diệp Thanh Vũ bị hấn hôn tới mức chẳng thể nào hít thở nổi, theo lòng bàn tay của hấn ở trên người mơn trớn, cảm giác tê dại khó nói từ thất lưng lan rộng, nháy mắt đã tràn lan khắp lưng, khi lạnh khi nóng, tứ chi toàn thân như bị điện giật mà run rẩy.

“Người, người dừng...” Lời từ chối bị ngăn lại trên môi. Hấn hôn càng thêm sâu, đầu lưỡi xẹt qua răng nanh, chạm tới lưỡi y, liếm lấy, mút vào, quần quanh, xúc cảm mềm mịn ướt át cùng hô hấp nóng rực, thất lưng tê dại, Diệp Thanh Vũ không kìm được một trận run rẩy. Cánh môi kéo theo chỉ bạc, tương giao cùng đầu lưỡi giống như đuôi rắn hợp hoan.

“Dừng cái gì? Như thế này?” Bàn tay Ôn Nhã Thần nhân cơ hội vói vào trong vạt áo y, lòng bàn tay nóng như lửa đốt, đụng đến nơi nào, nơi đó liền nhóm lên một ngọn lửa.

Thân thể bị áp chế chặt chẽ, hai tay bị kéo cao giữ chặt trên đỉnh đầu, thất lưng nhỏ gầy căng cứng, lại bởi vì động tác của Ôn Nhã Thần mà bất ngờ vặn vẹo. Diệp Thanh Vũ nhắm mi liều chết giãy dụa, hai mắt mờ sương, chỉ nhìn thấy ánh mắt u trầm như mực của hấn, sâu trong con ngươi đen sẫm hiện lên tà hỏa. Rõ ràng thoáng nhìn qua chính là công tử phong độ nhẹ nhàng nhã nhặn, tại sao khi làm cái loại sự tình này lại trở nên bá đạo mãnh liệt như vậy?

Tựa như nhìn thấu y đang oán giận, Ôn Nhã Thần cắn cắn vành tai y, giọng nói khàn khàn: “Chút nữa ta mà còn nhã nhặn, người sẽ oán giận a.” Đầu lưỡi thuận thể dọc theo vành tai mỏng manh đi vào sâu bên trong, hết tiến lại lùi, rõ ràng là ám chỉ việc giao hoan. Diệp Thanh Vũ trong lòng run lên, nhẹn không được nheo lại ánh mắt, eo nhỏ càng thêm căng chặt, hơi hơi thở dốc thoát ra một tiếng hừ nhẹ. Dù cho cắn chặt hàm răng, khoe mắt vẫn dần dần phồng hồng.

“Ha ha...” Ôn Nhã Thần cười thật thỏa mãn, ngữ khí êm ru, câu hồn nhiên phách, “Con người nhã nhận thì tốt thôi, thế nhưng vào trong phòng ngủ mà còn nhã nhận thì làm ăn được gì ha.” Khẩu khí mỉa mai hoặc cùng với đôi tay đang ngao du khắp nơi, dưới lòng bàn tay ấy, Diệp Thanh Vũ liền trở nên run rẩy.

Hắn vùi đầu vào bên cần cổ y cẩn nhẹ, bàn tay dán lấy thắt lưng, chậm chậm từ ngực cùng bụng y vuốt ve qua lại: “Thanh Vũ, người khó chịu chỗ nào? Ta thay người nhu nhu...”

Không đợi Diệp Thanh Vũ trả lời, ngón tay đã kẹp lấy hồng châu trước ngực, trước lấy lòng ngón tay đè xuống, lại dùng móng tay khẽ chạm, ngón tay như đánh đàn gảy từng cái trên nhũ tiêm, khi nặng khi nhẹ, khi nhanh khi chậm. Xoay tròn, gảy nhẹ, vân vê, lôi hết thấy các loại thủ pháp ra dùng.

“Ấn...” Diệp Thanh Vũ đỏ bừng cả mặt, hơi thở dốc có thêm vài phần giọng mũi, khóe mắt ngập nước lại đỏ hồng.

Ôn Nhã Thần ngẩng đầu ở bên khóe môi đang dần thành một đường của y mà ôn nhu hạ một nụ hôn, chậm rãi niệm một câu thơ: “Khinh long mạn niệm mật phục thiêu.” ** Thanh âm khàn khàn, đuôi lông mày nhíu lên, trong đôi mắt u ám *** dâng trào.

“Sơ vi nghệ thường hậu lục yêu.” Tiểu hồng châu chịu không nổi chơi đùa của hắn từ từ gắng gượng đứng lên. Ôn Nhã Thần mỉm cười, gương mặt tuần mỹ bị bóng đêm phủ lên một tầng mơ hồ, bỗng nhiên sinh ra vài phần tà tử, “Thật là dễ nhìn.”

“Hồ nháo.” Mi gian Diệp Thanh Vũ nhíu càng sâu, không nhận được ở trên gối lác đầu, nhắm mắt không muốn nhìn khuôn mặt che kín dự vọng của hắn.

“Tào tào thiết thiết thác tạp đạn.” Hắn vẫn tiếp tục ngâm thơ, thanh âm hàm chứa dục tình mềm nhẹ như quý mỹ, trầm trầm vang lên bên tai, “Đại châu...” (ngọc lớn).

Đầu ngón tay nhẹ nhàng vẽ dọc theo tiểu phúc thăm dò xuống phía dưới, lòng bàn tay nóng như lửa, cách lớp tiết khô, từ từ vuốt ve, chậm rãi di động.

“Người!” Diệp Thanh Vũ hai mắt mở to, hai bên má tái nhợt hiện lên một tia ửng hồng, cả kinh giật mạnh thắt lưng, “Người đừng động...”

“Tiểu châu...” (ngọc nhỏ) Không để ý tới y đang xấu hổ cùng buồn bực, Ôn Nhã Thần cúi xuống, đầu lưỡi nhẹ khiêu, thổi qua nhũ tiêm mẫn cảm của y, “Lạc, ngọc, bàn...” (đầy một bàn)

Máu huyết toàn thân đều đi theo bàn tay cả gan làm loạn của hắn hướng về phía hạ thân, trong đầu “oanh—” một tiếng, trong phút chốc trống rỗng: “Ôn Nhã Thần! Ấn... A...” Nơi mà ngay cả chính mình chạm đến cũng sẽ mặt đỏ tai hồng, lại ở trong tay người kia tùy ý vuốt ve xoa bóp, trong chút đau đớn ấy, vô hạn khát khao cùng thẹn thùng dâng lên, đánh sâu vào đầu óc đang mơ màng.

“Người người người... Ấn... Rất... A...” Diệp Thanh Vũ miễn cưỡng chống đỡ thân thể ngồi dậy muốn quát lớn, ánh mắt lại bắt gặp thân thể hai người xích lõa thì sợ hãi cứng đờ.

Đều là nam tử, tính khí hiên ngang cùng nhau đứng thẳng, bị năm ngón tay thon dài của Ôn Nhã Thần nắm lấy, chặt chẽ sát hợp, ma sát lẫn nhau. Hô hấp nóng rực ồ ồ, thậm chí giống như có thể nghe được tiếng nước dính dập phát ra khi bộ lộ. Tầm mắt vô pháp dời đi, thanh âm rên rỉ thoát ra. Vì thế nhanh chóng cắn môi không muốn lên tiếng nữa, khoái cảm như sóng trào, từng đợt dâng lên, từ hạ thân tuôn trào đến trái tim.

Phi lễ vật thị, phi lễ vật thính, phi lễ vật ngôn (không hợp lễ chó nhìn, không hợp lễ chó nghe, không hợp lễ chó nói – ý phải tự cân nhắc hành vi của mình là nên hay không nên). Khoái cảm quá lớn lại trần trụi, thực khác biệt với thể đạo, quá mức xúc mục kinh tâm. Trộm hút một hơi lương khí, Diệp Thanh Vũ gắt gao nhìn chăm chăm vật đang luân phiên ma sát lẫn nhau trong tay hắn, ngón tay thon dài được bảo dưỡng thỏa đáng cùng phân thân thô to dữ tợn cứng rắn. Hắn, còn có chính mình... Trong quang ảnh mơ hồ, giữa những ngón tay, nơi được bao lấy, trên chóp đỉnh, ẩn ẩn vài tia thủy quang lóe ra.

Tình triều nóng rực cùng thở dốc khiến cổ họng khô khốc, trong miệng cũng bắt giác sinh ra vài phần khao khát, trên mặt nóng như bị hỏa thiêu. Mắt hoa đầu choáng, chỉ có thể lấy khuỷu tay chống đỡ thân mình, mười ngón cuộn tròn lại mở ra, theo ngón tay của hắn không ngừng lật động mà bắt lấy đệm chăn dưới

thân. Môi càng cắn chặt hơn, ngăn tiếng rên rỉ thoát ra trong cổ họng, chỉ có qua hơi thở mới lộ ra một chút hừ nhẹ, tinh tế mềm mại, trong bóng đêm yên tĩnh có thể nghe thấy tiếng ồ ồ thở dốc của nhau càng phát ra tình sắc ái muội... Cho đến rất nhiều rất nhiều năm sau, tiểu viện dạt dào lục sắc sâu trong Chiêu Kính phường nơi kinh thành đã dần mờ nhạt, trở thành những mảnh ố vàng mơ hồ trong ký ức. Sáng sớm ngày hôm đó, khuôn mặt tuần mỹ tiên diễm của Ôn Nhã Thần gần ngay trong gang tấc, lại rõ ràng hiện lên trước mắt.

“Thanh Vũ, Thanh Vũ, Thanh Vũ của ta...” Âm thanh ồn ào âm ỉ bên tai đánh thức người khỏi mộng đẹp. Diệp Thanh Vũ trên mặt phát ngửa tỉnh lại. Sắc trời đã sáng, vừa mở mắt, đối diện là đôi mắt hoa đào sáng quắc, con ngươi đen thẫm như nước, ba quang liễm diễm.

“Tỉnh?” Ôn Nhã Thần hí mắt cười thỏa mãn, cúi đầu tại bên má y hạ một nụ hôn, hai tay vòng lại, một cái ôm mang theo thỏa mãn từ tận cõi lòng.

Diệp Thanh Vũ ngơ ngác mặc hấn ôm lấy, cố gắng không thềm nghĩ tới phía dưới thân thể hai người đang giao triền dán chặt. Tầm mắt mơ hồ, buồn bực mà nhìn về mặt hấn muốn cười lại cố nén, biểu tình quý dị: “Thì làm sao?”

Hấn chậm rãi nhếch khóe môi, một đôi mắt nhấp nháy lóe sáng từ từ cong lên, chuyển thân hướng vào phía trong, chặt chẽ khóa Diệp Thanh Vũ giữa thân mình và ván giường: “Ta chợt nhớ tới chuyện Chu đại thiếu bọn họ nói hai ngày trước.”

“Àn?” Bàn tay dừng trên lưng y lại có chút không an phận, Diệp Thanh Vũ vươn tay muốn chụp lại, bị hấn nhân cơ hội ở trên cổ cắn một ngụm.

“Phan lư đăng tiểu nhân.” (1) Hấn nói chuyện ngữ khí thực mềm nhẹ, khàn khàn mang theo vài phần biếng nhác, ngón tay theo khe hở sáp nhập, cùng tay Diệp Thanh Vũ chậm rãi giao nhau, “Nam tử trên thế gian, chỉ cần có năm thứ “phan lư đăng tiểu nhân”, chính là thượng phu tốt.”

Tướng mạo như Phan An, giàu có như Đăng Thông, nhỏ nhẹ lại nhường nhịn, tự tại tiêu dao suốt ngày dài. Còn có, tựa như cái kia của con lừa... Cái kia... “Có cuốn sách từng nói qua. Ta cảm thấy, năm điều này ta đều có.” Ngón tay áp ngón tay, giao hòa, dây dưa, ve vuốt, lòng ngón trên mu bàn tay như có như không xẹt qua, một chút tê dại, một chút ngứa ngáy. Ôn Nhã Thần bám lấy vai y, dán tại lỗ tai y giảng giải rõ ràng: “Người xem khuôn mặt của ta, nhà của ta, ta xử sự cũng không tồi, vừa nhường nhịn lại nhân từ. Về phần cái còn lại... Hắc hắc, ngày hôm qua người nhìn thấy đều muốn đui mù đi.”

Lúc này không cần hấn động thủ, Diệp Thanh Vũ vịn vẹo thân mình, nắm chặt nhét vào miệng hấn: “Nói hươu nói vượn!”

Giữa ban ngày ban mặt, lại nói mấy lời vô liêm sỉ ấy, có biết xấu hổ hay không?

Xuân tấn hạ chí, một hồi mưa to liên miên ước chừng ba ngày qua đi, hoa sen chớm nở, nặng gắt như lửa. Mùa hè nóng bức suốt bảy tám tuần, sông đào bảo thành hai bên bờ liễu rủ như sương khói, tiếng ve râm ran. Hương lúa chín báo mùa bội thu, tiếng ếch kêu đầu dây vắng vắng. Chiêu Kính phường vẫn thủy chung im lặng. Trong đêm dài, đom đóm lập lòe nơi đình viện. Dưới giàn hoa tử đằng, Ôn Nhã Thần phe phẩy chiết phiết, rung đùi đắc ý tụng một câu “Khinh la tiểu phiến phác lưu huỳnh”**** (khẽ giương quạt nhỏ thâu đom đóm), khiến Diệp Thanh Vũ phải liếc mắt một cái.

Theo lẽ thường, ngày này Thiên tử nên đi giá đến hành cung tránh nóng. Nay bề trên thân thể yếu nhược, hành trình tránh nóng liền yên lặng hủy bỏ. Cũng vì lẽ thế, hai vị hoàng tử phải ở lại trong cung, mỗi ngày trừ bỏ nghe thái phó giảng bài chính là ở bên long tháp phụng dưỡng. Gia quốc xã tắc, hậu cung không được tham gia vào chính sự, hai vị nương nương an an phận phận ngồi yên trong nội uyển, người chỉ cây dâu mắng cây hòe thì ta cũng giết gà dọa khỉ. Trong triều Lâm Giang vương cùng Cao tướng mỗi bên chấp nửa quyền hành, Trương Lương kế cùng qua cầu mưu (2), đầu đến gay gắt. Thiên hạ hết thấy thái bình, trong kinh cũng sóng yên biển lặng. Ôn Nhã Thần nói được thì làm được, quả thật không cường thế kéo Diệp Thanh Vũ xuất môn như trước. Có khi hai ba ngày, có khi ba bốn buổi, vội vàng vàng đến Chiêu Kính phường ngoạn qua một cái. Diệp Thanh Vũ ở bên cửa sổ viết chữ, hấn ở dưới bàn đùa với tiểu miêu. Thỉnh thoảng Ôn tướng quân giao cho công khóa, chờ Diệp Thanh Vũ làm xong, hấn khổ hễ hễ vén tay áo lên. Vẽ mặt cầu xin sao chép lại một phần.

Diệp Thanh Vũ ngạc nhiên nói: “Không phải là có người chép hộ sao?”

Hắn cũng không ngẩng đầu lên, chăm chú nghiêm túc đưa bút trên giấy: “Người ta dùng võ tại biên cương lập công, cùng là con cháu nhà võ tướng, ta cũng nên cấp cho mình chút thể diện.”

Có lẽ là tâm huyết dâng trào, mấy ngày nữa sẽ lại chứng nào tật đấy thôi, Diệp Thanh Vũ cũng không để trong lòng, ôm tiểu miêu thích thú nhìn ra tán cây xanh um ngoài cửa sổ. Ánh nắng thăm đậm nóng bức sau giờ ngọ xuyên qua kẽ lá, tạo thành những vệt tròn tròn lốm đốm trên mặt đất. Ôn Nhã Thần giương mắt, lẳng lặng nhìn y một hồi, tỉnh lại, nín thở ngưng thần, cúi đầu nâng cao cổ tay, nhất bút nhất họa đều vô cùng thận trọng.

Trong kinh quyền quý khắp nơi, mỗi ngày đều ca xướng, mỗi ngày thưởng kiêu hoa. Nghe nói Ý Thúy lâu mới ra mắt một cô nương tài mạo song toàn, biết đánh đàn, biết họa tranh, một thân đoan trang thanh cao lại khí khái, bộ dáng tao nhã động lòng người. Xuất thân đường đường chính chính từ nhà quan, trong nhà chịu tội mới bắt buộc phải lưu lạc phong trần. Có người từng nói qua, có chút giống Ngân Nguyệt phu nhân của Phi thiên đổ phường phía đối diện

Khi uống trà, Diệp Thanh Vũ tò mò hỏi ra: “Thật sự giống sao?” Ai cũng biết, phàm là có giai nhân, Ôn thiếu luôn là khách quý đến ủng hộ đầu tiên.

Ôn Nhã Thần gấp lại chiết phiến nghiêng đầu hồi tưởng một khắc, lắc đầu liên tục: “Kém xa. Xa xa nhìn nghiêng mơ hồ có chút giống, đến gần thêm một bước liền khác xa.”

Sáng ra, gió sớm mang theo hơi lạnh, mơn trớn trên giàn hoa, từng đóa từng đóa rơi rơi thành một chuỗi, vài cánh hoa hồng phấn khoan thai bồng bềnh hạ xuống, dừng trên đầu vai Diệp Thanh Vũ. Hắn tự nhiên mà đưa tay thay y phỉu đi, ngón tay theo bả vai xẹt qua, chạm lên gò má của y. Đôi mắt bình tĩnh nhìn một hồi, con ngươi thâm sâu như vực thẳm: “Bọn họ nói Quế Chi giống Ngân Nguyệt, a, ta lại cảm thấy, người so với Quế Chi còn giống nàng ấy hơn.”

Tân cô nương của Ý Thúy lâu, hoa danh Quế Chi. Đây là lần thứ hai Ôn Nhã Thần so sánh y với Ngân Nguyệt phu nhân, Diệp Thanh Vũ tùy ý đầu ngón tay hắn tại ấn đường của mình lưu luyến, thần sắc bất động, bình tĩnh mở miệng: “Nào có ai lại đem tướng mạo của nam tử cùng nữ tử so sánh? Lan truyền ra ngoài, đối với khuê danh của phu nhân không tốt đâu.”

Hắn nghe xong, trên mặt hiện lên vẻ không phục, đứng dậy xoay người, khom lưng xem xét chiếc ghế trúc, đôi mắt không gọn sóng trịnh trọng nhìn y: “Người đối Ngân Nguyệt phu nhân thực để tâm.”

Diệp Thanh Vũ khẽ nheo mắt, tươi cười nhàn nhạt, thông dong hỏi lại: “Ôn thiếu chưa từng đối người bên ngoài để tâm sao?”

Môi Ôn Nhã Thần dán lên trán y: “Nàng đối với người cũng rất quan tâm.”

Nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước, mềm nhẹ như mưa phùn, từng chút rơi xuống. Diệp Thanh Vũ không quen ban ngày ban mặt lại thân mật như thế, nghiêng mặt trốn tránh: “Ta cùng nàng có chút hợp ý.”

Ôn Nhã Thần ôm lấy lưng y, há mồm ngậm lấy vành tai y đã hồng thắm: “Các người hợp ý, ta phải làm sao đây? Đêm đó không nên để Chu lão nhị nhìn thấy người.”

Nếu không có thanh âm như heo giẫy chết kia của gã, Thanh Vũ của hắn vĩnh viễn là Diệp Thanh Vũ trong Chiêu Kính phường, an an tĩnh tĩnh ở tiểu viện như thường ngày viết chữ uống trà, sẽ chỉ là Diệp Thanh Vũ của riêng một mình Ôn Nhã Thần hắn mà thôi.

Ngày đó còn không phải là người muốn kéo ta ra phố sao? Diệp Thanh Vũ còn muốn nói chuyện, đầu lưỡi hắn liền quán lấy, cứng rắn lấp đầy miệng y.

Thu bá dốc lòng chăm sóc cây xanh trong chậu, tràn đầy khắp sân. Tùng La Hán, đa lá nhỏ, còn có phượng tiên (3) đang nở rộ... Cầu kết (4) cành khô, phiến lá lại xanh biếc. Trên giàn hoa tử đằng là mấy nhành nho, từng trái nho nhỏ xanh ngọc, chen chúc xúm xít thành một chùm, có vài quả đã phơn phớt tím. Tiểu miêu toàn thân đen như mực bốn chân tuyết trắng thật cẩn thận bò lên trên giàn, vừa không lưu ý trượt chân, kêu meo meo rơi xuống. Ủy ỷ khuất khuất dán bên chân chủ nhân, sau lại đứng lên lượn quanh mấy gốc cây xanh tìm chỗ đánh một giấc.

Ôn Nhã Thần một tay phe phẩy chiết phiến, một tay ôm lấy vai Diệp Thanh Vũ, sáp thân dán mặt, cắn cắn vành tai thì thầm ỉ ỏi, nữ cầm sư mi nhân vũ mị đêm trước ở bữa tiệc Trương phủ, tiểu hoa đán thanh âm non nớt trong lòng Chu đại thiếu tối hôm qua, sáng sớm hôm nay, chạy tới Thủy Nguyệt am, khuê tú trong kinh ngày này mỗi tháng nhất định phải tới đó dâng hương. Một đám công tử ca xằng bậy mua chuộc được tiểu ni cô canh cửa, rón ra rón rén tiến vào hậu viện, chọc giấy che cửa sổ, nhìn trộm hết thấy thiên kim danh môn thường không xuất đầu lộ diện. Vận khí của Ôn thiếu so với người ngoài tốt lắm, trong rừng trúc tía gặp được Tam tiểu thư nhà An Dương Hầu, là đại mỹ nhân quốc sắc thiên hương được ca tụng trong kinh thành. Nếu không phải Thánh thể không hợp để tuyển tú, nàng có thể đã được chọn để tiến cung làm nương nương.

Hắn nghiêng rằng nghiêng lợi oán giận: “Không nghĩ tới nhị tỷ tam tỷ cũng đi, vô duyên vô cớ bị đám lỗ mãng kia nhìn thấy mặt.”

Diệp Thanh Vũ cảm thấy sung sướng, thở dài một tiếng: “Báo ứng.”

Hắn buồn bực dùng chiết phiến xoa xoa chớp mũi, khẩu khí suy sụp: “Cùng lắm thì về sau không làm mấy cái chuyện vô liêm sỉ này nữa.” Thần sắc cũng là thư thái, ánh mắt sáng ngời, không thấy một chút suy sụp tinh thần.

Thời gian lặng lẽ, mọi sự viên mãn.

~~(1) Phan đăng lư tiểu nhân : tiểu chuẩn của đàn ông năm tốt ==))

Phan: Mặt tựa Phan An – một mỹ nam thời cổ đại của TQ (chắc không ai không biết đâu nhỉ?)

Đặng: Đặng Thông thời Tây Hán. Xuất thân là một người lái đò có cơ duyên được gặp Hán Văn Đế. Sau đó ông được Hán Văn Đế vô cùng yêu thích, cho hưởng hết thảy xa hoa phú quý, còn cho ông đặc quyền được tự đúc tiền đồng => Đặng Thông trở thành người giàu có nhất bấy giờ. Sau này khi thái tử lên ngôi ông bị tịch thu hết của cải, bị vu oan, cuối cùng phải chết đói. Vậy nên mới ví giàu như Đặng Thông.

Lư: *khu* Cái này... cái này... lừa với ngựa giống nhau, người ta có câu ngựa giống thì các bạn hãy tự suy ra cái của lừa nó cũng không thua kém là được rồi ==))

Tiểu: nhỏ nhẹ, nhường nhịn, cưng chiều vợ con

Nhân: ung dung tự tại, nhân bản tiêu dao.

(2) Trương lương kế quá kiêu mưu: Trương Lương là một mưu thần đắc lực dưới trướng Lưu Bang. Quá kiêu mưu thì ta không rõ lắm, nàng nào biết thì xin chỉ giáo cho ta với.

(3) Phượng tiên: a.k.a cây bóng nước =.=! Nghe tên rõ là oách

(://dongphongthieu.files.wordpress.com/2014/04/hoa-phe1bba5ng-tien-20130506154323.jpg)

(4) Cầu kết

(://dongphongthieu.files.wordpress.com/2014/04/3004817515_f489d269e2_z.jpg)

**Khinh long mạn niệm mặt phục thiêu: mấy câu thơ đoạn này lấy từ Tỳ bà hành của Bạch cư dị.

Xem chi tiết tại link .thivien.net/viewpoem.php?ID=50 (:// .thivien.net/viewpoem.php?ID=50)

Mấy câu trong này nó là

... Khinh lung mạn nhiên mặt phục khiêu

Sơ vi Nghê thường hậu Lục yêu

Đại huyền tào tào như cấp vũ

Tiểu huyền thiết thiết như tư ngữ

Tào tào thiết thiết thác tạp đàn

Đại châu tiểu châu lạc ngọc bàn ...

Dịch:

... Ngón buông, bắt, khoan khoan diu dặt,

Trước Nghê thường, sau thoát Lục yêu.

Dây to nhường đổ mưa rào,

Nỉ non dây nhỏ như trò chuyện riêng.

Tiếng cao thấp lẫn chen liền gãy,

Mâm ngọc đầu bông nảy hạt châu.

...

Mình nghĩ ở đây anh đang lấy ngực anh Diệp ra làm tỳ bà J) toàn gảy với gủng J)

*** Khinh la tiểu phiến phác lưu huỳnh: 1 câu thơ trong bài thu tịch

Để hiểu hơn xem ở đây .thivien.net/viewpoem.php?ID=213

Editor: hàng bonus! Đóng dấu chính chủ của editor thân tặng bà con =)) – Chibi Ôn Nhã Thần – Diệp Thanh Vũ chi xuân cung đồ =)))) (trông anh Diệp như cá chết =)))

Khi bà con nhìn thấy chương này được up lên cũng là lúc editor đã suy kiệt vì mất máu quá độ! +_____+

Hẹn gặp lại sau 2 tuần nữa!

(://dongphongthieu.files.wordpress.com/2014/04/img_09202.jpg)

15. Chương 15

CHƯƠNG THỨ MƯỜI LĂM (BẢN SỬA CHỮA)

Thiên Hữu năm thứ hai mươi bảy, ngự sử Nghiêm Phượng Lâu làm tròn bốn phận, hành sự nghiêm minh, được cất nhắc lên chức ngự sử trung thừa, chưởng quản toàn ban ngự sử, có thể cáo trạng, vạch tội đủ loại quan lại.

Triều đình náo động. Từ một vị huyện thừa thất phẩm nhỏ bé tới lục phẩm ngự sử, cho tới bây giờ đã thành ngũ phẩm trung thừa, chỉ trong vòng hai năm ngắn ngủi, con đường làm quan của Nghiêm Phượng Lâu có thể nói là trôi chảy cũng có thể coi là gấp ghe. Nam nhân bất cầu ngôn tiểu (ăn nói thận trọng), tại một khắc khi tiếp nhận thánh chỉ, trên mặt vẫn không chút cảm xúc.

“Thần lĩnh chỉ.” Khom người quỳ xuống, trán chạm nền điện, y cẩn trọng khom lưng, tam quỳ cửu khấu, kính cẩn tới cực điểm. Gương mặt thanh tú “hết thấy nhạc mẫu trên đời đều yêu mến” trong miệng Cố Minh Cử ngày xưa đã nhuộm phần tiêu tụy, nháy mắt đã chôn giấu trong sắc áo quan bào đỏ nhợt nhạt không cũ cũng chẳng mới kia.

Văn thần vô quan xếp thành hàng, Kim Loan điện rộng lớn lặng ngắt như tờ, tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng y “đông đông” đập đầu. Ôn Nhã Thần cúi đầu đứng trong hàng ngũ, ánh mắt nhìn tới y gầy đến sắp không ra hình dáng, trong mắt bỗng nhiên nổi một trận chua xót.

Sau khi hạ triều, Ôn Nhã Thần liền đi thiên lao.

Ngực tốt sớm đã quen mà bước lên trước lấy lòng, muốn tiếp lấy thực hạp trong tay hắn: “Ôn thiếu lại tới nữa? Ngài yên tâm, Cố đại nhân hết thấy đều tốt lắm.” Cúi đầu đã thấy bàn tay hắn cầm thực hạp đến độ các đốt ngón tay đều trắng bệch, trên mu bàn tay gân xanh bạo khởi, cũng không biết hắn cứ như vậy dùng sức nắm đã bao lâu.

Bàn tay xấu hổ mà dùng giữa không trung, ngực tốt không dám nói nhiều, buồn bực mà nhìn ống tay áo hắn tung bay, dưới chân như lướt gió một đường vọt tới trước phòng giam Cố Minh Cử, rồi lại đột ngột dừng trước cửa lao.

Ôn Nhã Thần hai vai cứng ngắc kinh ngạc đứng hồi lâu. Ngực tốt còn đang tính toán có nên hay không đi qua nói thêm câu gì, lại nghe thấy hần thắm hít một hơi, người đã bước qua cửa đi vào.

Từ ngày Cổ thị lang bị hạ ngục, cho tới nay đã là hai năm. Trên tường lao vốn không có gì lại xuất hiện vài đạo hoa ngân (nét vẽ), hết thấy giống như chưa từng thay đổi, mà ngay cả Cổ Minh Cử thoát nhìn cũng không có gì khác trước. Tóc dài rối tung trên đầu vai, tù phục màu trắng có chút vết bẩn, cùng với thần thái thân thiết tươi cười... Ngồi xếp bằng sau song sắt tiền nhiệm thám hoa lang ngựa quen đường cũ với tay xuyên qua chấn song, vũng vàng giữ một chung rượu nhỏ tràn đầy giữa hai ngón tay, ngửa đầu nâng chén, một giọt không sót, đều trôi xuống họng, hai mắt nhắm lại, phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn: “Hảo tử, không hổ là tướng quân phủ tư tàng. Người trộm? Trở về sẽ bị Ôn tướng quân đập chết đi?”

Ôn Nhã Thần cách song ngục nhìn đuôi lông mày nhếch cao cùng khóe mắt giãn ra của hần thật lâu: “Nghiêm Phượng Lâu thẳng quan.”

Cổ Minh Cử từ từ nhắm hai mắt, say mê hưởng thụ rượu ngon cam liệt tinh khiết thơm nồng: “A.”

“Là ngũ phẩm ngự sử trung thừa. Hôm nay lâm triều đã hạ chỉ.”

Cổ thị lang rất thức thời mà thêm một tia tươi cười trên mặt: “Đứng đầu ngự sử, không tồi.” Khẩu khí tùy ý giống như đàm luận về một quan viên chẳng quan hệ trong triều.

Ngón tay Ôn Nhã Thần rũ xuống bên người không nhịn được lại nắm chặt: “Chức quan càng cao càng hung hiểm, huống hồ y lúc đầu cũng không có căn cơ.”

“Ái chà, có tiến bộ.” Cổ Minh Cử cội lòng đầy vui mừng, “Khó có được người như người cũng hiểu chuyện này. Trước kia, người cũng không thông minh như vậy.”

Ôn Nhã Thần mím chặt môi, hô hấp chậm lại, đứng ở bên này song ngục yên lặng mà chờ.

Cổ Minh Cử nâng chén uống rượu, cũng không nói chuyện.

Cuối cùng, chờ không nổi vẫn là Ôn Nhã Thần.

“Người muốn nói chỉ có thể thôi ư?” Dùng sức nắm chặt tay, móng tay mạnh mẽ đâm vào lòng bàn tay thành một tia đau đớn sắc nhọn. Từ khi Cổ Minh Cử bị hạ ngục, lần đầu tiên Ôn Nhã Thần cảm thấy khuôn mặt tươi cười của người này đáng ghét như thế, đây là Nghiêm Phượng Lâu a, là Phượng khanh của người đó! Người mỗi lần say rượu đều luôn mồm gọi Phượng khanh! Người có từng chứng kiến y bị đương đình trượng trách (đem phạt trượng)? Trước mặt bách quan, trăm ánh mắt đổ vào, hình còn quất vào da thịt vang lên tiếng trầm đục, khiến không ít người trở về liền mơ thấy ác mộng.

Người có từng nghe qua người bên ngoài nghị luận về y? Lấy thân hầu người, tự cam thấp hèn, Cao tướng cùng đồng đảng lòng dạ khó lường bêu rêu cùng người hiểu kì thêm mắm dặm muối tung tin đồn thổi suốt hai năm chưa bao giờ ngừng. Người có biết hay không, Phượng khanh của người, từng ở dưới tường cao thư viện Nam An ngửa đầu nhìn người, ánh mắt hòa ánh trăng, so với ánh trăng càng thêm oánh nhuận sáng rõ – Phượng khanh, bây giờ gây tới mức cho dù đứng trước mặt người người cũng khó mà nhận ra!

Bi phần ngạnh tại yết hầu, rõ ràng chính là chuyện không liên quan tới kẻ ngoài cuộc như mình, bị thương cùng bất đắc dĩ trong ngục lại không ngừng kích phát lửa giận. Trước mắt không ngừng hiện lên bóng dáng Nghiêm Phượng Lâu thẳng tắp như thương lại gây yếu đến nỗi một cơn gió có thể thổi bay đi, Ôn Nhã Thần từng ngậm từng ngậm thở dốc, vô số lời muốn nói trong suốt hai năm qua nháy mắt nảy lên trên đầu lưỡi, lại nghẹn lại trong miệng khi Cổ Minh Cử bỗng nhiên mở mắt.

“Nghiêm Phượng Lâu có thể có ngày hôm nay, cũng là chuyện lạ. Ngày trước nếu có người nói với ta, một ngày kia Nghiêm Phượng Lâu có thể chạm tới cánh cửa cung vàng điện ngọc, ta sẽ cười suốt ba ngày ba đêm.” Ngữ khí vẫn mang theo mỉa cười cùng đùa cợt, rượu cạn, Cổ Minh Cử cầm chén rượu trống trơn, bình tĩnh nhìn hần từ trên xuống dưới, chợt ánh mắt lay động, hần cúi thấp đầu, nhẹ nhàng một câu “Phượng khanh” cơ hồ thấp tới không thể nghe thấy: “Người nói, y hai năm nay như thế nào trải qua?”

“Ta...” Ôn Nhã Thần ánh mắt chưa xốt, sững sờ mà tiếp nhận vò rượu rỗng hần vút tới, nói một câu mà ngay cả chính mình cũng không tin nổi, “Y... sống rất tốt.”

Cứng nhắc chẳng lẽ nổi ai.

Lúc gần đi, Ôn Nhã Thần đứng trước cửa lần thứ hai chần chờ, nhin không được quay đầu lại liếc mắt một cái, Cổ Minh Cử ngồi trên chiếc chiếu rách nát đưa lưng về phía hắn, đối mặt với vách tường trần ngập vết khắc, sừng sững như cao tăng nhập định: “Y có thể có cái gì tốt? Để những kẻ ghen ghét y bắt lấy nhược điểm, cáo trạng y kết đảng thu bè mưu đồ gây rối? A, tư vị làm bia đỡ, ta so với người và y đều rõ ràng hơn.”

“Y làm những điều này là vì ta, ta sao lại không hiểu? Ta ở chỗ này không quan tâm đến y chính là tốt nhất đối với y.”

“Ôn thiếu đã thích ai chưa? Không phải là ôm hoa khô uống hoa tửu ngàn vàng mua tiếng cười mà là năm rộng tháng dài nhất thế nắm tay nhau. A, ta biết là người không có. Có nói cho người, người cũng không hiểu.”

Ôn Nhã Thần không phục mà cường biện: “Người làm sao biết ta không hiểu? Người nói, ta sẽ biết.”

Cổ Minh Cử lắc đầu: “Nói cũng vô dụng, chuyện tới trước mắt mới có thể hiểu được.”

Cũng giống như năm đó, là người trong cuộc, danh lợi che mắt, đương nhiên cho rằng tiền đồ là quan trọng nhất. Đại nạn bùng xuống, khi cùng đồ mất lộ mới hoảng hốt nhớ lại trước kia, châu huyện hẻo lánh cách xa cung vàng điện ngọc, thư viện cổ kính tiếng vang thiên hạ ở bên ngoài trấn nhỏ, bên ngoài cửa sổ lớp học gió nhẹ nhàng lắc lư lá cây ngô đồng, trong phòng bốn mùa đều quanh quẩn hương mực nhàn nhạt, lão phu tử thanh âm thông thả khiến người mỗi một muốn làm một giấc. Hắn nín thở ngưng thần, ngồi bút mềm mại cẩn thận từng nét, lặng lẽ ở trên sống lưng gầy thẳng tắp của người phía trước họa một câu thơ — Kiềm gia thương thương, bạch lộ vi sương (Sây non xanh biếc, bạch lộ như sương). Đầu bút lông chấn động, người nọ như có sở giác, nghiêng người quay đầu lại hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái. Dương quang sau giờ ngọ ngày xuân sáng lạn như thế, chiếu tới đôi mắt y trong suốt mang theo tức giận. Ba quang diệu dàng, lại bởi vì câu nệ mà khẽ nhếch môi, khoe miệng cong cong, nụ cười nhàn nhạt, một chút bất đắc dĩ, một chút oán hận, một chút vui sướng mà bản thân y chưa từng phát hiện.

Đây là hình ảnh đẹp nhất hắn từng nhìn thấy trong cuộc đời này.

Chạng vạng hôm nay, Chu gia tam huynh đệ sai người tới mời, thỉnh Ôn thiếu đến Phi Thiên đồ phòng tụ hội một phen. Miệng nói thật văn nhã, thực ra là yên ổn đã lâu, lại muốn tìm chút vui thú.

Gã hạ nhân tới đưa tin cùng chủ tử nhà hắn đều là cái dạng béo béo đen đen, lấm la lấm lét, vẻ mặt hoan hỉ: “Tam gia gần đây mọi sự đều không thuận, muốn phá tài tiêu tai!”

Ôn Nhã Thần mềm nhũn ngồi trên ghế trầm mặc hơn nửa ngày, tẻ nhạt mà gơ tay: “Biết, người trở về đi.” Nửa điểm cũng không có hứng thú.

Diệp Thanh Vũ đang viết chữ nghe tiếng hướng hắn nhìn lại, Ôn Nhã Thần cúi đầu, một tay cầm sách, một tay khi có khi không vuốt vuốt lông tiểu miêu trong ngực. Ngẩn ngơ, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Từ lúc vào cửa, hắn đã trầm mặc đến khác thường. Cái người thường ngày chuyện trò vui vẻ hận không thể lẫn qua lẫn lại nháo tới long trời lở đất, lại chỉ cùng Thu bá chào hỏi vài câu. Liền chạy thẳng vào thư phòng của Diệp Thanh Vũ, cầm lên tờ thư hai ngày trước mới chép, cũng không biết là xem tới nhập thần hay thế nào, an an tĩnh tĩnh ngồi một chỗ, vô thanh vô tức, không nói một lời. Khuôn mặt căng thẳng âm trầm có thể tích nước.

Ôn Vinh kéo tay áo Diệp Thanh Vũ, nhỏ giọng nhắc nhở y: “Mới vừa đi thăm Cổ đại nhân. Nghe nói nay Nghiêm đại nhân thăng quan.”

“Nghiêm Phụng Lâu Nghiêm đại nhân sao?” Diệp Thanh Vũ còn chưa nhận được tin, nghe vậy cũng có chút kinh ngạc.

Cẩn thận mà liếc nhìn Ôn Nhã Thần thủy chung vẫn chưa ngẩng đầu, Ôn Vinh lá gan to thêm: “Phải, lên ngũ phẩm ngự sử trung thừa.”

Diệp Thanh Vũ nhú mày nghĩ nghĩ, gật đầu nói: “Ta biết.” Lại không nói thêm gì, đứng dậy rút chén trà cho Ôn Nhã Thần, rồi sau đó trở lại bên cửa sổ, hai người ngồi đối diện nhau, tiếp tục cúi đầu ngưng thần viết tiếp chữ của y.

Ngòi bút trên giấy họa từng nét, trong đầu lại suy nghĩ hàng vạn hàng nghìn. Nghiêm Phượng Lâu a... Khi dạ du, Diệp Thanh Vũ cùng vị sau khi vào kinh vẫn là nhân vật được đồn đãi không ngừng này không hẹn mà gặp mấy lần. Âm thầm trong ngõ hẻm, khi hoàng hôn vừa buông xuống, ánh trăng như nước, xuyên qua kẽ hở hai bên tường tà tà phủ xuống trải dài trên những phiến đá lát đường, ánh sáng rơi xuống như một dòng thanh tuyến. Nghiêm Phượng Lâu gầy trơ xương luôn luôn một mình một người đi tới, khi gặp thoáng qua, ánh mắt trống rỗng mờ mịt khiến một người luôn ở trong Chiếu Kính Phường như y cũng cảm thấy cô độc.

Toàn thân chả có một chút nào giống người — Diệp Thanh Vũ nhớ rõ, ở trong tiệc rượu, từng có người trong đám hồ bằng cầu hữu của Ôn Nhã Thần đã miêu tả y như vậy.

Lần gần nhất nhìn thấy y, là tại quán canh bên thành tây. Ở sâu trong hẻm nhỏ quanh co lát lẻo, nơi góc khuất kia, tiểu thực quán đơn sơ dùng tre bương cùng vài dầu dựng thành, chỉ khi mặt trời đã khuất núi mới đốt đèn mở quán, Ôn Nhã Thần đã từng kích động lôi kéo Diệp Thanh Vũ tới nơi này.

Diệp Thanh Vũ xa xa trông thấy y ngồi bên bàn gỗ nước sơn đã bong tróc, bình tĩnh đại ngộ, người này thì ra cũng sẽ ăn cơm uống nước. Vẫn là một con người còn sống, vẫn sẽ khóc sẽ cười, sẽ đau đớn sẽ thương tâm, vì có tâm nên sẽ có vướng bận, cũng sẽ nhìn trăng nhớ người, bởi vì có ham muốn của phàm phu tục tử vậy nên cũng sẽ có hết thấy vui buồn hi giận ái dục phiền muộn của con người.

Ngày đó Nghiêm Phượng Lâu so với lúc trước vội vàng nhìn thoáng qua lại càng gầy yếu hơn rất nhiều. Trừ nường mỹ mạo đệ nhất kinh thành trong miệng Ôn Nhã Thần tự mình bưng bát, phong tình vạn chủng mà đưa đến trước mặt y. Sao sáng đầy trời, gió đêm phơ phất, nàng mị nhân như tơ, gò má phiếm hồng, ngón tay trắng muốt nhẹ nhàng như nước ở trên mu bàn tay y như có như không họa một vòng tròn. Ngay cả Diệp Thanh Vũ cách đó không xa cũng mơ hồ thất thần vì vẻ quyến rũ xinh đẹp của nàng. Dưới vầng sáng mờ nhạt mông lung của ngọn đèn, bộ ngực đầy đặn trắng nõn của trù nường gần ngay trước mắt, nam nhân từ sau khi vào kinh vẫn chưa từng nở nụ cười đôi mắt khế rử, vẫn là biểu tình ngây ngốc đã thành chiêu bài, mi phong như kiếm, không thấy một tia rung động.

Năm đó khi Cổ thị lang như mặt trời ban trưa, chẳng hề có cái biểu tình như thế. Mạnh vì gạo, bạo vì tiền, thám hoa lang đi tới nơi nào nơi ấy đều là hoan thanh tiểu ngữ, thanh thể so với Ôn thiếu phong lưu, hoang đường lại càng phô trương. Diệp Thanh Vũ nhớ rõ, ngày trước y thường xuyên đứng ở trong hẻm nhỏ dưới Ý Thúy lâu, ngửa đầu nhìn bọn họ trên lầu cao uống rượu vui đùa.

Cổ thị lang anh tuấn kiệt xuất tài hoa hơn người khi cười lộ lên thanh âm trong sáng, tư thái phóng khoáng, chỉ cần có hần ở đó, khúc nhạc bay ra từ trên lầu tựa hồ cũng càng thêm du dương thích ý. Nhìn thế nào cũng thấy Cổ thị lang luôn tiên hộ hậu ủng như chúng tinh phụng nguyệt cùng với Nghiêm đại nhân ngồi một góc lặng im uống canh không phải là những kẻ cùng chung một đường.

Mặt trời khuất sau dãy núi thành tây, gã hạ nhân của Chu gia lại chạy tới ân cần mời mọc: “Các vị đại gia công tử đều đã tới, chỉ còn đợi Ôn thiếu ngài thôi, nếu Ôn thiếu không đi, tiểu nhân đêm nay cũng đừng mong trở về.”

Tầm mắt Ôn Nhã Thần giăng co trên trang sách trước mặt, ánh mắt sáng ngời, dường như có thể đốt thủng trang giấy mỏng manh.

Ôn Vinh nhanh chóng tiến lên một bước, lạnh lợi cười nhỉnh: “Thiếu gia chắc mệt rồi? Ăn trước một khối điểm tâm nhé?”

Ôn Nhã Thần hồ hững, chậm rãi quay đầu nhìn về phía Diệp Thanh Vũ. Ánh nắng phía chân trời hồng sắc xuyên thấu qua song cửa chiếu vào trong phòng, thời tiết nóng bức lúc giữa trưa nặng nề theo ánh nắng tắt dần ở phía tây mà từ từ tán đi, đồng tử thâm sâu như mực của hần bị bao phủ trong một tầng sương mờ, quay mặt nhìn y không chớp mắt, bởi vì hồi lâu không nói, thanh âm khô khốc ám ách: “Cùng đi.”

Từ lúc nói không ép buộc y nữa, đây là lần đầu tiên hần muốn Diệp Thanh Vũ đi theo.

Diệp Thanh Vũ sắc mặt bình tĩnh, gật đầu đáp ứng: “Được.”

Phi Thiên đồ phòng đêm đêm khách tới chật kín, chốn tiêu tiền đệ nhất kinh đô thanh danh lan xa tứ phương đều biết, vô luận là tầng dưới cùng đại sảnh rộng lớn bao la hay là nhã gian lầu hai bố trí tỉ mỉ

trang nhã, tất cả đều chen chúc tấp nập, tiếng xúc xắc, tiếng bài cửu, tiếng ồn ào, còn cả tiếng hét to, cách cả ba con phố đều nghe được nhất thanh nhị sở (rõ ràng). Ngay cả mấy con buôn Hồ tộc mũi cao mắt sâu phía Tây cũng mộ danh mà tìm tới, hoa chân múa tay đứng cạnh chiếu bạc, cặp mắt xanh biếc gắt gao nhìn chăm chăm vào ống trúc đang đảo quay cuồn trong tay tiểu nhị, trong miệng lẩm bẩm, ngón tay không ngừng di chuyển trên ngực (cầu Chúa or cầu Thánh), khuôn mặt đỏ bừng không chỉ thành kính, mà càng là điên cuồng, Ôn Nhã Thần bước vào cửa, trên mặt nhất thời khẽ nở từng mạt tươi cười ngả ngớn, phe phẩy chiết phiến chân nhấc lên, đi theo bát tự bước, trò chuyện đùa giỡn, mời rượu ồn ào nói cười vui vẻ, cử chỉ như thường. Diệp Thanh Vũ cảm khái, chỉ nghe nói đọc sách niệm thư nhiều dần dần nhắm cả hai mắt cũng có thể đọc lầu lầu, hóa ra giống như Ôn Nhã Thần vô học bất thuật hành vi phóng túng, mười năm như một ngày, cũng có thể luyện được bản lĩnh cười xe nhẹ đi đường quen (quen tay hay việc) tới lô hỏa thuần thanh.

Ôn thiếu ở nơi nào thì nơi đó sẽ phi thường náo nhiệt. Trong phòng lập tức triển khai bàn chơi bài, ca cơ ôm tỷ bà xướng tiểu khúc ngồi ngay ngắn ở trong góc, ba bốn tiểu nha hoàn đứng bên bàn bưng trà rót nước, bên cạnh các vị công tử thiếu gia đều là oanh oanh yến yến hoặc giận hoặc cười, một vòng xung quanh đều là sắc màu rực rỡ, y hương tấn ảnh son phấn ngát ngào, phát gian mới thay lay động dưới ánh nến mờ ảo, quay đầu tùy ý nhìn lên đều phải hoa mắt.

“Nghe nói hai vị hoàng tử hôm nay bị gọi vào ngự thư phòng lần lượt nghe giáo huấn.” Túc Ninh bá thể tử vừa chơi đã thắng, tiện tay đem thẻ bạc giành được đặt qua một bên.

Bên kia tam thiếu gia nhà Đại Lý tự khanh đẩy bài, thuận miệng tiếp câu chuyện: “Ta cũng nghe nói như vậy. Mấy ngày trước Thánh Thượng dưỡng bệnh, sợ là có người không an phận.”

“Ha hã, đều không an phận cả thôi... Ai, ai, gấp cái gì, ta còn chưa sờ bài đâu.” Bên cạnh có người xen mồm vào, trong miệng còn khe khẽ ngâm theo tiếng nhạc một tiểu khúc dân ca, “Loại sự tình cũng chẳng đáng ngạc nhiên, triều nào, thời nào mà không phải là như vậy? Bây giờ còn tốt, tiên hoàng khi ấy, hoàng tử thành niên có năm, sáu người, kia mới là đao quang kiếm ảnh, máu nhuộm sông đào quanh thành nước đổ...”

Diệp Thanh Vũ ngồi ở bên cạnh Ôn Nhã Thần yên lặng uống trà. Thời Tiên hoàng, con nối dõi thịnh vượng, hoàng tử công chúa cũng phải hơn hai mươi người, cho đến trước đại sự của Tiên hoàng vài năm, trừ vài người chưa đến tuổi thành niên đã qua đời, hoàng tử có thể tự mình đảm đương một phía có năm vị, long tử phượng tôn, mỗi người đều bất phàm. Chính là hiện giờ, hoàng tử lưu lại từ thời tiên hoàng, chỉ có một vị Lâm Giang vương còn sống, những người khác thì cốt đều thối rữa. Hoàng thất huynh đệ tương tàn thâm thiết dân gian không thể sánh bằng.

Đang ngồi đây có không ít con cháu quan gia, góp nhặt mấy lời vụn vặt của trưởng bối trong nhà cũng đủ viết thành sách:

“Lâm Giang vương giấu tài hơn nửa đời người, nguyên tưởng rằng bị dọa sợ rồi, không nghĩ tới rốt cục vẫn là không nhịn được...”

Đây là thiên hạ đó, Cửu Châu mệnh mông, thần dân vô số, tọa ủng thiên hạ thì còn có cái gì mà không chiếm được? Dưới lầu vừa rồi còn có người vì một trăm lượng bạc mà không tiếc giết người cướp của, vì chiếc ghế nơi cao nhất trong Kim Loan điện kia, chẳng sợ máu chảy thành sông thì có gì lạ? Quyền thế trước mắt, ai không đỏ mắt nóng tâm?

Túc Ninh bá thể tử lại thắng một ván, đôi mắt nhỏ dài mị đến sắp nhìn không thấy. Hoa nương nói cười bên cạnh lạnh lợi mà vươn ra mười ngón, vì hấn chính lí lại thẻ bạc, đúng là tân hoa khôi của Ý Thủy lầu Quế Chi cô nương, vị cùng Ngân Nguyệt phu nhân giống nhau trong lời đồn kia.

Hoa nương khéo léo hợp lòng người chớp chớp mắt, cho dù nghe được cái hiểu cái không cũng không quên quay đầu hướng kim chủ lộ ra một cái mỉm cười ngọt ngào. Khi nàng cúi đầu không nói, hai hàng lông mày nhú lại mềm mại đáng thương cũng có vài phần giống Ngân Nguyệt phu nhân thanh lệ lịch sự lại tao nhã, một khi cười lộ lên... Khó trách ngay cả Ôn Nhã Thần cũng nói nàng không giống.

Diệp Thanh Vũ khóe mắt khẽ chuyển, không động thanh sắc đem tầm mắt từ trên mặt Quế Chi dời đi. Cái gì mà không màng danh lợi, cái gì giấu tài, cái gì mà ẩn nhẫn không động, cũng chỉ là ngoại nhân không

biết nội tình lung tung phỏng đoán thôi. Ở trong lòng người kia, thiên hạ tất nhiên là đáng quý, giang sơn dù có tú lệ, quyền thế cực thiên cũng tốt, duy ngã độc tôn cũng vậy, khiến lòng người rung động e rằng chẳng gì có thể so với... Nàng...

Thanh âm ồn ào, hương hoa ngào ngạt, cửa sổ cạnh đường đều mở ra mà nửa ngày cũng không có nổi một cơn gió mát, trong phòng bốn phía đều đặt bằng, gã hạ nhân nghẹn mặt tận chức tận trách đứng ở phía sau quạt quạt, nghĩ nghĩ, một trận phiền muộn không thể ngăn chặn từ trong lòng dâng lên. Diệp Thanh Vũ muốn đứng dậy xuất môn thông khí. Người còn chưa đứng lên, tay Ôn Nhã Thần đột nhiên nắm chặt cổ tay y. Lòng bàn tay nóng bỏng, cách ống tay áo mỏng manh hướng xuống bàn tay y, năm ngón mở ra, theo kẻ tay giữ lấy tay y.

“Ta đi gặp Ngân Nguyệt phu nhân.” Diệp Thanh Vũ thấp giọng nói. Bên kia nữ tử lại cúi mặt, dung nhan như tuyết, thần thái sở sở, tĩnh nhả như một đóa thủy liên hoa. Thập phần tương tự, giờ phút này rơi vào trong mắt, lại dâng lên vô hạn nôn nóng.

“Ngồi tiếp đi.” Ôn Nhã Thần cũng không nhìn y, nhỏ giọng mà lướt qua một câu. Lập tức tiếp tục đỏ mặt lớn tiếng cùng Chu gia đại thiếu tranh luận, hoa đán nổi danh gần đây Kim Linh cô nương hóa trang đẹp hay không đẹp.

Diệp Thanh Vũ kiên trì: “Ta đi một chút sẽ trở lại.”

Ôn Nhã Thần không đáp lời, năm ngón tay xiết càng chặt hơn, ở dưới bàn gát gao đè chặt lấy tay y. Cũng không biết hấn phát điên cái gì nữa, thường ngày Diệp Thanh Vũ chỉ cần giấy dựa trong chốc lát, hấn sẽ vượt vượt cái mũi ủy ủy khuất khuất mà buông ra. Hôm nay lại giống như nghẹn khí, mặc cho y thấp giọng quát lớn như thế nào hấn cũng thờ ơ.

Thật muốn kiên trì cùng hấn đấu sức, vậy sẽ dẫn tới cả phòng đều sẽ nhìn về bên này. Diệp Thanh Vũ bắt đầu dĩ, thả lỏng, tựa người vào lưng ghế. Ôn Nhã Thần hình như có sở giác, hai mắt vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm bài, trong tay cũng chậm rãi thả nhẹ khí lực, thế nhưng vẫn bước bình mà nắm tay y như cũ, đầu ngón tay chạm lên lòng bàn tay, một chút lại một chút, mềm nhẹ mà thông thả vuốt ve.

Giống như bình thường, khi hấn vuốt ve bộ lông của tiểu miêu vậy...

16. Chương 16

CHƯƠNG THỨ MƯỜI SÁU BẢN SỬA CHỮA

Đêm dài vừa hết, sáng sớm chưa qua. Lâu bên kia đèn hoa còn chưa ngời ngời, trên bầu trời thưa thớt ánh trăng sao. Trên Ý Thúy lâu tiếng ca y nha mềm mại cũng theo bóng đêm dần tiêu thất, tỷ bà trong lòng hoa khôi tình tang gầy một đêm, ngân nga một tiếng sau cùng. Giữa hồ ánh đèn nhấp nháy, thuyền hoa vừa cập bờ liền bị dập tắt. Tiểu nhị một thân áo ngắn dụi dụi đôi mắt buồn ngủ lão đảo tiền khách nhân ra về, vừa xoay lưng liền đánh một cái ngáp thật to.

Kinh thành ồn ào náo nhiệt chỉ có giờ phút này mới là chân chính yên tĩnh an bình. Một đám hiếu tử trầm mê trong ôn nhu hương, trong đồ phụng bá vương ngủ trên đồng bạc. Hán tử say nằm lăn quay ven đường, thư sinh cần mẫn cặm cụi dưới ánh đèn. Trong viện nhà ai tiếng đồng hồ nước (1) tích tích, giữa ngõ nhỏ quanh co báo canh ba đã đến. Hai ba bóng người cưỡi ngựa, nhanh như chớp chạy tới từ phương xa, nháy mắt đã biến mất trên đường lớn.

“Ở trong cung ra?” Một thoáng lướt qua, Diệp Thanh Vũ chú ý hoa văn tấm thẻ bài trên thắt lưng người nọ giống như đã từng nhìn thấy ở đâu đó.

“Ân.” Ôn Nhã Thần dỗi mắt nhìn lại, mấy bóng người kia chớp mắt đã biến mất ở đầu phố, “Chắc là lại triệu thái y.”

Mấy kẻ trên ngựa kia mơ hồ mặc phục sức của nội thị, nay thánh thượng long thể không tốt đã là chuyện ai ai cũng biết, ngay cả Ôn Nhã Thần không hay vào triều cũng ít nhiều biết chút nội tình: “Nghe nói Thái y viện an bài nhân thủ hàng đêm túc trực ngoài tầm cung thay phiên làm việc, vội vàng như vậy... Chỉ sợ không có gì tốt...”

Nếu như mấy đồn đãi vừa rồi ở bữa tiệc là thật, vừa mới có chút khởi sắc liền cường chống lâm triều, rồi sau đó lại gọi hoàng tử vào ngự thư phòng nổi giận răn dạy một phen, bệnh kéo dài đã lâu thân thể yếu ớt khí huyết tích tụ, quả thật dễ dàng tái phát. Phàm là người đau ốm, tối kỵ nhất chính là bệnh tái phát, khi tốt khi xấu, vừa mới đỡ hơn một chút lại càng nặng thêm, đến cuối cùng chẳng thể nào trị khỏi. Tuế nguyệt như dao, đao đao thôi nhân lão (năm tháng như dao, đao đao thúc người già). Không thể tưởng tượng được, nam nhân năm đó thí huynh đồ đệ sát phạt quyết đoán chớp mắt một cái cũng đến hồi chỉ vì một cơn giận mà nguy hiểm đến tính mạng. Ông trời có mắt, trong cuộc sống quả báo chưa bao giờ là nói đùa.

“Cao tướng cũng bị bệnh.” Trên phố dài bốn bề vắng lặng, giọng nói Ôn Nhã Thần lạnh lạnh nặng nề vang lên ở bên tai, khiến cho lòng người chấn động, “Là bệnh thật.”

Diệp Thanh Vũ nghe tiếng quay đầu, hắn cũng đang đồng dạng nghiêng mặt nghiêm túc nhìn y: “Lớn tuổi liền dễ dàng sinh bệnh. Từ trước Cao tướng y vào mình là nguyên lão tam triều, lúc nào không cao hứng liền thích giả bộ cáo bệnh. Lại không nghĩ đến, giả giả lại thành một hồi bệnh dậy không nổi, cũng không biết khi lão nằm trên giường nhớ tới mấy cái nháo sự đó, có phải hay không ruột gan đều hối hận? Kỳ thật việc trước mắt, nói trắng ra là xem ai có thể trụ tới cuối cùng. Lâm Giang vương đang độ cường thịnh, thân thể khỏe mạnh. Bệ hạ tuy rằng bệnh nặng, tuổi so với Cao tướng cũng vẫn nhỏ hơn không ít. Ở cái tuổi của lão cáo già này, ngã xuống một cái là không đứng dậy nổi có khối người. Hiện nay phải xem hai kẻ trên giường ai chết trước ai. Tóm lại, chuyện nhà Thiên tử một nửa tại người một nửa tại trời, việc người muốn làm còn phải dựa vào thiên mệnh.”

Ngay cả kẻ có vào triều thì cũng ba ngày phơi lưới hai ngày bắt cá như Ôn thiếu, hắn cũng là không nên nói những lời như vậy, huống hồ lại là giọng điệu bất kính thế kia. Diệp Thanh Vũ thấp giọng trách: “Đừng nói bậy, đây là đang trên đường đó!”

Ôn Nhã Thần liền nở nụ cười, nắm thật chặt bàn tay hai người đang giao nhau, hé miệng khoe hàm răng trắng bóc, thần tình vô tội: “Cố Minh Cử nói đấy.”

Diệp Thanh Vũ cảm giác sâu sắc tiếc hận: “Ta còn nghĩ Ôn thiếu hiểu chuyện.”

Lời còn chưa dứt, phía trước có người đang đi tới, vô tâm mà liếc thấy bọn họ tùy tiện nắm tay cùng một chỗ, ghen hòng nhìn trộm trời. Diệp Thanh Vũ quần bách bước chậm lại, Ôn Nhã Thần không thèm để ý, ngẩng đầu đem bàn tay giao nhau khảm càng thêm sâu: “Thanh Vũ a...”

Một tiếng thở dài thật sâu, đuôi lông mày nhếch cao nhiễm ý cười cuối cùng theo bóng dáng người qua đường ngày càng xa dần mà tiêu tán.

Từ lúc tới Phi Thiên đồ phường, tay hai người cũng chưa từng buông ra. Diệp Thanh Vũ mấy lần định rút tay về, còn chưa tách hắn ra đã bị hắn bắt động thanh sắc nắm lại. Lúc tan cuộc, hắn quạt quạt chiết phiến ra sức hò hét nhiệt liệt, bỏ lại Ôn Vinh, chẳng thèm phân trần dắt tay Diệp Thanh Vũ, một đường cước bộ không ngừng, đi hết non nửa kinh thành. Vừa đi vừa đông kéo tây xả, nói cười đùa giỡn, chuyện trò bất định, lan man. Diệp Thanh Vũ biết hắn bất thường, từ đầu đến cuối hết sức phối hợp, yên lặng chờ hắn nói tới chính đề.

“Ta hôm nay tới thăm Cố Minh Cử.” Ôn Nhã Thần cước bộ dần thông thả, âm điệu trầm ổn, hai mắt nhìn thẳng, chăm chú nhìn mặt đường phía trước được ánh trăng chiếu xuống sáng rõ, “Tên kia vẫn cứ như thế, ta lại có chút nhìn không chịu được.”

Diệp Thanh Vũ đi theo cước bộ của hắn, từng bước từng bước đạp ánh trăng tạo thành quang ảnh bàng bạc: “Ôn Vinh đã nói cho ta biết.” Vừa ra khỏi thiên lao, Ôn thiếu chẳng những mặt trưởng đồ bưng mà ánh mắt cũng hồng hồng.

Khúc rẽ phía trước hiện ra một điểm sáng mờ nhạt âm đạm, quán canh của trù nương mỹ miều đã gần ngay trước mắt. Ôn Nhã Thần dừng chân, dùng chiết phiến chỉ chỉ phía trước: “Nơi đó cũng là Cố Minh Cử dẫn ta tới.”

Cho dù bà chủ quán mỹ mạo kinh nhân, nhưng nơi hẻo lánh tồi tàn thế này đích xác không giống như chỗ mà Ôn thiếu cảm y ngọc thực sẽ đặt chân tới. Diệp Thanh Vũ gạt đầu: “Cố đại nhân luôn luôn kỳ tính lại độc đáo.”

“Hắn há chỉ là kỹ tính, quả thực là không chỗ nào không biết. Cố Minh Cử tên kia... A...” Nhắc tới Cố Minh Cử hẳn thường là cười nhạo, khễ neho mắt nhếch khóe miệng, bên môi cũng không chút khách khí treo ba phần khinh bỉ. Lúc này đây ngữ điệu lại có chút không phục nhè nhẹ: “Kỳ thật, hẳn chưa bao giờ thích đồ ngọt.”

Này lại vì sao... Trong lòng thắc mắc tràn lan, đột nhiên, hình ảnh Nghiêm Phượng Lâu ngồi trước bàn ăn canh đêm đó hiện lên trước mắt, Diệp Thanh Vũ chợt tỉnh ngộ, tiến lên một bước đang muốn mở miệng, Ôn Nhã Thần giống như sớm có sở liệu, nhếch lên khóe miệng, trao cho y một ánh mắt khẳng định: “Nghiêm Phượng Lâu thích đồ ngọt.” Ai cũng nghĩ không ra, nam nhân cương trực nghiêm trang mặt vô biểu tình như thế, lại có khẩu vị giống như tiểu nữ nhi chốn khuê phòng.

Hắn từng tại thư phòng Cố Minh Cử nhìn lén qua thư Cố Minh Cử viết cho Nghiêm Phượng Lâu. Lúc đó, Cố Minh Cử vừa mới tiến kinh, ban đêm uống tới say mềm, bước nặng bước nhẹ kéo tay áo hắn chạy tới địa phương vừa bắn lại từ phía gió lọt, nếu không có khuôn mặt của bà chủ quán mình mị như hoa, Ôn Nhã Thần hận không thể một cước đá lên mặt gã. Trăng sáng treo cao, đêm càng thêm tối, mọi âm thanh đều câu tịch, bốn bề vắng lặng, trong quán nhỏ chỉ còn hai con ma men mồm miệng không rõ bọn họ. Trên bàn đốt hai cây đèn ánh sáng mờ nhạt, trong ánh đèn mông mông lung lung, sắc mặt Cố Minh Cử đỏ bừng, gắt gao nắm lấy tay áo hắn, một lần lại một lần nhắm hỏi: “Uống ngon không? Thật sự uống ngon lắm? Ha hả, ngay cả kẻ kén chọn như ngươi cũng khen ngon, vậy chắc y cũng sẽ vừa lòng.”

Nụ cười cô đơn khó coi đến như vậy, đến hắn cũng không thể nhận ra đây là kẻ trường tu thiện vũ khéo léo Cố Minh Cử kia.

Sau đó Nghiêm Phượng Lâu có hồi âm lại không, Ôn Nhã Thần cũng không rõ. Cố Minh Cử lại chưa từng lôi kéo Ôn Nhã Thần đến đây lần nữa.

“Ngươi nói, bọn họ sau này sẽ ra sao?” Vấn đề này chỉ sợ ngay cả Cố Minh Cử cũng không đáp được.

Người khách nhân cuối cùng rốt cục cũng đứng dậy rời đi, bà chủ quán tay chân nhanh nhẹn thu dọn cái bàn, lão hỏa kế yên lặng dập tắt củi trong bếp. Trên bàn gỗ nền đã gần tắt, bắc nền lắc lư, ánh lửa lóe ra.

Diệp Thanh Vũ tiến lên một bước trấn an hắn: “Hắn là sẽ tốt thôi.”

Ôn Nhã Thần quay người lại, Diệp Thanh Vũ kinh ngạc nhìn nét mặt y.

Xuất thân là công tử Tướng gia, cho dù hoang đường bất hảo thế nào, từ nhỏ vẫn phải học tập kỹ mã bắn tên. So với Diệp Thanh Vũ ẩn thân nơi thâm viện, Ôn Nhã Thần ước chừng cao hơn một nửa cái đầu. Lúc này hai người đứng đối mặt nhau, khoảng cách gần ngay trong gang tấc, khiến cho Diệp Thanh Vũ không thể nào không ngẩng đầu mới có thể nhìn thấy mặt của hắn, ánh mắt sâu trầm, xưa nay vốn là đôi mắt đào hoa trời sinh ẩn ý đưa tình, giờ phút này lại là một mảnh sâu thẳm ám trầm, mặc quang như thế, nhìn không ra nửa điểm hỉ giận.

“Cố Minh Cử nói, Ôn gia chỉ có mình ta, dù sao cũng nên thu liễm hiểu chuyện một chút. A, cũng không biết năm đó là ai mang ta bước chân vào cửa Ý Thúy lâu đây. Vô luận thế nào, quả thật lẽ ra cũng nên như vậy. Lúc trước ta thật sự có chút... phóng túng.”

Lời nói phải suy tư ngẫm nghĩ cả nửa ngày, đến lúc nói ra khẩu khí vẫn không lưu loát lại có chút sợ hãi. Hẳn từng chữ từng chữ nói ra thật vất vả, chưa tới nửa đường, đã mấy lần hít một hơi thật sâu muốn nói lại thôi, “Cho nên, ta nghĩ nên tiến lên một chút, tuy rằng có lẽ thời điểm cũng đã muộn... Ta nghĩ cần phụ thân lại tìm cho ta một lão sư, không cần văn về cầm tú, chỉ cần có thể chỉ cho ta hiểu được chút thế sự. Từ trong chúng tướng tìm một lão nhân, học hành quân bày trận binh pháp thao lược. Mấy thứ kỹ mã bắn tên lúc trước... cũng không biết có thể dùng được hay không nữa... Ta không phải là tâm huyết dâng trào, ta đây là thật sự... Thật sự muốn học thật tốt. Ta năm nay mới có hai mươi, cuộc sống về sau này, tướng quân phủ uy danh là tổ tiên dùng mệnh đổi lấy, không thể bị hủy trong tay ta. Nhưng ta, ta... Người không biết, không nói tới Đường Vô Hoạch hay người, mà ngay cả nhị tỷ ta chỉ là một nữ tử nơi khuê các, kiến thức cũng đều trên ta. Ta...”

“Ôn thiếu hiểu chuyện.” Lần này không phải là trêu đùa, Diệp Thanh Vũ cong cong khóe mắt, tự đáy lòng cảm thấy vui mừng, “Phàm là lập chí học hành, không có sớm hay muộn.”

Cho tới bây giờ chỉ có Ôn Nhã Thần làm nũng lăn qua lăn lại bày trò lấy lòng Diệp Thanh Vũ nội liễm cẩn trọng, tình này thời này, Diệp Thanh Vũ lòng mảy dãn ra cười nhẹ, hần trái lại bị mây mù che phủ: “Thanh Vũ a...”

Tay trái nắm càng chặt hơn, Ôn Nhã Thần chăm chăm đem ánh mắt khóa chặt gương mặt y, nắm ngón tay cùng xiết, hận không thể đem ngón tay của hần bẻ gãy, lại giống như muốn đem hết thảy của Diệp Thanh Vũ gắn chặt vào trong lòng bàn tay: “Người là người đầu tiên, trừ bỏ Cố Minh cử tên kia ra, người là người thứ nhất khiến ta nói hết những lời trong lòng. Cùng một chỗ với người... thực tốt...”

Ánh mắt đầu tiên nhìn thấy là thanh niên bình thản lại chán nản, không thích nói nhiều, tươi cười cũng ít, cả ngày ngồi trong thư phòng viết chữ họa tranh, tính tình nặng nề buồn tẻ, Ôn Nhã Thần nhớ rõ khi mới quen mình vẫn trong lòng oán thăm, tính tình không thú vị như vậy, không được kim chủ yêu thích cũng đúng thôi. Mới đầu là muốn tìm một chốn an tĩnh, không muốn chìm trong khắc khẩu khóc lóc nỉ non của nữ quyến trong nhà.

Sau đó lại phát hiện ra chỗ hữu dụng của y, nhờ y viết công khóa ứng phó phụ thân, sao kinh Phật lấy lòng tổ mẫu, tranh vẽ vậy mà lọt vào mắt của nhị tỷ... Rồi sau đó, Ôn Nhã Thần không biết. Ngày xuân tốt lành cùng an bình sau giờ ngo, ngoài cửa sổ sắc xanh dạt dào dưới ánh mặt trời vàng rực rỡ, bên khung cửa sổ khắc hoa nâng một chung trà khoan thai nhìn y cúi đầu chấp bút cẩn thận tỉ mỉ trên giấy viết, mi phong dãn ra khoe môi nhẹ giương, cần cổ cong cong được cảnh xuân ngoài cửa sổ khắc họa thành một độ cung mạn diệu, dáng người tao nhã như hạc. Hương mực thoang thoảng, chén trà trong tay hương khói lượn lờ, uống trà, ngắm y, khoe mắt thoáng nhìn còn có thể liếc thấy bình gốm trắng đường hoa đào trong góc phòng. Khoảnh khắc trong lúc đó tâm thần câu thắt, năm tháng ngợp trong vàng son tiêu hồn đêm không ngừng bước giờ khắc này chợt dừng lại.

Lúc đó trong lòng dâng lên ý nghĩ mà Ôn Nhã Thần ngay cả với Cố Minh Cử cũng chưa từng nói ra. Hần nghĩ cứ nhìn như thế, cách một cái thư án, xuyên thấu qua quản bút Hồ châu, không nói một lời, lẳng lặng ngắm y một đời.

17. Chương 17

CHƯƠNG THỨ MUỖI BẢY

“Thanh Vũ a, ta thực sự, thực sự muốn... ở bên người.” Khi nhìn thấy y cùng Đường Vô Hoắc sóng vai họa tranh, khi phát hiện y cùng Ngân Nguyệt phụ nhân vô cùng ăn ý, khi cầm trên tay bài văn y tự tay sao hộ... Không một ai hay sau nụ cười của hần lại là chột dạ cùng sợ hãi. Ôn Nhã Thần bình sinh chưa từng có chí lớn. Chỉ cần có mỹ nhân để ngắm nhìn, có mỹ tửu để thưởng thức, không thua tới nỗi cỡi đồ trong Phi Thiên đồ phùng, Ôn thiếu sẽ cảm thấy mỹ mãn, “Ta chẳng có cái chân tài thực học, người thì đọc nhiều sách, nếu ta cứ mãi ngực không vết mực, sẽ chẳng thể nào... (ở bên em).” Cho tên thư sinh vẫn thường giúp hần chép văn suốt bao năm qua nghỉ việc, Ôn Nhã Thần lăn qua lộn lại suy nghĩ cả một đêm. Sau đấy, vẫn là Diệp Thanh Vũ làm giúp, nhưng ít nhất hần cũng niệm mấy lần ghi nhớ trong lòng.

Mu bàn tay bị ngón tay ép tới phát đau, xương như sắp bị niết vỡ, Diệp Thanh Vũ không rên một tiếng, an an tĩnh tĩnh mà nghe. Ánh trăng phủ xuống, màu ngân bạch ánh lên trên khuôn mặt y, so với ngày xưa càng thêm tái nhợt mong manh.

“Thanh Vũ, Thanh Vũ...” Hần không ngừng nỉ non, ngẩn ngui hai tiếng ngâm ở trên môi, sinh ra vô hạn ái muội. Giữa đêm hè nóng nực, ngẫu nhiên có một vài cơn gió mát phát qua, nhẹ nhàng thổi những sợi tóc bay bay, lại biến mất dưới nền đất hầm hập hơi nóng. Ôn Nhã Thần nâng tay cầm chiết phiến, muốn vì y gạt sợi tóc mai, giữa chừng lại đột nhiên ngừng lại, nắm ngón tay dùng sức cuộn tròn, cầm thật chặt chiết phiến, “Thanh Vũ, ta thật sự từng nghĩ, hảo hảo mà nghĩ qua...”

Chiết phiến nửa khép nửa mở chắn ngang giữa hai người, Diệp Thanh Vũ thoáng hạ tầm mắt có thể nhìn thấy tay hần không ngừng run rẩy. Trong khoảnh khắc, thoáng như mất hết khí lực, Ôn Nhã Thần yếu ớt nâng tay, vừa khéo che đi đôi mắt ba đào bất kinh của y, tựa như muốn trút bỏ vẻ thông dong trấn định trước mặt, lại tựa như muốn chạm tới.

“Ôn thiếu...” Chiết phiến trước mặt ngăn chặn tầm mắt của y, cũng che đi ánh mắt hẩn, Diệp Thanh Vũ nhìn không thấy biểu tình của Ôn Nhã Thần lúc này, chỉ có thể trông thấy quai hàm xiết chặt bên dưới chiết phiến.

“Ba——” Chiết phiến hoàn toàn thu hồi, bàn tay nắm chặt thành quyền sát bên gò má của y ảm đạm buông xuống, khoảng cách thật gần, cuối cùng lại chưa từng có chút đụng chạm.

Phía sau chiết phiến là gương mặt tươi cười của Ôn Nhã Thần. Lãng tử phong lưu nổi danh thiên hạ trước sau như một luôn treo bên môi nụ cười, khóe miệng khẽ nhếch, ánh mắt cong cong, đuôi lông mày tà tà nhướng cao, chớp mắt liếc nhìn đều là ôn nhu, nhất cử nhất động đều mang thâm tình:

“Ta nghĩ, khi nào nhàn rồi sẽ cùng ngươi họa một bức tranh, chữ ta dù không dễ nhìn, tranh thì vẫn có thể gặp người. Ta vẫn chưa đưa ngươi đi xem linh cốt tháp trên Báo Quốc tự, đứng trên tháp nhìn ngắm kinh thành ban đêm còn đẹp hơn cả ở thư phòng của Ngân Nguyệt phu nhân. Ta còn muốn, mùa xuân sang năm, chúng ta cùng đi chơi thuyền trên hồ Đại Minh...”

Mong muốn từ đáy lòng, chân tâm mà nghĩ tới, khao khát phát ra từ phế phủ, suy nghĩ thật nhiều, suy nghĩ rất lâu, thậm chí còn nghĩ đến thật lâu thật lâu về sau: “Nhị tỷ ta muốn gặp người, chiết phiến ngươi tặng nàng quả nhiên rất thích. Nàng sẽ giúp ta trước mặt phụ thân nói vài câu, nói ngươi là sư phụ của ta. Chỉ cần ta có tiền đồ, tổ mẫu các nàng nhất định sẽ đối với ngươi ghi tạc trong lòng. Ngươi với ta vừa là thầy vừa là bạn, ngày sau cùng sẽ không có người nói bậy bạ gì được. Chúng ta có thể cùng một chỗ... thật lâu... có thể... có thể vẫn luôn... Nếu như, ngươi chỉ là Diệp Thanh Vũ trong lời ngươi nói.”

Nếu như, ngươi chỉ là một thư sinh không ai biết tới trong Chiêu Kính phường.

Từng nghe qua vô số lời hứa hẹn của hẩn, lên tháp cao trên Báo Quốc tự ngắm pháo hoa, đi hồ Đại Minh du thuyền nhìn liễu rủ, ra vùng ngoại ô giục ngựa phi nước đại xua chóc săn thỏ... Đủ thứ như thế, Ôn thiếu mê mẩn nhiệt có cái gì chưa từng chơi đùa? Vừa hé miệng là lưỡi xán liên hoa, lửa một Diệp Thanh Vũ từ nhỏ đã bị vây trong tiểu viện đến mục trường khấu ngọc (trợn mắt há mồm), tâm trí bay theo. Nghe qua, cũng từng nghĩ qua, Diệp Thanh Vũ cúi đầu sao giúp hẩn kinh Phật, tự phát tự giác mà lặng lẽ đem những mong đợi ấy quên đi. Lời hứa của Ôn thiếu nếu có thể thực hiện, thế gian từ đó chẳng còn kẻ phụ lòng.

Không thể tưởng được, thì ra y vẫn còn nhớ rõ, tâm tâm niệm niệm mà ghi tạc trong lòng. Nghe hẩn một năm một mười lần thứ hai tự thuật, tựa như thời gian trở lại, tựa như thì di thể dịch (thời gian biến đổi, thể gian chuyển dời), tựa như vẫn còn ở bên song cửa rợp bóng cây phòng mình, mơ mơ màng màng sau giờ Ngọ, trông hẩn khoa tay múa chân, ngắm hẩn mi mục như họa, nhìn hẩn mi phi sắc vũ (mặt mày hơn hở), cả thể gian muôn màu rực rỡ lại vì gương mặt tinh xảo như bạch ngọc ấy mà ảm đạm thất sắc. Cũng giống như khi đó, Diệp Thanh Vũ thất thần ngẩn ngơ trong nụ cười ôn nhu của hẩn, trong đầu nhiều lần quanh quẩn lặp lại một câu — chẳng trách thiên hạ đều biết hẩn bạc tình, lại chưa từng có người oán hận, mỗi lần lại càng có thêm nhiều người như thiêu thân lao đầu vào lửa dừng cảm quên mình. Ôn Nhã Thần, khi hẩn chân tâm đối đãi người, chân thành đến độ hận không thể đào hết tâm phế ra.

“Ôn thiếu thật sự tiến bộ.” Diệp Thanh Vũ lui về sau nửa bước, lần thứ hai ngẩng mặt nhìn hẩn, dưới ánh trăng Ôn Nhã Thần duy trì độ cong trên khóe môi, vẻ mặt bi thương, ôn nhu trong mắt sớm đã tan thành mảnh nhỏ.

“Cố Minh Cử từng nói, muốn làm ăn dưới chân Thiên tử, phía sau không có chỗ dựa là trăm triệu không được. Nhất là thanh lâu đồ phường địa phương ngư long hỗn tạp, tam giáo cửu lưu đều có, ngũ hồ tứ hải tụ tập dưới một mái nhà, thích hợp để tìm hiểu tin tức. Ngân Nguyệt phu nhân chỉ là nữ lưu, lại có thể kinh doanh đồ phường sinh ý tốt như thế, nhân vật sau lưng chẳng thể khinh thường. Lấy tình thể hiện nay, trong kinh thành, không phải là Lâm Giang vương thì là Cao tướng, Phi Thiên đồ phường cũng không ngoại lệ.” Từ trong con ngươi đen sẫm của Diệp Thanh Vũ nhìn thấy chính mình cười còn khó coi hơn khóc, Ôn Nhã Thần nhếch khóe miệng, cực lực muốn cho chính mình cười khoan khoái hơn chút, “Có chuyện ta vẫn luôn giấu ở trong lòng ai cũng không nói ra. Đã từng, ta nhìn thấy Nghiêm Phượng Lâu vào thư phòng của Ngân Nguyệt phu nhân. Sau lưng Nghiêm Phượng Lâu là Lâm Giang vương, Ngân Nguyệt phu nhân kia... A, lúc ấy y cũng trông thấy ta, lại cái gì cũng không nói. Bọn họ đã sớm biết ta, mấy chuyện loạn thất bát tao ấy ta chưa bao giờ quản, cũng không có bản lĩnh quản... Nguyên bản, ta thường nhanh quên. Hôm nay sau khi gặp Cố Minh Cử, lại mơ mơ hồ hồ nghĩ tới... Thanh Vũ, ngươi cùng Ngân Nguyệt phu nhân...”

Hắn nói thực nhỏ, nan chiết phiền làm từ ngà voi trong tay cơ hồ sắp bị bẻ gãy. Chân trời xa xa vang một tiếng sấm rền, ánh chớp vụt sáng, mây đen kéo đến, che khuất tia sáng cuối cùng của ánh trăng. Sáng nay Thu bá đã nhắc nhở y, nhìn cảnh sắc bầu trời đêm nay hồi lâu sẽ có mưa to, không có việc gì thì đừng ra ngoài, tránh gặp mưa lạnh.

“Ta...” Diệp Thanh Vũ hé miệng muốn nói, bàn tay bị gắt gao nắm chặt mãnh liệt căng thẳng, đau đến nỗi phải hít một hơi.

Tươi cười sáng khoái của Ôn Nhã Thần chống đỡ không nổi, khóe miệng gượng mở rộng, khoa trương lại suy yếu mà cười to: “Là ta nghĩ nhiều có phải không? Tuy rằng người ở trong Chiếu Kính phòng, cũng chỉ là công tử lưu lạc của gia đình bình thường mà thôi. Nhìn tiểu viện đơn giản đến nỗi cái gì cũng không có kia của người thì biết, quý phủ căn cơ nông cạn. Chu lão nhị keo kiệt vắt cổ chày ra nước, cấp ngoại thất ít nhất còn cho tiểu viện ba gian... Cố Minh Cử nói, trong kinh không có nhà giàu nào họ Diệp, trong cung cũng không có Diệp phi tần, gã nói không có thì chắc chắn là không có. Người là người yếu ớt suốt ngày không rời khỏi được, cùng Lâm Giang vương can tử kia sao có thể giống nhau. Dù ông ta từ trước vẫn thích kết giao với người đọc sách, cũng không có khả năng đến Chiếu Kính phòng tìm người. Người thân thể suy yếu, chỉ sợ từ nhỏ đã mang nhiều bệnh, người nhà mang người ra ngoài ở là để trốn bệnh tật tại có phải không? Thanh Vũ, có phải hay không? Có phải hay không?”

Hắn thao thao bất tuyệt mà nói, liên thanh không ngừng hỏi, một câu tiếp một câu, liên hồi cấp tốc khiến lời nói của Diệp Thanh Vũ hoàn toàn không chen lọt: “Thanh Vũ a, người chính là Diệp Thanh Vũ, chỉ là Diệp Thanh Vũ. Có phải hay không? Có phải hay không?”

Bàn tay giao nhau nắm chặt, lòng tay sấp kín kẽ, ngón tay theo kẽ tay len chặt, móng tay hằn thật sâu trên mu bàn tay.

Diệp Thanh Vũ vươn tay đè lại cổ tay hắn, chậm rãi lắc đầu: “Không phải.”

Mãnh liệt run lên, Ôn Nhã Thần luyện thuyết bất tuyệt (nói mãi không dừng) đột nhiên im bật. Tiếng sấm càng lúc càng gần, tia chớp phá vỡ tầng mây trong khoảnh khắc, lại bị mây đen nuốt hết trong giây lát. Một hồi sấm vang ở bên tai, ánh chớp chói mắt chiếu xạ hết tất cả thấy hồi hộp cùng khiếp ý trong mắt hắn.

Ôn Nhã Thần sợ hãi. Từng bước ép sát để rồi như bị hung hăng đóng đinh tại chỗ, thân thể nhẹ nhàng nhoáng lên một cái, đôi giày tú công tinh xảo thuận thế lui ra phía sau chừng nửa bước.

Diệp Thanh Vũ nhìn thẳng vào gương mặt đột nhiên trắng bệch của hắn, lần thứ hai lắc đầu, động tác chậm chạp mà kiên định: “Không phải.”

Đại trượng phu có việc nên làm có việc không nên làm, nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy (một lời nói ra bốn ngựa đuổi không kịp), không có chỗ cho hối hận, nuốt lời.

Run rẩy, run rẩy, nơi hai bàn tay giao nhau, mỗi khi hơi buông lỏng đều bị hắn lần nữa nắm chặt, run rẩy từ đầu ngón tay truyền tới lòng bàn tay, từng đốt tay đến từng ngón, đều phát run giống như đầu ngón tay lạnh băng, một chút một chút, từng chút từng chút, mãi cho đến khi xa lìa...

Lại có người đến cầu hôn Tướng quân phủ, là tứ công tử nhà lễ bộ thị lang. Tài hoa nổi bật, bộ dáng tuấn tú, trời sinh tính tình thành thật. Mà càng hiếm có hơn, thị lang phu nhân bệnh nặng qua đời đúng ba năm trước, tới đầu tháng này tứ công tử mới thoát tang (*), hiện giờ vừa lúc có thể nghị thân. Gả qua cũng không cần phải quy củ trước mặt mẹ chồng, bao nhiêu người chen chúc võ đầu đều phải gả nữ nhi vào cửa. Làm mai là Thừa Ân Bá phu nhân một hơi một câu “hảo hảo tử” khen đến trên trời mới có dưới đất tìm đâu. Chỉ là, đối tượng người ta muốn kết hôn là tam tiểu thư Nhã Đình.

“Nhị tiểu thư tựa như thiên tiên, tính tình cũng nổi danh nhu thuận, chỉ là tuổi có hơi lớn...” Vừa nghe khẩu khí lão quận chúa, Thừa Ân Bá phu nhân lập tức ập ứng.

Lão quận chúa vuốt ve phật châu trong tay, khẩu khí hàm hồ: “Là con cái nhà trong sạch, muối muối lại định thân trước tỷ tỷ, cấp bậc lễ nghĩa khó tránh khỏi...”

Trong phòng Thừa Ân Bá phu nhân đứng dậy còn chưa đi, bên ngoài sớm đã có người tai thính mắt tinh lanh lợi đem lời nói sinh động như thật truyền vào các phòng.

Ôn Nhã Hâm cầm một quyển sách nghiêng người dựa trên mỹ nhân tháp chậm rãi lật trang, tiểu nha hoàn mặt mày lạnh lợi đứng trước mặt, một bên dò xét sắc mặt của nàng, một bên nhỏ giọng nói đến chuyện Thừa Ân Bá phu nhân tới chơi. Ở đầu kia trong phòng, Ôn Nhã Thần chán chết thấp thỏm nằm trên giường.

Trong phòng tràn ngập vị thuốc đông y, ngoài cửa mưa to rả rích không ngừng. Hơi nước nồng đậm bao vây lấy được hương đắng chát, huân cho cả phòng đóng kín càng thêm oi bức. Tiểu nha hoàn thái dương đỏ mồ hôi trộm đem cửa sổ đẩy ra một khe hở, mưa to theo khe hở len vào, thấm ướt chiếc vòng tinh tế trên cổ tay.

Nhị tiểu thư không thích nói chuyện, nha hoàn bên người lại tựa như bát ca (chim bát ca a.k.a nói nhiều), mồm miệng lưu loát, mạch lạc rõ ràng. Nói đến Thừa Ân Bá phu nhân nhắc tới việc lớn hơn mấy tuổi, tiểu nha hoàn thanh âm ép xuống thấp hơn, áp a áp ứng: “Nghe khẩu khí lão quận chúa, việc này có thành hay không còn chưa định, tiểu thư chớ để trong lòng.”

Ôn Nhã Hâm điềm nhiên thoải mái uống trà: “Tám chín phần mười là không được, ta vội cái gì?” Quay đầu nhìn thoáng qua vài tiểu nha hoàn trong phòng đang bao quanh Ôn Nhã Thần ở bên giường hồng hân uống thuốc, lại kẻo lại mất hoa quả, được còn chưa có uống xong hai ngụm, lại cứ như trời sắp mất một nửa. Không nhịn được mày liễu khẽ nhíu, âm thanh lạnh lùng nói, “Đều tụ ở chỗ này làm cái gì? Chỉ lưu lại một người, để bản thân hẳn tự đến. Không muốn uống thì đừng uống. Đường đường nam nhi tám thước, chỉ dầm chút mưa đã bệnh? Thiếu gia nhà ai lớn như vậy uống được còn muốn người khuyên? Truyền ra còn không dọa người?”

Nàng mặc một thân quần áo ở nhà màu hồng cánh sen, khăn lụa trắng trên cánh tay khẽ phất, mái tóc cài ngọc trâm óng nhuận, không trang điểm đậm phấn son lại có ba phần giống như Ôn Nhã Thần, cũng trời sinh khuôn mặt tươi cười. Ý cười như vậy trên mặt Ôn Nhã Thần là ôn nhu đa tình, thêm ánh mắt cao ngạo thanh lãnh của nàng lại nhiều ra vài phần ý tứ châm chọc đùa cợt hàm súc.

Mấy giọng líu rí oanh thanh lập tức không còn nghe thấy. Cả nhà đều biết vị nhị tiểu thư khiến lão quận chúa cực độ đau đầu này tính tình cổ quái hỉ nộ vô thường. Nghe giọng của nàng không tốt, mọi người nhanh chóng nín thở ngưng thần đi ra khỏi phòng. Vài tia gió nhẹ xuyên qua màn trúc đưa tới chút không khí mát lạnh, vị thuốc đông y vừa đắng vừa chát theo bóng người tiêu tán ở ngoài cửa. Tiếng mưa rơi ào ào, tựa như gần tại bên tai.

Ôn Nhã Thần gắng gượng ngồi dậy, trầm mặc mà đem được thang uống đến giọt cuối cùng, bỏ bát qua một bên lại về trên giường, ngẩn người nhìn chằm chằm sa trường xanh lục trên đỉnh đầu.

“Nhị tiểu thư...” Tiểu nha hoàn lo lắng, đây là mệnh căn tử của toàn bộ Ôn gia, nếu lỡ như vạn nhất... Ôn Nhã Hâm không để tâm mà bĩu môi, cúi đầu tiếp tục lơ đãng mà lật sách.

Ôn Nhã Thần trở lại Ôn phủ lúc bình minh ù ù tiếng sấm, mưa to như trút nước, xối cả một đầu đều là nước mưa, toàn thân đều ướt đầm, hai tay lạnh cóng như băng, dựa vào hai gã hạ nhân nâng, đi đường bước chân run rẩy không thành bộ dáng. Vừa nằm xuống liền sốt cao, cau mày từ từ nhắm chặt hai mắt, cắn chặt hàm răng, thần tình lộ vẻ đau đớn. Lão quận chúa đau lòng đến phát khóc, mấy phòng khác nghe thấy tin còn chưa vào phòng đã lấy khăn che mặt nức nở. Ôn tướng quân nhìn thấy phát bực, đập hai cái bát trà, mắng ba gã hạ nhân, không ai dám lên tiếng nữa.

Ôn gia đích tôn a... Chắc chắc... Thuận tay lật qua một tờ, Ôn Nhã Hâm lơ đãng mà nhìn chằm chằm văn tự, khóe mắt liếc qua, Ôn Nhã Thần nằm nửa chết nửa sống. Cái kẻ ngày thường không nháo loạn một trận không xong, bây giờ tự đứng lại trầm tĩnh, thật làm cho người ta có chút ngạc nhiên.

“Nhị tỷ...” Mưa to bắt đầu từ đêm hôm qua, phô thiên cái địa rơi xuống vài canh giờ, mãi vẫn không thấy sẽ ngớt. Thanh âm Ôn Nhã Thần khàn khàn, xuyên qua tiếng mưa rào rào rơi vào trong tai Ôn Nhã Hâm, trong thoáng chốc, tựa hồ cũng bị ngấm vào mấy phần ẩm ướt, “Ta thật không có tiền đồ.”

Nhị tiểu thư dùng ngón tay chọc chọc một đồng chữ viết trên sách: “Người không cần nói, ta cũng sớm biết.”

Ôn Nhã Thần không để ý trào phúng của nàng, hai mắt vẫn không nhúc nhích, xuất thần mà nhìn sa trường mênh mông trước mắt:

“Ta... thì ra lại nhát gan như vậy.”

“Ta đây lại là lần đầu nghe nói.” Có thể khiến Ôn tướng quân bạo xuất tính tình, tức giận đến nhất phát thăng thiên nhị phát xuất thế, hần tự nhận nhát gan, trên đời này còn có người lớn gan sao? Ngón tay Ôn Nhã Hâm dừng trên trang sách một chút, lại từ từ đi xuống, “Lại gây họa? Nghĩ tới trong nhà tương lai muốn người chấp chưởng, ta thấy vẫn nhanh chóng gả ra ngoài thì hơn.”

“Nhị tỷ người coi thường ta.” Ôn Nhã Thần xoay mặt xa xa nhìn nàng, tiếng cười khàn khàn, “Ta đây quay đầu làm việc tốt. Đối với nhà chúng ta mà nói, cho dù không phải chuyện tốt, cũng tuyệt không phải là chuyện xấu.”

Mạnh mẽ nuốt xuống nước được đắng chát, bụi gai đau đớn mọc rễ trong lòng, mang thứ cành lá sinh trưởng tươi tốt ở trong ***g ngực phế phủ, quần lấy yếm hầu hần xiết chặt, hai mắt chua xót: “Nhị tỷ, ta không cần làm Cố Minh Cử. Cố Minh Cử cùng Nghiêm Phượng Lâu... Ta không thể cùng một kiểu với họ.”

Có vài người có một số việc, né còn không kịp, trăm triệu lần không thể dính vào. Một khi đặt chân, chỉ còn có cái chết. Ngút trời anh tài như Cố Minh Cử thì như thế nào? Khí khái thanh cao như Nghiêm Phượng Lâu thì lại ra sao? Còn không phải là thân hãm thiên lao tiền đồ chưa biết? Còn không phải thân bại danh liệt bị người trách móc? Triều đình như chiến trường, chỉ cần sơ suất chính là tan xương nát thịt. Không thể trêu vào thì tránh. Thường nhân nói phải biết đứng ra bên vực lẽ phải, trung quân ái quốc, uy vũ bất khuất. So với sinh tử của quốc gia, họa phúc của con người lại có là gì? Như thế nào bao la hùng vĩ, như thế nào hào hùng, như thế nào là khí khái đại trượng phu? Đôi môi khẽ chạm nói đến dễ dàng... Chén rượu trong thiên lao đầy rạn chuột rạn trùng kia, Cố Minh Cử có thể uống được, nhưng Ôn Nhã Thần hần lại một chút cũng không có.

“Nhị tỷ, ta a, cả đời này chỉ có thể không làm được việc gì, ăn chơi trác táng. Ta... chỉ có điểm tiền đồ như vậy.”

*Thoát tang: ở thời xưa mang tang cha mẹ thì mặc áo vải xô 3 năm. Áo xô vải rất xấu và không khâu gấu. Hay ở chỗ thì nói là 3 năm nhưng thường người ta không để hết, còn anh này thì vì chữ hiếu mà để liền tù tì đúng 3 năm mới bỏ.

18. Chương 18

CHƯƠNG THỨ MƯỜI TÁM

(://dongphongthieu.files.wordpress.com/2014/07/200811711147162_2.jpg)

Đầu xuân Thiên Hữu năm thứ hai mươi tám, băng tuyết vừa tan, mưa phùn tầm tã, đóa tịch mai vàng nhạt đầu cành vẫn ngạo nghễ trong mưa gió, ở đầu kia mấy cành lê trên cây đã lác đác vài bông hoa trắng muốt. Cố thị lang phúc lớn mạng lớn ở trong thiên lao kéo dài hơi tàn sống sót qua trời đông giá rét. Ôn Nhã Thần cũng khoan tay làm bộ đến trước cửa lao chúc mừng: “Thật đáng mừng, tai họa đi ngàn năm, thánh nhân không có lừa ta.”

Cố Minh Cử vội vàng đứng dậy, hai tay ôm quyền tươi cười hoan hỉ: “Cùng vui cùng vui, Ôn thiếu đêm qua lại là tiểu đẳng khoa.”

Phía dưới vạt áo hơi mở rộng là một vết son hồng, còn chưa đến gần đã có một cỗ mùi hương ngọt nị xông vào mũi, chẳng cần đoán cũng biết hần là từ chỗ nào đến. Cố Minh Cử ôm tay, vui cười hớn hờ ngấm vạt áo khẽ mở cửa hần: “Dám dùng sắc son đỏ đậm, nhất định là một đại mỹ nhân phu bạch thắng tuyết (da trắng hơn tuyết). Bàng ma ma có còn ở Y Thúy lâu không? Thúy Lung cô nương vẫn tốt chứ?”

“Đã chuộc thân lập gia đình. Là một phú thương đến từ phương nam, năm trước đã theo thuyền đi rồi.” Ôn Nhã Thần mặt không đỏ tâm không loạn, cổ ý hếch cao cằm, vết son hồng lộ ra khỏi vạt áo tuyết bạch, tùy tiện đậu ở trên cổ. Đôi môi khẽ mím, phi mi nhập tẩn, tương dương khinh thoát (phong độ đường hoàng) nói không nên lời.

Cố Minh Cử tầm mắt chốc chốc lại đảo qua ngân quan tơ tằm khảm phỉ thúy mới tinh trên đỉnh đầu cùng y bào sắc màu rực rỡ trên người hần. Qua đám ba bận trắng tròn, Ôn thiếu vẫn môi hồng răng trắng như

trước, mặt như quan ngọc, mắt tựa điểm nước sơn (câu này làm mình nhớ tới Mi mục như họa). Một thân cầm y xanh ngọc thêu kim tuyến điểm trăn châu, chế tác tinh xảo, cúc trên vạt áo rõ ràng là ngọc thạch thủy sắc trong suốt. Thắt lưng lại càng thêm nặng trĩu, hà bao, túi thơm, bạch ngọc bội, càng làm nổi bật thanh đoản đao lưỡi cong hình trăng khuyết của Tây Cương, vỏ đao màu đen, quanh miệng vỏ viền vàng, chuôi đao khảm một viên bảo thạch màu lam từ Ba Tư. Thiên kim thể gia đều không bì nổi tiên diễm hoa lệ của hắn. Gương mặt tuấn mỹ âm nhu, chính là mệnh vương tôn công tử sống an nhàn sung sướng trong lời thuyết thư tiên sinh: “Hắn là không tệ?”

Ôn Nhã Thần lười biếng đáp: “Cũng được.” Lời nói không có cao hứng cũng chẳng phải khổ sở, dưới ống tay áo thêu tầng tầng hoa văn, chiếc nhẫn quý màu huyết dụ cực lớn trên ngón tay thỉnh thoảng lại lóe hồng quang yếu ớt, khiến cho khóe mắt nhiễm một tầng hơi nước của hắn cũng ánh lên sắc đỏ nhàn nhạt.

Cố Minh Cử nhai cỏ khô tước trên chiếu nhàn nhạt hỏi: “Gần đây có gì náo nhiệt không?” Mỗi lần Ôn Nhã Thần đến, có thể tán gẫu đều chỉ là mấy cái tin đồn nhảm thật thật giả giả. Quốc gia đại sự ấy à, Ôn thiếu không hiểu, hỏi hắn còn không bằng đi hỏi lão ngục tốt canh cửa ngoài kia.

“Không có gì mới cả, vừa qua hết năm, Thánh thượng long tâm đại duyệt, không ai nghĩ vào lúc này chuyện cả. Hai ngày trước Phi Thiên đổ phùng ở phố kia bốc hỏa, lửa cháy cả một đêm, nghe nói còn có người chết. A, đúng rồi, gánh hát mới đến từ phía nam rất thú vị.” Uống trà nghe diễn, đấu cầu săn thú, ăn chơi trác táng quay đi quay lại hết trò này lại trò khác, “Hiếm có gánh hát mới vào thành, người người đều đi xem náo nhiệt.”

Ôn Nhã Thần khẽ hạ hai mắt, nhìn thấy đám râu xanh đen trên cằm gã, Cố thám hoa kinh tài tuyệt diễm năm đó hiện tại hoàn toàn là một bộ dáng sa sút râu ria xồm xàm, chỗ nào còn có thể nhìn ra nửa điểm phong lưu tùy ý tinh tuyệt nhã trí (lịch sự tao nhã)? Đây là bởi vì thời gian không lưu tình, thế đạo tang thương thúc người già đi? Nhớ tới vài ngày trước đó, nhìn thấy Nghiêm Phụng Lâu ngoài điện, sau khi thăng quan Nghiêm đại nhân càng gầy đi, so với trước kia càng khiến người ta sợ hãi, bộ dáng gầy gò, bị đủ loại quan lại xa lánh tránh xa xa, lưng thẳng tắp như từng, lại luôn có một vẻ thống khổ cô tuyệt nói không nên lời, giống như gió chỉ cần hơi lớn thêm một chút, pho thiết cốt leng keng (thiết: kim loại, cốt: xương, leng keng: tiếng kim loại => như kiểu bộ xương di động vậy) này sẽ bị màn mưa giăng kín đập nát. Hai người giỏi giang khôn khéo nhường vậy mà còn bị hao mòn nhường ấy; có một số việc, thật sự là không thể nào đối chọi; cứ mơ mơ màng màng đấu sao cũng tốt hơn sống không bằng chết.

Bất tri bất giác, một mảnh tĩnh mịch. Từ xa xa, sau tường cao quanh co u ám mơ hồ truyền ra vài thanh âm lan theo gió, đột nhiên một tiếng khóc mắng cao vút rơi vào trong tai, thê lương tới tận xương tủy. Cố Minh Cử vẫn bất động, cả người Ôn Nhã Thần lại không ngừng run lên.

Tựa như không để ý dao động trong mắt hắn, Cố Minh Cử ngậm miệng cỏ khô hứng thú dạt dào: “Gánh hát mới?”

“Phải.” Nắm chặt song quyền mạnh mẽ trấn định tâm thần, Ôn Nhã Thần cắn răng khắc chế sợ hãi nơi đáy lòng, “Là một gánh hát toàn nữ tử, ngay cả vai tiểu sinh cũng là do nữ tử giả dạng, vở diễn cũng lạ, chưa từng thấy qua.”

Hình như là vở diễn tài tử cùng giai nhân, công tử phú gia tài trí hơn người cùng tiểu thư khuynh quốc khuynh thành, nhất kiến chung tình, tái kiến ái mộ, tại hậu hoa viên tự định chung thân. Nguyên tưởng rằng lưỡng tình tương duyệt sẽ thành đôi, ai dè trong nhà công tử có vị huynh trưởng khác, huynh trưởng cũng là ưu ái tiểu thư. Cha mẹ công tử mất sớm, mọi sự đều do huynh trưởng định đoạt. Huynh trưởng nắm quyền mạnh mẽ bá đạo, công tử tuổi nhỏ cơ khổ yếu ớt không nơi nương tựa. Đủ loại khúc chiết qua đi, người trong lòng bất đắc dĩ thành trưởng tẩu, công tử cực kỳ bị thương lại không biết phải làm thế nào, nước mắt giàn dụa lập lời thề chung thân không cưới, lại tìm đến vô số gương mặt giống như tiểu thư, nhét vào hậu viện, ngày đêm túy sinh mộng tử (mơ mơ màng màng)... Vở diễn này gánh hát cũng an bài thực cổ quái, tựa như kể chuyện, mỗi ngày chỉ diễn một phần, cứ ba ngày lại diễn phần tiếp theo.

Lúc này là đang diễn đến cảnh huynh trưởng bổng dả uyên ương, công tử tìm say gửi gắm tình cảm. Công tử kia hóa trang tuấn mỹ, giọng hát cao vút, đến chỗ oán hận trong lòng, hai mắt chớp động bách chuyển thiên hồi, xem qua vở diễn này, lão thiếu phụ nhụ (phụ nữ trẻ em) không ai không rơi nước mắt.

Cố Minh Cử gật đầu nghiêm nghiêm túc túc mà nghe: “Quả thật có chút thú vị. Một gánh hát đến từ nơi

khác lại không có hồng bài, muốn ở kinh thành đứng vững gót chân cũng không phải là chuyện dễ dàng.” Lại là biểu tình bí hiểm lập lòe nhấp nháy, một đôi mắt đào hoa tinh quang bắn ra bốn phía xẹt qua vô số mưu tính.

Ôn Nhã Thần không có tâm tình truy vấn ý tứ đằng sau lời nói của gã, xoay người thu thập thực hạp trên mặt đất: “Cả ngày tính tới tính lui, có ý nghĩa sao?”

“Ta nếu giống như người tất nhiên sẽ cảm thấy chả có ý nghĩa gì. Nhưng nếu người là ta, dù không muốn tranh cũng không thể không tranh. Lão hòa thượng trên đại hộ quốc tự từng nói, thế nhân ngu muội, tất bật nhốn nháo đều vì danh mà đến, như thoi đưa cũng là vì lợi mà đi. Người xuất gia tứ đại giai không tự nhiên cảm thấy nhân thế tục tăng buồn cười. Chính là, danh lợi hai chữ thật sự mê người, hoa khôi đứng đầu Ý Thúy lâu còn cảm khái nhan sắc không đủ, huống chi chúng sinh trăm vạn người? Nào hay thạch tín của người lại là mật đường của ta? Ra sức tranh giành, trong mắt Ôn thiếu có lẽ chỉ cảm thấy dơ bẩn xấu xa, trong mắt ta, lại là vì giấy dựa cầu sinh.” Không phải mọi người từ nhỏ đã sống trong cảm y ngọc thực, vô tri vô giác cũng có thể an ổn hưởng thụ tôn vinh. Cho nên gã mới thích ở cùng Ôn Nhã Thần, nhìn công tử ca không biết tới khó khăn hồ nháo đến hôn thiên địa ám, trong lòng bất giác sinh ra vài phần khoái ý. Có thể làm vậy không có kỹ chút nào như vậy, lão thiên gia thật ưu ái hần mà. Mỉm cười, Cố Minh Cử bỏ qua đề tài này qua một bên, “Vị Diệp công tử của người đâu? Vẫn còn khuyên người dụng công đọc sách chứ? Chắc, thật đúng là một người thành thật...”

Đầu ngón tay run lên, chén rượu trắng rơi xuống quay tròn trên mặt đất. Ôn Nhã Thần khom thắt lưng thấp hơn, khẽ cúi đầu: “Người còn không rõ con người của ta sao? Từ nhập thu năm ngoái đã không còn gặp lại. Người không đề cập tới ta cũng quên mất.”

Nếu đã quên, sao ta vừa nói người lại lập tức nhớ tới? Cố Minh Cử không vạch trần lời nói dối của hần, suy nghĩ một lúc, hỏi lại: “Lần trước người nói muốn tìm tiên sinh vào phủ dạy học, học được bao nhiêu rồi?”

Khóe miệng Ôn Nhã Thần càng phác ra mỗi một, tầm mắt hạ xuống, ngữ khí không nhận được mà tăng cao: “Nói chơi thế thôi, người lại thật sự cảm thấy ta sẽ đi đọc sách?”

Cách song tù môn lung, Cố Minh Cử đánh giá hần từ trên xuống dưới, thần sắc phá lệ đứng đắn: “Kỳ thật người thiên tư thông minh, nếu có chút cố gắng, không phải là không tốt...”

Ôn Nhã Thần cười ha ha, không chút khách khí mà ngắt lời: “Ta có chỗ nào có thể làm nên sự nghiệp? Người từ trước đến giờ không phải cũng nói vậy sao? Lão thiên gia yêu mến ta, cả đời này cứ an ổn an ổn như vậy mà qua cũng rất tốt.”

Hần cảm theo thực hạp từng bước lui về phía sau, bóng mờ chợt hiện lên trên tường cao, ngọn đuốc rừng rực cháy trên vách đá chiếu đến một thân chôn vùi trong xiêm y kim tuyến huy hoàng rực rỡ, nhưng lại chẳng thể nào nhìn thấy ngữ điệu cổ tỏ ra thoải mái cùng biểu tình chân thực của hần ẩn sau ánh lửa.

Lúc gần đi, Cố Minh Cử cân nhắc mãi không biết nên mở miệng thế nào. Ôn Nhã Thần đột nhiên tiến lên trước một bước, đứng bên song tù muốn nói lại thôi.

Cố Minh Cử ngẩng đầu, trông thấy hai tay hần nắm chặt thành quyền: “Sao vậy?”

“Đường Vô Hoạch, người thấy thế nào?”

Ánh lửa rất chói mắt, Cố Minh Cử ngồi xếp bằng trên mặt đất, không thể không nheo nheo mắt, cố gắng ngẩng đầu, chỉ trông thấy cầm hần gắt gao siết chặt: “So với người mạnh hơn.”

“A... Đều nói như vậy.” Hần hốt hoảng cười, tiếng cười trầm thấp, vài phần châm chọc vài phần tự giễu, “Năm trước ta từng gặp hần ở Chiêu Kính phường.”

Ngã rẽ đường tây nơi giao lộ nhỏ cách Ý Thúy lâu về phía đông chừng mười bước, đầu hẻm nhỏ hẹp im lìm núp dưới vô số ánh đèn rực rỡ. Con đường chật hẹp thâm u quanh quanh co co nhìn không thấy điểm cuối. Tường đá hai bên lặng im cao ngất, chia cắt một khoảng trời, cửa viện phía trước lặng ngắt như tờ, quay đầu lại, cảnh vật mơ hồ thân thuộc lại mơ hồ xa lạ, tựa như soi vào một tấm gương. Mọi người đều nói, vào ở Chiêu Kính phường đều có một đoạn bí tân, không thể để người biết.

Hắn đứng ở đầu hẻm đối diện tửu quán kinh ngạc nghĩ về đủ loại truyền thuyết của Chiêu Kính phường. Từ đêm hè lần cuối từ biệt trên phố, Ôn Nhã Thần chưa từng đặt chân lên ngõ nhỏ kia một bước, mỗi khi đi ngang qua, đều chỉ là dừng chân lại, ngơ ngác nhìn xung quanh hẻm nhỏ trong chốc lát. Ở xa xa, thân ảnh cao lớn khôi vĩ của Đường Vô Hoặc từ sâu trong ngõ nhỏ đi tới, từng bước một, hạt tuyết nhỏ hỗn loạn xen lẫn trong màn mưa, từ xa tới gần, từ mờ lung tới rõ ràng. Trên phố dòng người cuộn cuộn, tán ô giấy dầu nhoáng lên giữa dòng người vội vàng qua lại, Ôn Nhã Thần liếc mắt một cái đã trông thấy gã, bên kia tán ô vàng thẫm nghiêng nghiêng được nâng lên, Đường Vô Hoặc cước bộ ngừng lại, cũng đang nhìn hắn không chuyển mắt. Tầm mắt xuyên thấu qua tầng tầng hơi nước rơi xuống đường vân uốn lượn như rắn trên tường đá phía sau gã, Ôn Nhã Thần ngẩn ngơ nhìn, trong tâm trí chỉ có một câu không ngừng lặp lại quanh quẩn — gã là từ trong tiểu viện của Diệp Thanh Vũ đi ra.

“Nếu như có bí mật, người sẽ nói cho ta biết, hay là Nghiêm Phượng Lâu?” Giữa bốn bức tường dày trong thiên lao, Ôn Nhã Thần nhìn chằm chằm Cố Minh Cử, vẻ mặt nghiêm túc đặt câu hỏi. Con người đen thẫm như nước, nhìn không thấy một tia ngả ngớn.

Không lay chuyển được ánh mắt quật cường sắc bén của hắn, Cố Minh Cử thành thật trả lời: “Vây phải xem là chuyện gì.”

“Bí mật về thân thể.”

“Ta sẽ không nói cho Phượng khanh.” Không chút do dự, Cố Minh Cử nghiêm mặt nói, “Cũng không nói cho người. Nói cho y biết là chuyện vô bổ, lại còn liên lụy y cũng phải hao tổn tinh thần. Về phần người...”

“Đã không giúp được gì, ngày nào đó uống nhiều quá có khi lại nói lộ hết ra.” Ôn Nhã Thần cướp lời thần nhiên tự thuật, giọng điệu thẳng thắn, lời nói trào phúng, dường như không phải nói về bản thân hắn: “Người như ta, không có bản lĩnh, cũng không đáng tin cậy.”

Trước mặt tựa hồ lại hiện lên gương mặt không giận tự uy của Đường Vô Hoặc. Trong tửu quán đối diện với ngõ vào Chiêu Kính phường quanh vắng, được muôn miệng một lời khen rằng lão tri ỗn trọng Đường đại nhân đang ngồi lưng thẳng như tùng, cũng không uống rượu, đối với Ôn Nhã Thần ngồi ở đầu bàn bên kia thẳng thắn: “Ta cũng không đồng ý y tương giao cùng người.”

Sau đấy gã lại nói vài lời, Ôn Nhã Thần hoàn toàn nghe không rõ, bên tai tựa như chỉ còn lại tiếng mưa rơi tí tách, bông tuyết tấp vào cửa sổ bên cạnh “bộp bộp” rung động: “Y là ai vậy? Diệp Thanh Vũ, y đến tốt cùng là ai? Lâm Giang vương đến nay chưa thú thê, không có khả năng có thể tử.” Hoàng thất dòng họ đều là huyết mạch Thiên gia, Tông Nhân phủ há có thể mở mắt trừng trừng nhìn con cháu hoàng gia lưu lạc bên ngoài?

Trên mặt Đường Vô Hoặc lộ ra ý cười cổ quái, ngữ điệu nhẹ nhàng khiến hắn hận đến nghiến răng: “Nếu y không nói cho người, ta tự nhiên cũng không muốn làm trái ý nguyện của y.”

Ôn Nhã Thần gắt gao nắm cạnh bàn, cắn chặt răng, mười ngón cầm xuống, không muốn thất thố trước mặt gã: “Người biết thì lại thế nào? Thế cục trong triều thay đổi trong nháy mắt, Đường gia cả nhà trung liệt, người thật sự muốn Đường gia nhất thế anh danh lẫn tính mạng toàn tộc cùng bồi theo sao? Đường Vô Hoặc, chuyện xét nhà diệt tộc hai năm nay còn thiếu sao?” Long ý trên cung vàng điện ngọc kia, có người muốn tranh thì cứ để cho bọn họ tranh đi, long đình tựa thiết đả, để vương như lưu thủy (lưu thủy: nước chảy; thiết đả: làm bằng sắt => vua nhất lượt thay đổi, mà triều đình thì vững chắc – có lẽ chỉ chế độ tồn tại mãi) ai làm thiên tử đối với dân chúng có can hệ gì? Đối với khắp thiên hạ có can hệ gì? Với Ôn Nhã Thần hắn lại có liên can sao? Nam lục bắc hạn lưu dân chết đói vẫn như trước, giang sơn cẩm tú sơn hà trắng lè vẫn như trước, Ôn Nhã Thần hắn cũng vẫn vung tiền như rác, gối lên đùi mỹ nhân mà say giấc nồng thôi. Bọn họ cả một đám vì cái gì không chịu sống những ngày an ổn tốt đẹp, lại cứ muốn đâm đầu vào cái đầm huyết đoạt vị này? Cố Minh Cử đã thế, Nghiêm Phượng Lâu cũng vậy, Diệp Thanh Vũ cũng là như vậy, bây giờ ngay cả một đầu nhân Đường Vô Hoặc cũng đi theo bọn họ rồi! Đều mất trí điên hết rồi phải không?

“Quân tử có việc nên làm có việc không nên làm, các người mỗi người đều đọc nhiều sách hơn ta, đại trượng phu có được dẫn được, những lời này xưa nay cũng là danh ngôn thánh hiền. Chỉ là muốn lưu danh hậu thế, có thể lưu lại vài nét bút trên sử sách... Hừ, quân thần theo vua đúng là hảo thanh danh, thế nhưng cũng phải lưu cái mạng mà hưởng phúc này chứ.” Hắn không hiểu, hắn nghi hoặc, hắn khinh thường. Tính

mạng của người thân là quan trọng nhất, họ tranh danh lợi của họ, hần quý trọng tất cả cao thấp trong Ôn gia của hần thì sai chỗ nào?

Đường Vô Hoặc ánh mắt sáng ngời không nói được một lời, từ đầu tới cuối cau mày lắng nghe. Lúc gần đi, gã thẳng lưng đứng dậy, lấy chén rượu trên bàn uống một hơi cạn sạch: “Ôn thiếu, người với ta đều là nam nhi, có chút dũng khí mới là đại trượng phu.”

Không hổ là kẻ được người người cùng khen phúc hậu, xem thường đến cực điểm cũng chưa từng hướng người khác ác ngôn. Hết lời này tới lời khác nghi ngờ cùng tranh luận không dứt đột nhiên im bật, Ôn Nhã Thần hai mắt trợn trừng, nhìn gã phát ồng tay áo bỏ đi, đầy bụng bức tức bỗng chốc tan thành mây khói. Ngón tay nắm chặt cạnh bàn đã cứng ngắc run rẩy, vừa mới buông lỏng liền cảm thấy đau đớn. Thắt lưng tận lực dựng thẳng tại khoảnh khắc Đường Vô Hoặc bước ra khỏi cửa liền nhuỷ xuống xụi lơ sụp đổ, cong lưng, chậm rãi di động đầu ngón tay, Ôn Nhã Thần dùng móng tay gõ gõ chén rượu trống trơn ha hả cười khở.

Dũng khí, a, hần nhất gan sợ phiền phức thì lại làm sao? Hần hèn nhất, hần sợ hãi, hần hoang mang, hần một chút cũng không có tiền đồ, trong kinh thành người nào không biết Ôn gia từ nhỏ đã có một Hỗn thế Ma vương tới đòi nợ? Cho tới bây giờ hần cũng không phải là kẻ khóc khàn cả giọng nước mắt nước mũi đòi đền nợ nước trên Kim Loan điện, hần là Ôn Nhã Thần phong lưu hoang đàng hồ nháo ngang ngược a. Văn tử gián võ tử chiến, người người đều phải chết có ý nghĩa, là kẻ ăn chơi trác táng, hần nên say chết trong khuê phòng hoa khôi của Ý Thúy lâu, tiêu tiền như nước trong Phi Thiên đồ phưởng chưởng màng gia nghiệp. Dũng khí cái loại này, không có chính là không có, muốn lấy ở đâu ra?

“Đừng nói nữa, khó có được tiết đẹp đầu xuân, tiểu gia ta lại chạy tới cái địa phương xui xẻo tìm cái kẻ ăn nói xui xẻo như ngươi, sau khi trở về phải nhanh chóng đổi một thân quần áo mới được, miễn cho đến buổi tối đánh bài lại mất bạc...” Gợi cánh tay duỗi thẳng lưng lười biếng, khoe miệng hần nhếch rồi lại nhếch, cố gắng làm ra một khuôn mặt khoái trá tươi cười. Tay áo thật dài thuận thế phủ lên mặt, mình ám lần lượt thay đổi trong nháy mắt, Cố Minh Cử rõ ràng không hoa mắt mà thấy hần nhanh chóng cúi thấp đầu, trên mặt bị thương khó nói nên lời khẽ lướt qua, ử rử chán nản mang theo mĩa mai, vui sướng trộm giấu đau buồn. Ông tay áo hạ xuống, ánh lửa rực sáng, trong địa lao tối tăm ngột ngạt, Ôn Nhã Thần vẫn là tươi cười diễm lệ dương danh thiên hạ trước sau như một, cầm nhếch cao, cổ khẽ ngửa ra sau, lại là Ôn thiếu trời sinh hảo mệnh mọi chuyện suôn sẻ trong lời đồn đãi.

“Ngươi a...” Lắc đầu liên tục, ngày đó Cố thị lang lười xán liên hoa một mạch nhìn hần thần sắc đều là lo lắng.

Ôn Nhã Thần cười cười mà quay đầu lại: “Ta thì làm sao chứ? Có vài người hâm mộ còn không kịp.”

19. Chương 19

CHƯƠNG THỨ MƯỜI CHÍN

Cuối hạ Thiên Hữu năm hai mươi tám, thiên tử băng hà. Chín châu đồ trắng, thiên địa cùng ai (bi thương). Nửa tháng sau, trước cửa Tướng phủ bạch trướng treo cao, Cao tướng bệnh nặng qua đời.

Một tháng rồi ren, Lâm Giang vương cẩn tuân di chiếu của tiên đế, giúp đỡ hoàng tử Chương ngồi lên đại bảo. Tân đế đăng cơ, đại xá thiên hạ. Tôn thân mẫu Bàng phi vi thái hậu, thúc phụ Lâm Giang vương phụ trách nhiếp chính. Hoàng tử Sùng bị cưỡng chế cả đời câu thúc trong thiên điện, trọn đời không được bước ra ngoài nửa bước, cung phi tự vẫn.

Hoàng tử Chương được lưu truyền mơ mơ hồ hồ trong miệng mọi người cuối cùng cũng đi lên cung lầu đối mặt với hàng vạn hàng nghìn con dân của hần, dưới dương quang nóng rực chói mắt mùa hạ, cách một tầng mười hai dải lưu châu lấp lóe trên đế miện, hiện ra trước mắt bách quan chính là gương mặt trắng nõn ngây ngô còn mang theo nét trẻ con, cùng với tiên đế long tinh mắt hổ hoàn toàn bất đồng, tân đế có hàng lông mày dài nhỏ cong cong giống như thân mẫu Bàng thái hậu, hành động nhã nhặn, cử chỉ ôn hòa, chưa mở miệng, trên mặt đã có ba phần tươi cười nhàn nhạt. Vài phần mơ hồ quen thuộc, vài phần tựa như đã trông thấy ở đâu.

Trống nhạc nổi lên, non sông cúi đầu. Từ đầu đến cuối, không một người nào dám đem tầm mắt nâng lên nửa tấc, nhìn lên long nhan thiên tử.

Vừa mới ra khỏi cửa cung, cuối cùng cũng có người không nhịn được, thấp giọng lẩm bẩm: “Tiên đế dũng mãnh kiên cường, thuở nhỏ tập võ, không thích thi thư. Nhìn phong thái của bệ hạ bây giờ, cũng là tao nhã, không giống tiên đế, lại có vài phần giống Lâm Giang vương năm đó, a, không, Nhiếp chính vương ý vị...”

Lời còn chưa dứt, hết thảy đều yên lặng. Ôn Nhã Thần trong lòng đột nhiên nhảy dựng, không đứng lại nhớ tới lời nói cùng Cố Minh Cử lần trước về gánh hát kia cùng vở diễn mới lạ chưa từng thấy qua. Ba tháng sau mùa xuân, lại không thấy họ lên sân khấu. Toàn bộ gánh hát, giống như năm trước đột nhiên nổi lên, lại đột nhiên mai danh ẩn tích. Một nhóm hoàn khổ phong lưu phóng đảng tại Ý Thúy Lâu neho neho mắt, học mấy kẻ vô lại nơi phố phường dài giọng trêu tức: “Ăn không ngon như sủi cảo, cơ mà chơi chút cũng được... Ha ha ha ha...” Tình cảnh trong nháy mắt nhảy vào trong tâm trí... Bên cạnh có người miễn cưỡng cười gượng nhắc tới đề tài khác, một đám triều thần không hèn mà gập cao giọng cười rộ lên. Ôn Nhã Thần theo họ nghiêng ngả lao đảo một đường đi về phía trước, mặt trời như lửa, phía sau là mái ngói lưu ly vàng rực cùng tường cung sắc đỏ như máu, mồ hôi khiến quan phục dính sát lên người, quanh thân oi bức khó chịu nói không nên lời. Vươn tay chạm tới khăn mặt Ôn Vinh đưa cho, Ôn Nhã Thần không nhịn được cảm thấy rung mình.

Thiên tử thay đổi, luôn luôn có biến cố, hỗn loạn xảy ra. Cao tướng chết, Tướng phủ bị kê biên tài sản, bè đảng với Cao tướng hoặc bị xử quyết hoặc đi lưu đày, cây đổ bầy khỉ tan. Cố Minh Cử cười lạnh nói, thế gian này không thiếu nhất chính là quan lại, từ trước đến nay chỉ có người vô đầu đổ máu đi tranh một cái quan chức, chưa bao giờ có quan chức treo cao đầu khổ chờ người đến ngồi. Liếc mắt một cái nhìn toàn bộ đội ngũ vào triều đông nghìn nghịt, Ôn Nhã Thần hết sức đồng ý.

Rồi sau đó, hết thảy như cũ, hết thảy vẫn như ngày hôm qua. Xây lầu cao, mở yến hội, an hưởng thịnh thế, ca múa mừng cảnh thái bình. Lê dân trăm họ vẫn bốn ba vì trà gạo dầu muối (kiếm sống), con em quyền quý vẫn như cũ cười ngửa bắn chim, gây họa một phương. Hoa nương trong Ý Thúy lâu vẫn xướng diễm ca triền miên, Ôn Nhã Thần như trước ôm mỹ nhân uống rượu, khi hứng trí cao, ở Phi Thiên đồ phưởng vung tiền như rác giành được ủng hộ của cả sảnh đường, đến khi hồi phủ lại một bên rũ đầu quỳ trước từ đường, một bên nghe lão quận chúa khóc mắng Ôn tướng quân. Một lát sau, có một chút ánh sáng chiếu vào từ đường tối như mực, Ôn tướng quân nghiêm mặt bước vào, mày nhăn lại hung hăng trừng mắt nhìn một cái, rồi sau đó tâm không cam tình không nguyện quỳ gối bên cạnh hắn. (=))~)

Tựa như mọi thứ đều không hề thay đổi, tựa như có một số việc dần trở nên xa xôi, mơ hồ như một hồi ảo mộng của hắn sau cơn say. Cơn gió mát lạnh phát phơ thổi qua, Ôn Vinh trong lúc vô ý thốt lên: “Thiếu gia uống rượu say đến nỗi ngay cả đường về cũng không nhận ra, từ chỗ này muốn hồi phủ, lúc trước chỉ cần đi qua hẻm nhỏ chỗ Diệp công tử ở là xong, sao mấy lần đều cố tình đi nhầm, tự dưng lại đi thành một vòng tròn.”

Ôn Nhã Thần dừng lại cước bộ tập tễnh, nghiêng đầu sang chỗ khác vô thanh vô tức mà nhìn gã, hai mắt đỏ quạch không trông thấy một tia mơ hồ. Ôn Vinh rụt cổ lại, nhất thời hiểu được mình lại nói sai rồi, kinh ngạc nhìn khuôn mặt dữ tợn phần hận của hắn lúc này, vị này chính là thiếu gia cột nhà không có lúc nào đứng đắn, từ lúc nào cũng học được biểu tình âm trầm tàn nhẫn như vậy?

Xua tay tránh khỏi nâng đỡ của gã, Ôn Nhã Thần kéo tay áo một mình thất tha thất thểu đi ra rất xa: “Một năm, với ta như đã qua mười năm.”

Mùa thu Thiên Hữu năm hai mươi tám, một ngày trời trong gió mát. Cố Minh Cử xuất ngục.

Ôn Nhã Thần thức thời không đi thiên lao, một mình một người đi lên thành lâu, nhìn kẻ bị giáng chức Nghiêm Phượng Lâu diu Cố Minh Cử, đi từng bước cũng không quay đầu chậm rãi rời khỏi nơi vô số người trong thiên hạ tầm đều hướng tới.

Trên đường hồi phủ, Ôn Vinh miêu tả cho hắn cảnh bên ngoài thiên lao sinh động như thật, vị Nghiêm đại nhân bắt cầu ngôn tiểu, toàn thân không có một chỗ nào giống người khoảnh khắc nhìn thấy Cố Minh Cử lại nở nụ cười, vị Cố thị lang xưa nay vẫn trưng một khuôn mặt tươi cười bỗng dưng ngoài ý muốn lại căng thẳng, nhắc chân, cố chấp một mình xiêu xiêu vẹo vẹo bước ra khỏi đại môn thiên lao, rồi sau đó vươn tay kéo Nghiêm Phượng lâu vào trong ngục. Giữa ban ngày ban mặt, dưới trăm ánh mắt nhìn chăm chăm, hai

người này cứ vậy mà ôm nhau, đủ loại ô ngôn uế ngữ cùng phong lưu truyền thuyết ít ai biết đến trên người Nghiêm Phượng Lâu giờ phút này lại hiện lên trong đầu mọi người. Đủ loại ánh mắt khác thường cùng những lời thì thầm khe khẽ, trên mặt Nghiêm Phượng Lâu không thấy chút kinh hoảng nào, tựa như đó là việc đương nhiên, cùng Cố Minh Cử tay trong tay, sóng vai đi trên phố dài tấp nập ngựa xe như nước.

“Vị Nghiêm đại nhân kia thật sự là...” Ôn Vinh chắc chắn ra tiếng, không biết tìm từ nào để hình dung.

“Có đảm đương, có can đảm.” Ôn Nhã Thần rũ mắt nhìn mũi giày, âm điệu bằng phẳng, chậm rãi thay gã nói hết lời, “Có dũng khí mới là nam nhi. Tâm tính y vẫn luôn kiên định, cho tới bây giờ đều chưa từng lùi bước. Cố Minh Cử vẫn thường oán giận với ta, Nghiêm Phượng Lâu là con một sách cứng nhắc. Người nói, một thư sinh trời gà không chặt, y từ chỗ nào có được lớn như vậy... dũng khí?”

Hắn dừng chân lại, quay đầu xoay người, vẻ mặt nghi hoặc không hiểu. Ôn Vinh ghen hờn nhìn trần trời, nhất thời cũng không biết trả lời như thế nào: “Có lẽ là... từ nhỏ đã như vậy rồi.”

“Phải không?” Ôn Nhã Thần nhẹ giọng hỏi, miệng thì trào tự nói, đem “trời sinh đã có” bốn chữ nhiều lần nhấm nuốt, bỗng nhiên mỉm cười thoáng qua, “Khó trách ta lại không có.”

Trước mắt chính là giao lộ rộn ràng nhộn nhạo phía trước Ý Thủy lâu, khách thương người Hồ mũi cao mắt sâu vội vàng dắt lạc đà đi về phía tây, trong quán trà gã tiểu nhị thông yếm hầu đứng trước cửa ân cần đón khách, hoa nương tuổi xé chiều biếng nhác mị mị tựa vào trước cửa sổ trang điểm. Ôn Nhã Thần phóng tầm mắt, nhớ lại mà liếc mắt về phía ngõ nhỏ không dễ nhìn thấy bên phải đầu góc phố kia, vén áo bước đi, trần định thông dong mà rẽ vào phố dài lát đá bên trái.

Lúc này đây, Ôn Vinh không dám lên tiếng nhắc nhở.

Mùa đông Thiên Hữu năm hai mươi tám, phương bắc có vương tử Nguyệt Lưu tộc dẫn sứ đoàn nhập kinh triều kiến. Vừa khi tân đế mới lên ngôi, căn cơ còn chưa ổn định. Nghe vương tử nói Nguyệt Lưu vương muốn đàm hỉ sự, sứ đoàn bất quá chỉ có hai, ba mươi người, biên cảnh phía trên lại có chừng năm vạn binh Nguyệt thị hộ tống. Đại quân đóng ở dưới chân thành biên quan phòng hộ, đi trên đầu tường có thể nhìn thấy được tường bông trắng xóa như mây khắp nơi, liên miên không thấy điểm cuối, kim đỉnh trên tường bông chủ soái quang hoa chói mắt xa xa đối diện cùng cửa thành, trên đỉnh treo đại kỳ màu đen như mực, một đầu sói mắt kim sắc há rộng miệng máu, đúng là Nguyệt Lưu chiến kỳ.

Trên Kim Loan điện, thiếu niên thiên tử vừa mới tức vị không lâu sau khi nghe xong bản tấu, thật lâu không nói, sau một lúc lại cười khổ thở dài:

“Hoàng thúc nói quả nhiên không sai. Từ trước đến nay nhân tâm đáng sợ, dệt hoa trên gấm thì dễ, lại khó có được đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, càng hiểm ác chính là loại người cháy nhà mà đi hôi của.”

Lâm Giang vương chậm rãi bước ra khỏi hàng, khom người dập đầu: “Bệ hạ, chính cuộc ngày nay đã định, giờ là lúc cần phải trăm phế đãi hưng. Dân gian oán hận chất chứa đã lâu, càng cần phải coi trọng việc nghỉ ngơi dưỡng sức. Huống hồ lúc này trời đông giá rét, phía bắc đại tuyết phong thành, nếu viễn chinh thì tất sẽ là khổ chiến, vả lại một đường mấp mô, gặp ghềnh khó tránh khỏi hao tổn phung phí, thiên thời địa lợi nhân hòa đều bất lợi, thật không nên vọng động can qua.”

Trong triều đình thương nghị còn chưa xong, chuyện công chúa hòa thân đã đồn đãi khắp thiên hạ.

Mọi người đều biết, trong cung công chúa độ tuổi phù hợp đều đã xuất giá, ngô hoàng niên thiếu chưa đại hôn. Trong tôn thất quận chúa, huyện chủ tuy nhiều, lại có nhà ai bỏ được kim chi ngọc điệp nuông chiều từ bé đi lên con đường hòa phiên không lối về này? Trong lúc nhất thời, mấy nhà hiền quý phàm là có khuê tú chờ gả, đều hoảng sợ bất an. Chúng gia bà mỗi đột nhiên trở thành khách quý các phủ, hết qua đông lại nhảy tây, hận không thể sinh nhiều thêm hai cái đùi.

Lão quận chúa phá lệ vì cô cháu gái thứ hai cổ quái tìm Ôn tướng quân thở dài hồi lâu, mà ngay cả Ôn gia đại tiểu thư cũng kìm chế không được trở về nhà mẹ đẻ muốn thay muội tử làm mai.

Ôn Nhã Hâm trước sau như một dựa trên tháp miễn cưỡng lật sách: “Vương tử Nguyệt Lưu kia bộ dáng thế nào? Thôi thôi, nếu ai cũng không muốn đi, vậy để ta đi đi. Ngăn cách xa xôi, lão tổ mẫu có lẽ cũng nhìn ta thuận mắt thêm hai phần.”

Ôn Nhã Thần trên mặt bình tĩnh lại tức đến khó thở ngắt lời nàng: “Nói bậy bạ gì thế! Cái nơi hoang dã như vậy, lúc cuồng lên, ngay cả thịt sống đều có thể ăn, làm sao so sánh được với kinh thành? Tổ mẫu chọn cho tỷ những thế gia đệ tử đó, ít nhiều cũng tốt. Chỉ cần có một phân để ý, tỷ hãy chấp nhận đi.”

Ôn Nhã Hâm liếc mắt cười nhạt: “Chuyện chung thân, nói chấp nhận là có thể chấp nhận? Chấp nhận cả đời?”

“Thì cũng vẫn tốt mà. Đường Vô Hoặc tên kia...” Bất thốt lên tên của Đường Vô Hoặc, Ôn Nhã Thần cũng hoảng sợ, Ôn Nhã Hâm ngẩng đầu nhìn hắn, muốn thu hồi cũng không thể được, chỉ có thể ngượng ngùng mà dứt quãng nhỏ giọng nói, “Mặc dù là tên đầu gỗ nước lửa bất xâm, tính tình cũng không thú vị chán chết, nhưng học vấn kiến thức, kỳ mã bản tên này đó, đều... cũng được...”

“Hắn...” Chưa từng lưu ý đến sắc mặt xấu hổ của Ôn Nhã Thần, Ôn Nhã Hâm giữ cầm, nhất thời lâm vào trầm tư. Xoay đầu ngược lại, nhìn Ôn Nhã Thần vẻ mặt nghiêm trang tức mực, trong mắt tràn đầy lo lắng, e sợ nàng thật sự tâm huyết dâng trào chạy tới biên cương hòa thân, mỉm cười trêu ghẹo, “Nha, mặt trời mọc lên từ phía tây sao, bạch nhãn lang vô tâm vô phế nhà chúng ta cũng biết đau lòng tỷ tỷ.”

Ôn Nhã Thần gạt đầu phụ họa vui cười của nàng, ngữ khí càng thêm nghiêm túc: “Tỷ, ta luyện tiếu người.”

Hiện giờ, ở bên cạnh hắn, có thể chân tâm khuyên hắn tiến lên, vì hắn suy nghĩ, vì hắn trừ tính, chỉ còn lại có nhị tỷ trong nóng ngoài lạnh Ôn Nhã Hâm này.

Trong lúc hào môn quý thích náo nhiệt khắp nơi tìm con rể, tin tức Phi Thiên đồ phường lần thứ hai bốc cháy có vẻ không quan trọng gì.

Lúc này không may mắn như lần năm mới đó, chính gian đồ phường cùng hơn mười gian cửa hàng trái phải liên quan đều trở thành biển lửa, đợi đến sau hừng đông, Phi Thiên đồ phường từng hừng cứ một góc kinh thành chỉ còn lại một mảnh đồ nát thê lương, trong phòng của Ngân Nguyệt phu nhân nơi có thể coi là thư phòng lịch sự tao nhã nhất để đồ tính cả sách cổ, bài trí, khí cụ đều hồi phi yên diệt, chỉ còn lại một đồng tro tàn.

Ôn Nhã Thần nghe tin mà tới, thỉnh thoảng vẫn còn những ngọn lửa tí tách trên đám cháy đen thui, Ngân Nguyệt phu nhân thông dong trấn định chỉ huy đám tiểu nhị xử lý tàn tích, lại cùng một tiểu nha hoàn đi tới các nhà chịu vạ lây đăng môn bồi lễ. Trên cổ tay nàng là ba bốn vòng bạc giản đơn sáng bóng hơi hơi lắc lư, phát ra tiếng “đình, đình” giòn vang, cử chỉ ung dung, lời nói khéo léo, không giảm chút phong phạm tao nhã nào. Dưới ánh mặt trời yếu ớt, hương vị cháy khét khắp nơi, nàng một thân bạch y trấn định đứng giữa đám cháy, lại vừa vặn sao chính là nơi nàng vẫn thường khai trương đứng đón khách lúc hoàng hôn mỗi ngày.

Ôn Nhã Thần bị vây trong đám người, xa xa nhìn gương mặt thanh lệ điểm trang một lớp phấn mỏng của nàng. Ánh mặt trời chiếu xuống, Ngân Nguyệt phu nhân thuận thế quay đầu. Không biết là bị ánh nắng xuyên mây tạo thành quang hoa lóa mắt, hay là bị hơi nóng nơi này hun cho đầu óc hôn mê, đầu gối mềm nhũn, Ôn Nhã Thần suýt chút nữa khụy xuống, tiếng Ôn Vinh kinh hoảng kêu lên gần cạnh bên tai lại tựa như xa tận chân trời, hỗn loạn mơ hồ thành một mảng trong đầu, nét mặt tươi cười dịu dàng của nữ tử đặc biệt rõ ràng rơi vào tầm mắt, tinh xảo như họa, thanh thoát động nhân, (đôi mắt) nhàn nhạt thân thiết lại hiền lành cong cong tựa như trăng non cuối chân trời... Giữa Kim Loan đại điện, trên bệ rồng bạch ngọc, phía sau mười hai dải lưu châu, bách quan mơ hồ nhìn thấy bộ dáng lời còn chưa nói hết đã hiện lên ba phân ý cười uyển chuyển hàm xúc như thế này. Trong cung loan truyền, đương kim thiên tử có khuôn mặt giống hệt sinh mẫu Bàng thái hậu.

Bỗng thấy hoa mắt, là Ôn Vinh thấy hắn ngẩn ngơ, sợ tới mức xòe bàn tay ở trước mặt hắn không ngừng huơ huơ. Ôn Nhã Thần lấy lại tinh thần, dưới chân phù phiếm, dựa vào Ôn Vinh chậm rãi đi ra hai bước, bỗng nhiên linh quang vừa hiện, vội vàng quay đầu lại nhìn Ngân Nguyệt phu nhân phía xa xa. Ngân Nguyệt phu nhân đang nghiêng nửa thân mình, chỉ bảo đám tiểu nhị đồ phường tìm kiếm vật còn hữu dụng trong đồng tro tàn.

Nữ tử vừa mới trải qua hai bận khó khăn, trong mắt ba quang uyển chuyển minh mị như trước, nhất cử nhất động đều là thần nhiên, không thấy một chút hoảng hốt kích động. Ôn Nhã Thần tiến lên hai bước, đứng ở trước đám người ngưng thần cẩn thận đánh giá khuôn mặt của nàng, thiếu niên thiên tử thoáng nhìn

qua trên đại diện lần thứ hai hiện ra trước mắt, Bàng thái hậu, đương kim Thánh Thượng, Ngân Nguyệt phu nhân, Diệp Thanh Vũ... Lúc trước là ai nhếch khóe miệng thần tình khinh thường mà bình luận, bọn họ nói Quế Chi giống Ngân Nguyệt phu nhân, a, ta lại cảm thấy, người so với Quế Chi càng giống hơn.

20. Chương 20

CHƯƠNG THỨ HAI MƯƠI

Đầu xuân năm mới, các nhà hiền quý trong kinh tràn đầy những lời đồn đãi tam công tử nhà này đã ước định với tứ tiểu thư nhà nào, đại tiểu thư nhà kia đã cùng tiểu thế tử nhà họ mai mối. Quốc hiếu Tiên đế còn chưa qua, tạm dừng hết thầy hôn, tang, gả, thú, lại khó ngăn được tâm phụ mẫu một lòng vì nữ nhi mà trù tính. Mắt thấy Nguyệt Lưu vương tử qua rằm tháng giêng còn chưa có ý khởi hành rời kinh, vừa qua đầu xuân, trăm nhà như một, khắp kinh thành pháp phối bay ra một đoàn quan gia tiểu thư “từ lúc tiên đế chưa băng hà đã đính thân, chỉ là vẫn chưa kịp thông tri bằng hữu.”

Trong triều đình, một đám văn võ quần thần, văn có thể đề bút an thiên hạ, võ có thể giục ngựa định càn khôn đóng cửa hết thương nghị lại là nghị thương, ra đến cửa mỗi người đều lắc đầu thở dài thần sắc uể oải. Nghe nói Thiên tử đăng cơ chưa đầy một năm hàng đêm đều không nghỉ ngơi, gương mặt tuần tú ngây ngô khó giấu nổi tiểu tụy. Nghe nói Lâm Giang vương không màng thể diện, cùng với chúng thần quý bá, khóc đến lão lệ tung hoành, tự trách thẹn với liệt tổ liệt tông. Nghe nói lại là nghe nói, nhao nhao hỗn loạn, ồn ào xôn xao.

Nửa đêm, Ôn tướng quân bị triệu tiến cung mật đàm thật lâu sau trở về phủ liền lập tức đi vấn an lão quận chúa. Quận chúa một đầu tóc bạc liếc nhìn nhi tử nhú mày không nói, chợt cảm thấy lạnh lòng. Không lâu sau, trong cung truyền đến ý chỉ, tuyên lão quận chúa tức khắc vào cung.

Hôm sau, khắp kinh thành đều đồn đãi, thái hậu muốn thu Ôn gia nhị tiểu thư làm nghĩa nữ. Lúc đó, Ôn Nhã Thần đang ở trong khuê phòng thơm ngát của hoa khôi mơ màng tỉnh giấc. Không kịp coi lại mặt mày, túm vạt áo nhẩn nhúm, từ Ý Thủy lầu một đường chạy như bay về nhà.

Tiết trời mùa xuân, có chút ẩm áp nhưng vẫn còn se lạnh, hậu hoa viên Ôn phủ nở đầy hoa nghênh xuân vàng óng xen lẫn cùng sắc xanh lá cúc, Ôn Nhã Hâm thông dong đứng dưới hành lang, trong tay là chiết phiến tinh xảo, mấy đoá mai ngạo nghễ nở rộ, đúng là chuỗi phiến Diệp Thanh Vũ đề từ cùng Đường Vô Hoạch chấp bút. Ánh mắt nàng lấp lánh, ba đào bất kinh nhìn Ôn Nhã Thần cách hơn ba bước đang cong lưng hai tay chống gối.

Bởi vì một đường phong trần, Ôn thiếu một đến nỗi không thẳng nỗi thất lưng: “Nhị tỷ...” Kéo yết hầu khô rát khàn khàn nỗ lực mở miệng, chỉ gọi một tiếng đã ho khan không ngừng, đến nỗi mắt phủ đầy hơi nước.

“Tốt xấu thì cũng là vương phi, cũng không mệt.” Rõ ràng là cùng một gương mặt, bọn họ trời sinh lại là tính tình tương phản, Ôn Nhã Hâm vẫn là như vậy tựa tiểu phi tiểu mà châm biếm, một đôi mắt quang hoa rạng rỡ, tựa như không một người nào vật nào trong thiên địa có thể lọt vào trong đó, “Cho tới bây giờ triều đình chính là do nam nhân cầm quyền, nữ nhân chen miệng không lọt vào quốc gia đại sự. Cho dù là mệnh cách tôn quý, đầu đội mũ phượng làm hoàng hậu, thái hậu, mà hậu cung can dự vào chuyện triều chính, vẫn cứ là tội chết. Không nghĩ tới, thì ra khi nam nhân cùng đường, vẫn phải dựa vào nữ nhân đi chu toàn.”

“Tổ mẫu nói, nàng sẽ lại tiến cung đi cầu thái hậu...”

Khóe miệng khẽ nhếch thêm ba phần, Ôn Nhã Hâm liếc mắt, nhìn hấn hốc mắt phiếm hồng như nhìn ngọc tử. Cầu thì có tác dụng gì? Nếu mà có thể cầu được, trước cửa cung đã có một đống lớn thi nhau quỳ xuống rồi, làm sao còn đến lượt bọn họ?

“Nhị tỷ...” Bao lời muốn nói đều bị cái nhìn thoáng qua của nàng khiến cho ngạnh sinh sinh (miễn cưỡng) nuốt vào trong bụng, Ôn Nhã Thần tiến lên một bước muốn như lúc bé kéo ống tay áo của nàng.

Ngoài cửa viện, Ôn Vinh cả đầu đều là mồ hôi nóng mặt mày đỏ bừng chạy tới: “Thiếu, thiếu gia! Không phải nhị tiểu thư! Trong cung vừa mới hạ thánh chỉ, không, không phải nhị tiểu thư, là thế tử của Lâm Giang vương!”

Mùa xuân đầu tiên của thiên triều Đại Ninh, phương bắc có Nguyệt Lưu tộc rục rịch, lại nhớ phải lấy nhân ái hòa thuận làm trọng, không đành lòng vọng động can qua, khiến giang sơn nguy ngập sinh linh đồ thán. Vốn là hứa hôn công chúa, gả cho phương bắc, cốt để giáo hóa man dân, dẹp an bắc cảnh. Lúc này Lâm Giang vương phụ chính, lại ý rằng nữ tử mảnh mai, sợ rằng khó vượt qua khổ ải bão cát đá mài, nguyện lấy nhi tử độc nhất thay thế, đến Nguyệt Lưu làm chất tử, nguyện hai nước hòa hảo, vĩnh viễn không quấy nhiễu lẫn nhau. Bề trên cảm động tấm lòng thành, cầm tay khen ngợi, lệ rơi không ngừng.

Đoạn giai thoại quân thần cầm tay nhau hai mắt đầm lệ trong cung vàng điện ngọc này chỉ chốc lát đã truyền khắp thiên hạ, phổ lớn ngõ nhỏ già trẻ trai gái không ai không biết.

Sau khi tan triều, Đường Vô Hoặc đi bên cạnh Ôn Nhã Thần, nghiêng răng hừ lạnh: “Xem đi, người ta thật đúng là phụ tử.”

Ôn Nhã Thần nắm lấy ống tay áo của gã, Đường Vô Hoặc quay mặt qua, khuôn mặt khô ngô lúc này phát ra nộ khí bốn phương, nào có còn thấy một tia ôn lương đoan chính.

“Là Diệp Thanh Vũ.” Đã không còn là nghi vấn, Ôn Nhã Thần ngẩng đầu bình tĩnh nhìn đôi mắt ngưng trọng của gã, “Lâm Giang vương ép buộc y, hay là...”

“Y tự nguyện.”

Tay run lên, nhịn không được nắm càng chặt vải dệt trong tay, hần vẫn đang ngửa đầu, đôi mắt một chút cũng không nháy nhìn chằm chằm gương mặt Đường Vô Hoặc, hao tổn tâm cơ muốn từ trên vẻ mặt kia nhìn ra chút dấu vết còn sót lại: “Vì cái gì?”

“...” Đường Vô Hoặc để mặc hần lôi kéo, hai tay dưới ống tay áo cũng đang nắm chặt thành quyền, trên mu bàn tay nổi đầy gân xanh, khớp xương trở nên trắng bệch, “Đây là chí hướng của y.”

Đầu ngón tay ngừng lại, chất vải dày trơn nhẵn từ lòng bàn tay thoát xuống, tựa như sắp giữ không nổi. Ôn Nhã Thần gục đầu xuống kinh ngạc nhìn vạt áo quan bào màu xanh của chính mình, giang nhai hải thủy, nhật nguyệt tường vân, sinh động như thật, sinh động đến nỗi như muốn từ trên mảnh vải kia bay ra.

“Thân là nam tử cần phải lấy thiên hạ vi niệm, thực quân chi lộ ưu quân chi sự.” (nhận lộc của vua thì phải vì vua lo việc) Trong khoảnh khắc, lòng chợt sáng tỏ. Thì thảo, thì thảo, như là muốn nói cho Đường Vô Hoặc nghe, lại như đang thì thầm tự thoại. Suy nghĩ hỗn loạn, trong cơn gió nhẹ ấm áp cuối xuân lướt qua khuôn mặt, hết thấy từng phát sinh trong tiểu viện đào dạt sắc xanh nơi Chiếu Kính phường kia chợt hiện lên trước mắt, những lời này Diệp Thanh Vũ từng nói qua, khuyên nhủ hần, động viên hần, cùng với bất đắc dĩ cười khổ trong lúc vô tình đã bày tỏ nỗi lòng, trong nháy mắt chợt nảy lên trên đầu môi, “Một kiếp làm người, đầu rơi máu chảy, cúc cung tận tụy, tan xương nát thịt, chỉ cần thiên hạ một khắc thái bình, vạn dân một ngày ấm no, liền hàm tiểu cửu tuyền (ngậm cười nơi chín suối) cuộc đời này không uổng, chung quy vẫn hơn là cả ngày nhàn tản tầm thường, lãng phí thời gian tuổi trẻ.”

Nhàn rồi, tầm thường, lãng phí thời gian tuổi trẻ, chính là nói hần đi?

Người bị giam hãm trong một góc đất trời nhỏ bé, mỗi ngày giương mắt chỉ có thể trông thấy vài tác không trung vuông vắn, trừ bỏ một lão bộc theo bên người thì ngay cả kẻ nói chuyện cùng cũng không có. Không có ai lo lắng y có ăn no mặc ấm hay không, không có ai để ý học vấn của y ít nhiều tiến bộ, không có ai quan tâm hỉ nộ ái ố của y, không có, cái gì cũng đều không có. Ngay cả kẻ có thể cùng nhau trêu đùa trò chuyện cùng đều không có. Trừ bỏ vài người ít ỏi, trên đời này cơ hồ không người biết đến sự hiện hữu của y. Y đọc sách nhiều, lại không thể quang minh chính đại nhập tư thực bá lão sư, thứ gọi là tình nghĩa đồng môn, thứ gọi là thanh mai trúc mã, cả đời này đều cùng y vô duyên. Y viết chữ thực đẹp, văn chương thực tinh tế, lại không thể tham dự khảo thí, cho dù đây bụng kinh luân, thế nhưng ngay cả cơ hội thi rớt cũng đều không có. Y chỉ có thể an an tĩnh tĩnh ở trong tiểu viện, ngày qua ngày, năm lại một năm, giữa đêm dài mỗi một, một mình lui vào trong góc đường u ám, yên lặng liếc mắt một cái nhìn nhân thế ồn ào náo động phồn hoa. Chính là người như thế, lại tâm tâm niệm niệm gia quốc thiên hạ lê dân thương sinh.

Thiên hạ cửu châu to lớn này, có từng dung được y? Bách tính chúng sinh đông nhường ấy, có người nào nhớ rõ tên y? Giang sơn rộng lớn, y toàn tâm toàn ý nghĩ về thiên hạ, vậy mà ngay cả thân sinh phụ thân cũng chưa từng thay y mưu tính giang sơn.

Y nói y thân là con cháu Ninh thị, coi như là vì Ninh thị tận trung. Nhưng y lại chỉ có thể mai danh ẩn tích, ngay cả họ Ninh này cũng không thể mang. Cố tình... Cố tình... Cố tình còn lo lắng, còn bận tâm, còn luôn miệng nói năng có khí phách, muốn đầu rơi máu chảy, muốn cúc cung tận tụy, tan xương nát thịt. Diệp Thanh Vũ, Diệp Thanh Vũ của hân a... Đây chính là Diệp Thanh Vũ của hân.

“Ha, tu thân tề gia trị quốc bình thiên hạ, các người mỗi người đều tâm niệm thiên hạ, các người có dũng khí, các người là đại trượng phu, tại hạ bội phục.” Hai tay ôm quyền, cuối cùng xoay người hướng về phía Đường Vô Hoặc vái chào thật sâu, Ôn Nhã Thần kéo khoe miệng găng gượng mà cười, tứ chi bách hải lòng dạ phể phủ, suy sụp vô lực nói không nên lời, “Chỉ có ta... Chỉ có ta...” Là kẻ ngay cả tu thân cũng không làm nổi. Nhìn xem, chênh lệch quá lớn, kẻ hèn mọn này sao có thể hiểu hai chữ “dũng khí” kia?

Kéo ống tay áo rộng rủ chằm mắt đất lão đa lão đảo đi về phía trước, Ôn Nhã Thần đỡ cổ, nhú mày suy tư danh xưng con gái rượu của trà trang ở ngoại ô mà Chu đại thiếu mới nhắc tới là gì nhỉ? Ngày mai hay là kỳ mã tới chỗ đó rồi gặp luôn? Còn có hồng bài ở Ý Thúy lâu kia nháo muốn vòng tay mã nào, tiện thể đi qua hàng trang sức nhìn xem, có cái nào đẹp thì mua cho nàng đi, cái khuôn mặt khóc lóc kia muốn bao nhiêu khó coi thì có bấy nhiêu khó coi. Còn có, lúc trước Khánh thế tử đánh cuộc nợ hân, nên hay không để Ôn Vinh đi giục gã một phen? Cho dù không lấy được bạc, mượn một tiểu nha hoàn mỹ mạo bên cạnh gã cũng được... Một việc lại một việc, một sự lại một sự, Ôn Nhã Thần buộc chính mình không ngừng suy nghĩ, nghĩ đến cái trán cũng to ra đầu óc mơ hồ, tựa như có thể vùi lấp ba chữ Diệp Thanh Vũ thật sâu dưới đáy lòng.

Đường Vô Hoặc cố ý đi theo phía sau hân xa xa vài bước, không nhanh không chậm dừng chân, lát sau hân cũng dừng lại: “Y nói, nếu Ôn nhị tiểu thư đi rồi, trong lòng người sẽ thấy khổ sở.”

“Trời sinh có thể một đời vô lo cũng là một loại phúc khí. Nếu muốn hỏi tại sao lại là hân, ta chính mình cũng không rõ. Chỉ là mỗi khi nhìn thấy hân hoang đường hồ nháo, bộ dáng không chỗ nào cố kỵ phóng túng như thế, thật sự là... quang hoa chói mắt. Cho nên ta hy vọng hân vẫn luôn luôn có thể không kiêng nể gì mà hồ nháo như vậy, an an phận phận thái thái thường thường làm gỏi thêu hoa của Ôn tướng gia. Bởi vì, ta thích hân... Thích dáng vẻ hân nhếch đuôi lông mày khinh cuồng điều tiểu (lông bông trêu đùa).” Thân ảnh người phía trước cứng ngắc đứng lặng, gió xuân ấm áp ẩm ướt chậm chạp không thấy trở lại. Đường Vô Hoặc nhìn bóng lưng của hân, không thúc giục cũng không giận dữ, không nhanh không chậm, thản nhiên thuật lại, “Đó cũng là lời y nói.”

Thương sinh bách tính cố nhiên là đáng quý, chỉ là người cũng không phải cây cỏ, ngoài công nghĩa thiên hạ, con người làm việc thường không tránh khỏi có ba phần tư dục. Với Diệp Thanh Vũ thẳng thắn mà nói, tư dục của y chính là Ôn Nhã Thần. Về công, vì thiên hạ, về tư, vì Ôn Nhã Thần.

“Nếu không phải thái hậu lựa chọn tỷ tỷ của người, có lẽ y không phải làm như vậy.” Ôn Nhã Thần thẳng tắp đứng ở đằng kia, tựa như đông lại thành pho tượng. Đường Vô Hoặc lại gần một bước, khe liếc khuôn mặt nghiêng nghiêng cứng ngắc của hân, nhìn không chớp mắt, chậm rì rì từ bên cạnh hân vọng qua, “Lâm Giang vương cho phép ta hộ tống y đi Nguyệt Lưu, rồi sau đó ở lại nơi ấy, trấn thủ biên quan.”

Lời còn chưa dứt, sau lưng nổi lên một trận gió to, chưa kịp xoay người, đã thấy ống tay áo thật dài của Ôn Nhã Thần phất qua. Phía trước là cửa cung đỏ rực như huyết nguy nga cao lớn, thân ảnh chạy gấp nhaoáng qua, liền biến mất bên ngoài cửa cung.

21. Chương 21

CHƯƠNG THỨ HAI MƯƠI MỐT

Chương này rất hay :3

Chiếu Kính phường, ngõ nhỏ chật hẹp đan xen, quanh co khúc chiết, từng hàng cửa gỗ sơn đen im lìm đóng chặt, lại thêm một cánh cửa xet qua trước mắt, phía sau tường viện cao ngất cất giấu biết bao bí mật không muốn người biết tới. Bởi vì chạy quá nhanh mà ống tay áo rộng dài quét qua vách tường lưu lại những vệt rêu xanh, trong hơi thở cũng bởi vì thế mà có thêm mùi bùn đất tươi mát. Chẳng biết tự khi nào trời bỗng hạ cơn mưa nhỏ tí tách thấm ướt vai áo thêu hoa, dần dà, ngay cả sợi tóc cũng ướt nhẹp dính lên hai má.

Tựa như trở lại lần đầu tiên, đầy trời sương mù mưa xuân giăng kín, hắt cũng như thế này một đường chẳng màng điều chi chạy như điên mà đến, nhấc tay không ngừng dùng sức đập trên ván cửa ướt sũng. Chỉ là bức thiết lúc ấy xuất phát từ tâm cơ, muốn dùng khổ nhục kể ra về chắt vật bất kham để đả động con một sách không rành thế sự trong viện. Mà hiện tại, lại thật sự là lòng nóng như lửa đốt, xa nhau một khoảng thời gian, mấy ngày nay tận lực trốn tránh thì ra vẫn chưa thể khiến nhớ nhung vơi đi chút nào, ngược lại bởi vì đè nén mà càng nồng đậm hơn: “Thanh Vũ, Thanh Vũ, Diệp Thanh Vũ... Người hãy nghe ta nói...”

Cửa viện chưa từng khóa lại, hắt trượt chân ngã nhào bên cánh cửa. Hai đầu gối đau đớn, lúc giãy dụa muốn đứng dậy trước mắt chợt hiện một màu xanh biếc. Trên giàn gỗ trồng hoa chất đầy bồn cây của Thu bá, từng La Hán, mai tam giác (cây hoa giấy), đa lá nhỏ... hoặc là chạc cây cao chót vót hoặc là thân cây uốn xoắn. Một góc sân, dưới giàn hoa tử đằng vằn cở trên bàn còn đang dang dở. Bên kia dưới tán lá xanh um tùm của đại thụ là chiếc đĩa trắng miệng mỏng, bên trong là cá khô mà tiểu miêu thích ăn.

Ôn Nhã Thần thật cẩn thận đẩy cửa phòng ra. Tiểu viện chưa bao giờ có khách nhân, vì thế Diệp Thanh Vũ sửa sang phòng khách rộng rãi thành thư phòng. Dưới cánh cửa sổ chạm hoa, giấy bút sắp đặt thành hàng, trên giấy Tuyên Thành tuyết trắng là bộ kinh văn tinh tế đã sao hơn nửa. Hắt ngồi ở trên ghế Diệp Thanh Vũ từng ngồi, bàn tay run run cầm lên tập giấy trên bàn lật xem, cơ hồ đều là kinh Phật. Hắt từng cười, loại việc nhàm chán như niệm kinh bái phật này chỉ có mấy lão phụ nhân cao tuổi mới yêu thích. Diệp Thanh Vũ nghiêm mặt đáp, sao kinh có thể bình tâm tĩnh khí. Ôn Nhã Thần nhớ rõ, trừ hồi mới nhận thức kia, sau đấy Diệp Thanh Vũ dường như không hề sao kinh. Một ngày nào đó khi nhàm chán cùng cực ngẫu nhiên nhắc tới: “Hoa nghiêm kinh trên bàn của người đâu rồi?”

Lúc ấy thân thiết ngọt ngào, giữa ban mày ban mặt cũng muốn ở trong thư phòng ôm ấp dựa sát vào nhau. Khi vành tai và tóc mai chạm nhau, Diệp Thanh Vũ bị hơi thở ái muội của hắt phun tới bên tai mà thần tình đỏ bừng, cắn môi thật lâu sau mới ập a ập ứng trả lời: “Không cần nữa.” Mâu quang như nước, dục cự còn nghênh (dục cự còn nghênh: giả bộ phản kháng nhưng trong lòng đã muốn, thuận theo) sợ hãi liếc đến, vài phần ngượng ngùng lo sợ vài phần chân tâm thực lòng, bất giác thấy lòng như bị mèo trảo, tình thần kích động, cúi người ngậm lấy đầu lưỡi mềm mại của y hôn hết một lần lại một lần, hận không thể cứ như vậy mà ăn sạch vào bụng, biến toàn thân y thành của mình hắt.

Nguyên lai, từ sau khi hắt buông tay y ra, y lại bắt đầu sao kinh... Diệp Thanh Vũ, sống bao lâu cũng không ai biết đến, khi bị thương cũng chỉ là lặng yên như thế.

Giống như mất đi khí lực toàn thân, chỉ một trang giấy mỏng như cánh ve cũng tựa như có sức nặng ngàn quân. Ôn Nhã Thần dựa vào lưng ghế tựa, vô lực ngẩng đầu nhìn quang cảnh trong phòng. Nhiều ô để vật báu trống không, Diệp Thanh Vũ không thích những thứ này. Hắt từng tặng y rất nhiều ngoạn vật trân bảo, kim thạch tự họa cũng vậy, thất bản cổ thư cũng thế, còn có cả đồ vật dị tộc muôn màu rực rỡ sắc thái diễm lệ, y đều mỉm cười tiếp nhận, xoay người đưa cho Thu bá cất giữ, lại không hề chân chính thưởng thức. Hắt từng giễu cợt y, thanh tâm quả dục giống như lão hòa thượng. Người xuất gia tứ đại giai không còn có khi bị hồng trần hỗn loạn mê hoặc, Diệp Thanh Vũ lại từ đầu đến cuối đều tuân thủ giới luật thanh quy kia. Y nghe xong, vẫn trước sau như một khẽ cúi đầu mỉm cười nhàn nhạt, bỗng nhiên thu khóe môi, khẽ lắc đầu, ánh mắt sáng rực nhìn lại khiến hắt chợt cảm thấy sống lưng phát lạnh: “Ai nói chưa từng phá giới? Ôn thiếu chính là kiếp của tại hạ.”

Trong lòng bỗng nhiên ghen ứ, ngay cả hô hấp cũng dừng một lúc. Dưới ánh mắt hết sức chân thành thẳng thắn của y, Ôn Nhã Thần ập ứng mất đi ngôn ngữ. Nửa đời phong lưu, thề non hẹn biển không biết hứa đã bao nhiêu lần, sông cạn đá mòn nói xong bất giác chính mình đều thấy buồn cười. Người trong thiên hạ đều nói hắt trời sinh đa tình, lời ngon tiếng ngọt hạ bút thành văn. Lại không biết rằng, một ngày kia hắt cũng sẽ bị lời tâm tình của người khác khiến cho cả kinh á khẩu không đáp lại được, càng không lường trước được, lời nói tình thâm ý trọng như vậy lại phát ra từ miệng Diệp Thanh Vũ.

Bên góc tường đặt giàn hoa, bình gốm trắng tinh còn đó, cắm đầy một bó cành khô, hoa đào đầu cành đều đã tàn. Ôn Nhã Thần đứng dậy đi đến phía trước giá hoa, nhìn phía bên trong bình, mặt nước trong vắt phản chiếu một đôi mắt tràn đầy tơ máu. Thân bình sạch sẽ trơn bóng, hiển nhiên có người tỉ mỉ chà lau, cũng có người thường xuyên thay nước mới nuôi một đồng cành đào vô dụng này.

Diệp Thanh Vũ, lúc tặng hoa cho y không thấy y cười tỏ ý yêu thích, vậy mà đến khi hoa tàn lại để hắt phát hiện y lưu luyến cùng vãn vương đến thế. Đường Vô Hoặc cùng nhị tỷ đều nói đúng, cành khô chỉ cần

một cảnh cảm trong bình mới xinh đẹp. Quá nhiều sẽ thấy mà đau lòng, đau lòng đến nỗi khiến người thật sự... rơi lệ.

Ôn Nhã Thần ngơ ngác vuốt nước mắt trên mặt, bên tai tựa như có thể nghe thấy tiếng khóc khàn khàn ám trầm của Lâm Giang vương. Lâm Giang vương đến nay chưa từng thú thê, trong phủ trắc phi cũng chưa từng có. Từng là đệ nhất rể hiền trong mắt biết bao hào phiệt thế gia trong kinh. Ở trên đại điện, vương gia xưa nay nổi tiếng tao nhã dễ thân liên tục dập đầu, khóc đến nỗi ngay cả đương kim Thánh thượng cũng nâng không nổi, tận khi cái trán dập đến sưng đỏ vẫn không ngừng kêu than. Trước mắt chúng thần, ông ta trình lên thân thể Diệp Thanh Vũ, là con của tỳ nữ, là say rượu thất thổ ý loạn tình mê.

Văn võ bá quan bên cạnh đều bước ra khỏi hàng hạo ngôn khuyên bảo, Ôn Nhã Thần phát hiện chỉ còn có chính mình cùng Đường Vô Hoạch đứng tại chỗ mặt không đổi sắc thờ ơ quan sát. Bên trong lời kịch, công tử sau khi đau khổ thất tình, tìm nhét những người có gương mặt giống như tiểu thư vào hậu viện. Say rượu thất thổ, có phải hay không cũng có ba phần bởi vì khuôn mặt đồng dạng nhu uyển tinh xảo kia? Đối mặt với đôi mắt không hề sai biệt với ái nhân trong lòng, vương gia tư văn phong nhã sao có thể lại lãnh tình, thần nhiên lấy một câu “tỳ nữ khó sinh mà chết, thần nghe tin liền thất kinh, sợ hãi hết sức nhất thời hồ đồ, sai người giấu diếm đại sự như thế” đem mọi chuyện nói qua loa.

Lâm Giang vương nói, giấu chuyện sinh con là ông ta sai, ông ta then với tổ tiên, then với bệ hạ, then với dân chúng, dài dòng như thế, hối hận như thế, đau đớn như thế, nói nhiều đến vậy, chỉ nhẹ nhàng một câu “con tư sinh” đề cập đến Diệp Thanh Vũ.

“Tiện tỳ lớn mật vô tri, âm thầm giấu diếm chuyện mang thai, đờ thần phát giác cũng đã muộn, thậm chí tạo thành sai lầm lớn. Thần khinh thường sơ hở quản giáo không nghiêm, cứ thế kinh động thiên hạ, để vạn dân chỉ trích, càng khiến cho tôn thất ta hổ thẹn, thần... thần không còn mặt mũi nào tái kiến thế nhân!” Nói thực khẩn thiết chân thành, lại chẳng đề cập tới hơn hai mươi năm chẳng có một chút quan tâm. Luôn miệng nói uống là người làm quan uống là người làm con, lại không hề nói tới “uống là người cha” bốn chữ. Ôn Nhã Thần nghiêm mặt nhìn quanh mình hoặc là xót xa trong lòng mà rơi lệ hoặc là che mặt rơi nước mắt, khóe miệng nhếch lên, chút nữa thì cười thành tiếng.

Chả trách Diệp Thanh Vũ lại luôn nói Ôn tướng quân tốt lắm, cảm mã tiên rượt theo nhi tử dù thế nào cũng còn hơn ném nhi tử vào Chiêu Kính phưởng. Chả trách trong ánh mắt Diệp Thanh Vũ nhìn hần luôn xen lẫn một tia hâm mộ.

Ngón tay mơn trớn cành đào khô héo cùng thân bình lạnh băng, Ôn Nhã Thần ngồi xuống trước bàn học, đưa mắt nhìn xung quanh, cảnh còn người mất, mèo con từng cọ cọ bên chân lẫn lộn làm nũng cũng không thấy bóng dáng. Từ trang giấy trắng tinh mở ra cuốn sách, từ vô số bút lông trên giá tới nghiên mực phiếm ánh sáng nhạt mờ mờ, hết thấy đều xem qua, từng chữ từng nét khắc tại đáy lòng. Tán cây ngoài cửa sổ vẫn xanh um tươi mát, u tĩnh như trước, thanh lương như trước, cũng vẫn là cảnh đẹp ý vui, chỉ là thiếu Diệp Thanh Vũ.

Lúc trước bởi vì tiểu viện thanh u hiếm có này mới đến xem Diệp Thanh Vũ, hiện tại không còn Diệp Thanh Vũ nữa, thế ngoại đào nguyên này hóa ra cũng chỉ là một cái tiểu viện.

Cuối mùa xuân Thiên Hòa năm đầu tiên, Lâm Giang vương đệ thư, thỉnh phong nhi tử độc nhất làm thế tử. Ba ngày sau, thế tử Lâm Giang vương hộ tống Nguyệt Lưu vương tử cùng trở lại bắc cương, nói là đi sứ kì thực là làm chất tử (con tin). Đúng ngày hạ chiếu thư, Ôn gia đại thiếu quỳ bên ngoài cửa cung, nguyện đầu quân nhập ngũ, cam lòng làm một gã lính hầu nho nhỏ, vì ngô hoàng trường thủ biên quan bắc cương. Triều dã chấn động, dư luận xôn xao.

Kể hoàn khổ thường ngày vào triều vẫn luôn buồn ngủ thần tình không nguyện lại đoan đoan chính chính thất lưng thẳng tắp quỳ đến cẩn thận tỉ mỉ, trước thánh giá chỉnh đốn y phục, đi tam quỳ cửu khấu đại lễ. Lễ xong ngẩng đầu, khuôn mặt bạch ngọc tuấn mỹ, đôi tình mâu như mực thanh trong sáng lẫm: “Thần nhất gan lại không có đảm đương, thế nhân dạy con vẫn luôn lấy thần làm gương xấu, chê thần hèn nhát, uống là binh sĩ tướng môn, lại càng không phải kẻ trượng phu. Đây là sự thật, thần không dám phản bác. Bắc cương xa xôi, là nơi giá rét, thường nhân đều không muốn tới, thần cũng vậy. Thế nhưng, ngày đó, có một người, không cha không mẹ, cũng không có huynh đệ tỷ muội, lại càng không có thức bá phẩm nương, cô đơn một mình sống trong tiểu viện. Y nói y từ nhỏ tịch tịch, chỉ sợ đến lúc chết cũng chỉ có một mình.

Thần đáp ứng y, sẽ bồi y. Bệ hạ, thần tài học ít ỏi vô nghệ tầm thường, học không được thanh cao khí khái của thánh hiền xưa nay, cũng không làm được lương thần cúc cung tận tụy đền nợ nước, với quốc gia chỉ là kẻ giá áo túi cơm nhận được tổ ấm, với gia đình lại càng là con cháu bất tài hoang đường hồ nháo, sống tầm thường trên đời suốt hai mươi năm, cuối cùng là kẻ vô tích sự tiêu xài phung phí, có thể nói là cái gì cũng sai. Cho tới bây giờ, tài khí đảm khí (tài học, dũng khí) đều không có, không thể lại mất thêm hai chữ tín nặc (giữ lời). Thần nếu đã đáp ứng y sẽ ở bên y, như vậy vô luận là chân trời góc biển núi đao biển lửa, chỉ cần là chỗ có y, thần nhất định theo cùng.”

Dứt lời cúi người, cái trán chạm đất, bái phục thật sâu.

Bên kia Ôn tướng quân kinh ngạc đứng trong đội ngũ bách quan, dụi lại dụi mắt thêm lần nữa, không chịu tin tưởng đây là đứa con bất hiếu tối hôm qua thấy ông còn khúm núm cảm như hén. Giữa một đám triều thần đang trơ mắt há mồm, Đường Vô Hoạch xa xa nhìn bóng dáng hần cúi sâu lại dựng thẳng thắt lưng, trên gương mặt bất cầu ngôn tiếu lộ ra một tia kinh ngạc, lập tức thoải mái cười cười, khó trách Diệp Thanh Vũ lại thích hần.

Thiên Hòa năm thứ ba, bắc cương khói báo động nổi lên, kỵ binh Nguyệt Lưu rực rạch, quấy nhiễu bình yên biên thành. Đầu xuân năm mới, băng tan tuyết ngừng, trong kinh hạ chiếu, lệnh đại quân bắc chinh bình phục biên quan. Giữa loạn quân rối ren, thế tử Lâm Giang vương không thấy tung tích.

Sau đó, lại một năm nữa khai khoa thủ sĩ (mở khoa thi chọn người tài), lại một mùa xuân hoa đào nở rộ, lại một quý mưa phùn tầm tã, trong kinh chưa bao giờ thiếu náo nhiệt cũng chưa bao giờ hết thiếu niên tuấn tú phong lưu phóng khoáng, này công tử gia, này tam thiếu gia, này thám hoa lang nhả trí ôn hòa, lớp người mới thay thế người cũ, những người năm xưa đã nhạt phai trong năm tháng vội vàng. Ấy vậy mà, ngẫu nhiên trong trà dư tửu hậu, ngẫu nhiên rượu hàm nhĩ nhiệt, ngẫu nhiên đẩy chén đối cốc, nói về những năm tháng phồn thịnh ồn ào náo động tạo nhả vô song ấy, luôn luôn có người nhớ mãi không quên: “Những nhân vật bây giờ mặc dù cũng được, thế nhưng, vẫn là Ôn thiếu càng tốt hơn. Ôn thiếu vẫn chưa từ bắc cương trở về sao?”

Năm kia thế tử Lâm Giang vương đi sứ, cùng ngày thế tử ly kinh, nhi tử không nên thân của Ôn gia cũng vào quân doanh, cố ý bắc tiến tới quân doanh ký bắc, phụng mệnh đóng giữ ký Bắc quan. Trời cao đường xa, từ năm rời kinh, truyền đến chỉ là vài tin tức vụn vặt. Ôn thiếu tại ký bắc thủ cửa thành, Ôn thiếu nhận được chức quan giáo úy, Thiên Hòa năm thứ ba Ôn thiếu cũng ra chiến trường giết địch, nghe nói bị thương, may mắn tính mạng không đáng lo... Nhóm người ở kinh thành nói xong nhớ kỹ, cảm khái vô cùng thở dài: “Ôn thiếu còn trở về sao?”

Thiếu hần, quả thật vắng vẻ rất nhiều.

Cùng lúc đó, nơi bắc thành đang có mưa rơi. Bầu trời đầy bụi phủ của tiểu thành vùng biên cương được một trận mưa to gột rửa trở nên trong vắt, mặt đường thường ngày đầy cát bay đá chạy cũng bị mưa làm ướt sũng, vài giọt nước bắn lên, giầy cao cổ bèn chắc giẫm lên, một đường bước đi phát ra tiếng vang “đát, đát”. Ôn Nhã Thần giương ô, không nhanh không chậm men theo ven đường bước đi. Chiếc ô giấy dầu đã cũ ba phần lộ ra ngoài, một bên đầu vai bị mưa xối ướt đầm.

Dị tộc thiếu nữ tránh mưa dưới hàng hiên cạnh phố tò mò trợn to mắt nhìn hần không ngừng. Phát hiện ánh mắt của nàng, Ôn Nhã Thần khẽ quay mặt qua đáp lại nàng một nụ cười. Thiếu nữ nhất thời đỏ bừng mặt, Ôn Nhã Thần đã sớm quay đầu đi tiếp.

Gió nổi mưa vẫn, tán dù lại nghiêng thêm, gió thổi cùng mưa liên miên không dứt, mắt thấy nước mưa sắp bắn lên khuôn mặt tinh xảo như ngọc của hần.

“A...” Thiếu nữ nhịn không được lên tiếng nhắc nhở.

Ôn Nhã Thần mất diếc tai nghe, dè dặt tán dù, quay đầu toàn tâm toàn ý bảo hộ cành đào trong tay. Đào hồng diễm lệ khó thấy ở Bắc cương, vẫn luôn được cẩn thận che chở dưới tán dù, một đường mà đến, ngay cả một cánh hoa cũng chưa từng bị gió thổi rụng.

Ánh mắt thiếu nữ lên xuống bất định, không ngừng bồi hồi tại cành đào cùng gương mặt tuấn mỹ tuyệt trần của thanh niên, cảm thấy hai mắt đều không đủ dùng. Chỉ chốc lát sau, phố dài bên kia có một thân

ảnh chậm rãi đi tới. Thư sinh áo xanh nhã nhặn, khuôn mặt không bì được tuần mỹ của vị kia, giữa mi vũ ẩn chứa nét nhu hòa, khiến người thấy sẽ sinh ra ý muốn thân cận.

Nàng nhìn hai người gặp nhau trên đường, sau đó thư sinh cau mày chú ý nửa người ướt đẫm của công tử tuần mỹ, công tử tuần tú vừa thấy y thì mặt mày hớn hởi, thân mật gọi y “Thanh Vũ”, lấy lòng mà đưa cành đào vẫn luôn cẩn thận bảo hộ trong ngực tới trước người y: “Xem này, cây đào ta trồng đã nở hoa rồi. Tặng người.”

Mưa rơi tí tách, hoa đào phấn nộn nở rộ, ngượng ngùng vui sướng trên mặt thư sinh như ráng chiều nhiễm hồng rực rỡ. Trên tóc công tử còn vương giọt mưa rơi, cầm cây dù cũ đã thủng lỗ chỗ, cong ánh mắt nhếch khóe môi, cười lên rạng rỡ.

– Hoàn –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tan-hoan>